

Grădina de ciment

Ian MCEwan

Seria de literatură universală a BIBLIOTECII POLIROM este
coordonată de Denisa Comănescu

Ian McEwan, *The Cement Garden*

Copyright © Ian McEwan 1978

© 2002 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Copou nr. 4; P.O. BOX 266, 6600

București, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33; OP 37, P.O.
BOX 1-728, 70700

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

McEWAN, IAN

Grădina de ciment/Ian McEwan;

trad.: Dan Croitoru – Iași: Polirom, 2002

198 p., 18 cm (Biblioteca Polirom. Proză XX)

ISBN: 973-681-117-4

I. Croitoru, Dan (trad.)

821.111-31=135.1

Printed în ROMANIA

Ian McEwan

Grădina de ciment

Traducere de Dan Croitoru

POLIROM

2002

Considerat drept cel mai mare scriitor britanic contemporan, **Ian McEwan** s-a născut pe 21 iunie 1948 la Aldershot, Anglia, în familia unui sergent-major și a copilărit în Singapore și în Libia, la Tripoli, în vecinătatea garnizoanelor unde era încartiruit tatăl său. A studiat literatura engleză la Universitatea din Sussex, luându-și mai târziu masteratul la Universitatea East Anglia. În anii '70 a început să publice nuvele în *American Review* și *Transatlantic Review* (celebrele reviste literare de peste Ocean), adunate mai apoi în volumul *Prima dragoste, ultimele ritualuri*, distins cu premiul Somerset Maugham. În 1978 i-a apărut un al doilea volum de nuvele, *Printre cearșafuri*, umbrit însă de succesul romanului de debut, *Grădina de ciment*, publicat în același an, care a stârnit un uriaș scandal, consacându-l ca pe unul dintre cei mai originali scriitori ai momentului. Îi vor urma *Mângâieri străine* (1981), nominalizat la Booker Prize, cea mai înaltă distincție literară britanică, *Copilul timpului* (1987, pentru care i s-a decernat Whitbread Prize for Fiction), *Nevinovatul* (1990), *Câinii negri* (1992), *Durabila iubire* (1997), *Amsterdam* (1998, câștigător al Booker Prize și apărut la Editura Polirom în anul 2000) și *Ispășire* (2001), din nou nominalizat la Booker Prize și tradus în momentul de față în toată lumea. Ian McEwan a scris, de asemenea, piese de teatru, scenarii de film și de televiziune, dintre care unul, *Geometrie solidă*, a fost interzis de BBC în 1979.

Fascinantă prin acuitatea detaliilor, *Grădina de ciment* – povestea unei relații incestuoase magistral gradată dintre doi adolescenți, frate și soră, care își îngroapă mama moartă în pivniță – explorează tensiunea dintre aparența calmă, rațională, a vieții și impulsurile violente ale subconștientului care o subminează.

În curând, Editura Polirom va publica romanul *Ispășire*.

pentru Penny

PARTEA ÎNTÂI

Capitolul unu

Nu mi-am omorât tatăl, deș i uneori cred că am dat ș i eu o mână de ajutor în această privinț ă. Ș i pentru că a coincis cu un moment decisiv din viaț a mea, moartea lui a părut neînsemnată față ă de ceea ce a urmat. Am discutat cu surorile mele în săptămâna de după eveniment, iar Sue chiar a plâns când brancardierii l-au învelit într-o pătură roș ie ș i l-au luat. Era un om fragil, irascibil ș i cu idei fixe, cu față a ș i mâinile gălbui. Spun această scurtă poveste despre moartea sa pentru a arăta cum de ne-am pomenit, eu ș i surorile mele, cu atât de mult ciment la dispoziț ie.

În anul în care împlineam paisprezece ani, pe la începutul verii, un camion a tras în față a casei noastre. Stăteam pe trepte uitându-mă peste niș te benzi desenate. Ș oferul ș i un alt tip s-au îndreptat înspre mine. Erau acoperiț i de o pulbere fină, albicioasă, care-i făcea să arate ca niș te stafii. Amândoi fluierau strident două melodii cu totul diferite. M-am ridicat ș i am ascuns revista. Mi-aș fi dorit să mă fi văzut citind paginile cu rezultatele de la curse sau de la fotbal din ziarul tatălui meu.

— Ciment? făcu unul dintre ei.

Mi-am băgat degetele mari în buzunare, mutându-mi greutatea de pe un picior pe altul, ș i am mijit puț in ochii. Voiam să dau un răspuns răspicat, dar nu eram sigur că auzisem bine. Am lungit-o prea mult, aș a că celălalt îș i roti ochii spre cer ș i, cu mâinile în ș olduri, se uită dincolo de mine spre uș a de la intrare. Aceasta se deschise ș i tata ieș i afară, muș cându-ș i pipa ș i ț inând în mână o tăbliț ă din acelea cu clamă pentru hârtii.

— Ciment, repetă omul, de data aceasta ca o afirmaț ie.

Tata a dat din cap. Mi-am împăturit revista ș i am vârat-o în buzunarul din spate al pantalonilor, urmându-i pe cei trei

bărbaț i spre camion. Tata s-a înălț at pe vârfuri să vadă ce era în remorcă, a scos pipa din gură ș i a dat iar din cap. Bărbatul care nu scosese încă niciun cuvânt a făcut o miș care violentă cu mâna. Un zăvor de oț el s-a tras într-o parte ș i o latură a remorcii a căzut cu zgomot. Sacii de hârtie plini cu ciment erau aș ezaț i pe două rânduri până în spate. Tata i-a numărat, s-a uitat pe foaie ș i a spus:

— Cincisprezece.

Cei doi au mormăit aprobator. Îmi plăcea felul ăsta de discuț ie. Mi-am spus ș i eu: „Cincisprezece”. Cei doi au luat fiecare pe umăr câte un sac ș i am pornit înapoi pe alee, de data aceasta eu în frunte, urmat de tatăl meu. A arătat cu muș tiucul umed al pipei înspre o latură a casei, unde era rampa pentru cărbune. Cei doi au dat drumul sacilor în pivniț ă ș i s-au întors la camion să aducă restul. Tata a făcut un semn pe tăbliț ă cu pixul care atârna de ea la capătul unui arc. Apoi s-a lăsat pe călcâie, aș teptând. M-am sprijinit de gard. Nu ș tiam pentru ce era cimentul, dar nici nu-mi convenea să nu iau parte la această activitate. Am numărat ș i eu sacii ș i, când s-au terminat, am rămas lângă tata cât a semnat foaia de livrare. Apoi, fără vreun cuvânt, s-a întors în casă.

Seara, părinț ii mei s-au certat din cauza sacilor cu ciment. Mama, o persoană liniș tită de felul ei, era furioasă. Voia ca tata să trimită totul înapoi. Tocmai terminaserăm cina. În timp ce mama vorbea, tata îș i curăț a pipa cu un briceag, împrăș tiind resturile înnegrite peste mâncarea de care abia se atinsese. Ș tia cum să-ș i folosească pipa împotriva ei. Ea-i spunea cât de puț ini bani aveam ș i că lui Tom îi vor trebui haine noi când va începe ș coala. Tata ș i-a pus între dinț i pipa, fără de care parcă n-ar mai fi fost el, ș i a întrerupt-o spunând că „nici nu se punea problema” să trimită sacii înapoi, ș i cu asta, basta. Gândindu-mă la camion, la sacii ăia grei ș i la bărbaț ii care îi aduseseră, mi-am dat seama că avea dreptate. Dar cât de plin de sine ș i de caraghios arăta când îș i scotea chestia aia din gură ș i când, ț inând-o de horn, arăta cu ea înspre maică-mea. Ea se înfuria ș i mai rău, iar glasul i se îneca de iritare. Julie, Sue ș i cu mine am ș ters-o sus pe scări în dormitorul lui Julie ș i am

închis uş a. Suiş urile ş i coborâş urile din vocea mamei răzbăteau prin podea, dar cuvintele se pierdeau.

Sue s-a întins pe pat chicotind cu pumnii la gură, în timp ce Julie proptea un scaun în uş ă. Am dezbrăcat-o imediat pe Sue ş i, când i-am dat jos pantalonii, mâinile ni s-au atins. Sue era destul de slabă. I se vedeau coastele prin piele, iar fesele foarte tari îi semănau în mod straniu cu omoplaţ ii. Un puf rar ş i roş cat îi creş tea între picioare. Jocul era următorul: eu ş i Julie eram oameni de ş tiinţ ă care examinau o fiinţ ă extraterestră. Vorbeam sacadat, cu accent nemţ esc, faţ ă în faţ ă, deasupra trupului gol. De jos, vocea mamei se auzea ca un zumzet monoton. Julie avea pomeţ i proeminenţ i, ceea ce o făcea să semene cu un superb animal de pradă. În lumina electrică, ochii ei păreau mari ş i negri. Linia fină a gurii era întreruptă de cei doi dinţ i din faţ ă ş i îş i ţ inea buzele puţ in ţ uguiate pentru a-ş i ascunde zâmbetul. Tânjeam să-mi examinez sora mai mare, dar jocul nu permitea aş a ceva.

— Ei bine?

Am întors-o pe Sue pe o parte, apoi pe burtă. Am mângâiat-o pe spate cu unghiile. Cu o lanternă, ne-am uitat în gura ei, apoi între picioare ş i am descoperit mica floare de carne.

— Ce părere afeţ i te asta, *Herr Doktor*?

Julie ş i-a umezit degetul în gură ş i a atins-o, iar spatele lui Sue a fost străbătut de un fior slab. Mi-am umezit degetul ş i mi l-am trecut peste cel al Juliei.

— Nimic grav, a spus ea în sfârş it, ş i a închis fanta folosindu-ş i degetul mare ş i arătătorul. Dar vom urmări evoluţ ia ulterioară, *ja*?

Sue ne implora să continuăm. Julie ş i cu mine ne-am uitat unul la altul cu subînţ eles, deş i nu era nimic subînţ eles.

— E rândul lui Julie, am spus.

— Nu, a replicat ea ca întotdeauna. E rândul tău.

Tolănită pe spate, Sue stăruia în continuare. Am traversat camera, i-am cules fusta de pe jos ş i i-am aruncat-o.

— Nici nu se pune problema, am spus ca ş i cum aş fi strâns între dinţ i o pipă imaginară. Ş i cu asta, basta.

M-am încuiat în baie ş i m-am aş ezat pe marginea căzii cu pantalonii în vine. M-am gândit la degetele vag măslinii ale Juliei

între picioarele lui Sue până când m-a scuturat un fior scurt, sec, de plăcere. Am rămas cu spatele încovoiat după ce spasmul a trecut și mi-am dat seama că vocile de jos încetaseră de mult.

A doua zi dimineată am coborât în pivniță cu Tom, fratele meu mai mic. Beciul era foarte mare și împărțit în mai multe camere fără rost. Tom s-a strâns lângă mine în timp ce coboram treptele de piatră. Auzise despre sacii cu ciment și voia să-i vadă. Rampa pentru cărbune dădea în cea mai mare dintre încăperi, iar sacii zăceau în poziția în care căzuseră, peste ceea ce mai rămăsese din cărbunile de anul trecut. Lângă unul dintre pereți se găsea un cuțar masiv, metalic, o amintire a scurtei perioade pe care tatăl meu o petrecuse în armată, care a folosit o vreme pentru a separa coșul de cărbune. Tom a vrut să se uite înăuntru, așa că am ridicat capacul. Era gol și negru, atât de negru încât la lumina chioară nu-i puteam vedea fundul. Crezând că privește într-o groapă adâncă, Tom se apucă de marginile cuțarului și țipă înăuntru, așa teptând să audă ecoul. Cum nu se întâmplă nimic, îmi ceru să-i arăt și celelalte încăperi. Am intrat în cea de lângă scară. Ușa era aproape scoasă din balamale și, când am împins-o, a ieșit complet din țâțâni. Tom râse și, în fine, ecoul răsună în camera pe care abia o părăsiserăm. Înăuntru erau niște cutii de carton cu haine mușcate, de care habar n-aveam. Tom dădu peste niște jucării vechi de-ale lui. Le întoarse disprețuitor cu piciorul și îmi spuse că erau pentru copii. După ușă era îngrămădit un vechi țarc din alamă, pentru copii, în care fiecare dintre noi dormise la un moment dat. Tom voia să-l assemblez, dar i-am spus că și asemenea pătuțiuri sunt tot pentru copii.

La piciorul scării ne-am întâlnit cu tata, care cobora. Mi-a spus că voia să-l ajut să așeze sacii. Ne-am întors în camera cea mare. Tom, care se temea de tata, se ținea în spatele meu. Julie îmi spusese nu demult că tata, care era acum semiinvalid, va trebui să lupte cu Tom pentru atenția mamei. Era o chestie extraordinară și m-am gândit mult timp la ea. Atât de simplu și totuși atât de bizar: un băiețel luptându-se cu un om mare. Mai târziu am întrebat-o pe Julie cine va ieși învingător, iar ea, fără să șovăie, mi-a răspuns:

— Tom, bineînțeles, iar tata îi va purta pică.

Și, într-adevăr, era foarte sever cu Tom, sâcâindu-l mai tot timpul. O folosea pe mama împotriva lui, la fel cum își folosea pipa împotriva ei. „Nu vorbi așa cu mama ta” sau „Stai drept când vorbești te mama cu tine”. Ea înghițea totul în tăcere. Dacă tata ieșea din cameră, îi zâmbea scurt lui Tom sau îi netezea părul cu degetele. Acum Tom stătea în ușă uitându-se la noi cum căram sacii, aranjându-i pe două rânduri de-a lungul zidului. Din cauza infarctului, tata n-avea voie să depună un asemenea efort, dar am făcut în așa fel încât să ridic aceaș și greutate ca mine.

Când ne aplecam să apucăm fiecare de colțul unui sac, simțeam cum întârzie, așa teptând să mă încordez eu primul. Dar eu spuneam: „Unu, doi, trei...” și ridicam doar când îi vedeam brațul încordându-se. Dacă voia să fac mai mult, trebuia să o spună cu glas tare. Când am fost gata, ne-am dat un pas înapoi, așa cum fac muncitorii, uitându-ne la ceea ce realizaserăm. Tata s-a sprijinit cu o mână de perete, suflând din greu. Intenționat, am început să respir cât de ușor puteam, pe nas, deși simțeam cum mă ia amețea. Mi-am pus mâinile în șold.

— Ce vrei să faci cu sacii așa-tia?

Simțeam că acum am dreptul să întreb. Aș uierat printre găfâieli:

— Pentru... grădină.

Am așa teptat continuarea, dar, după o clipă, s-a întors să plece. În ușă l-a apucat pe Tom de braț.

— Uită-te la mâinile tale, a zis, neluând în seamă mizeria pe care o făcea el însuși pe cămașă a lui Tom.

— Hai, sus cu tine!

Am rămas în urmă o clipă, apoi am început să sting luminile. Auzind țâcăniturile, sau cel puțin așa mi s-a părut, tata s-a oprit în capul scării, amintindu-mi pe un ton aspru să sting toate luminile înainte să urc.

— Le-am stins deja, am răspuns iritat.

Dar tuși ea prea tare urcând scările ca să mă mai audă.

Preferase să-și construiască grădina decât să o cultive, potrivit unor planuri pe care câteodată le desfășuram pe masa din bucătărie, în vreme ce noi trăgeam cu ochiul peste umărul lui. O

cărare din dale descria curbe complicate pentru a ajunge la răsadurile cu flori care erau la doar câțiva pași și distanță. O altă cărare șerpuia jur-împrejurul unor stânci în miniatură, ca și cum ar fi fost o trecătoare. S-a supărat când l-a văzut o dată pe Tom cocoțându-se pe stânci, folosind cărarea pe post de scară. „Mergi ca lumea!”, îi strigase de la fereastra bucătăriei. Pe alte stânci era o bucată de gazon, nu mai mare de câteva palme. Pe margine era loc doar pentru un rând de gălbenele. Chiar tata îi spunea „grădina suspendată”. În centrul grădinii suspendate trona o statuie de ghips înfățișând un zeu Pan dansând. Icolourcau și coborau și urcări de trepte. Mai era și un bazin cu un fund de plastic albastru. O dată a venit acasă cu doi carași aurii într-o pungă de plastic. Păsările i-au mâncat chiar în ziua aceea. Aleile erau atât de înguste, încât puteai foarte ușor să-ți pierzi echilibrul și să aterizezi în răsadurile cu flori. Alegea florile după simplitatea și simetria lor. Cel mai mult îi plăceau lalelele și pe acestea le-a plantat în mod special. Nu suporta tuși urile, iedera sau trandafirii. N-ar fi acceptat în ruptul capului ceva care să se încâlcească. În jurul nostru casele fuseseră demolate și pe locurile goale florile și bălăriile creșteau în voie. Înainte de primul infarct, tata intenționase să ridice un zid înalt în jurul lumii sale atât de deosebite.

În familia noastră existau câteva glume frecvente, inițiale și întretinute de tata: la adresa lui Sue pentru că avea niște sprâncene și niște gene aproape invizibile; la adresa Juliei pentru ambiția ei de a deveni o sportivă faimoasă; la adresa lui Tom care, din când în când, făcea pipi în pat; la adresa mamei, care era slabă la aritmetică, și la adresa mea pentru coșurile care tocmai începuseră să-mi apară pe față. Într-o seară, pe când eram la masă, i-am dat o farfurie cu mâncare, iar el a zis că nu voia ca mâncarea lui să treacă prea aproape de față mea. Conform ritualului, toată lumea a izbucnit în râs. Cum numai tata „dirija” asemenea glumițe, niciuna nu era, evident, îndreptată împotriva lui. În seara aceea m-am închis în dormitor împreună cu Julie și ne-am pus serios pe treabă, umplând nenumărate pagini cu glume crude, pe care le-am cizelat la nesfârșit. Absolut tot ce ne trecea prin minte ni se părea caraghios. Ne-am rostogolit din pat pe podea, încleștând și chirăind de încântare.

Afară, Sue și Tom băteau în uși cerând să fie lăsați înăuntru. Cele mai bune glume erau, după părerea noastră, cele de tip întrebare-răspuns, în care ne dădeam replica. Câteva se refereau la constipația tatei. Dar și tiam care era adevărata țintă. Le-am ales pe cele mai tari, le-am și lefuit și i le-am exersat. Apoi am așteptat o zi-două. Eram tot la cină și i, ca de obicei, tata se luase iar de coșurile mele. Am așteptat până când Tom și Sue s-au oprit din râs. Inima îmi bătea atât de tare, încât mi-a fost greu să adopt un ton natural, așa cum repetasem de atâtea ori. Am spus:

— Azi am văzut ceva în grădină care pur și simplu m-a șocat.

— Ah, a zis Julie. Ce anume?

— O floare.

Nimeni n-a dat vreun semn că ne-ar fi auzit. Tom vorbea singur, mama își turnase puțin în lapte în cană, iar tata continua să-și ungă cu multă grijă felia de pâine din farfurie. Când untul aluneca peste marginele feliei, îl aduna și îl întindea din nou, cu o mișcare iute a cuțitului. M-am gândit că poate ar trebui să repet, de data aceasta mai tare, și i m-am uitat la Julie. Mi-am evitat privirea. Tata și i-a mâncat pâinea și i a ieșit din cameră.

— Asta chiar n-avea rost, a zis mama.

— Ce anume?

Nu mi-a răspuns. Nu trebuia să faci glume pe seama tatei din simplul motiv că nu erau amuzante. Se îmbufnase. Mă simțeam vinovat tocmai când ar fi trebuit să jubilez. Am încercat să-o conving pe Julie de victoria noastră pentru că, la rândul ei, să mă convingă pe mine. În seara aceea am întins-o pe Sue între noi, dar jocul n-a mai avut farmec. Sue s-a plictisit și a plecat. Julie credea că ar trebui să ne cerem scuze, să ne revanșăm față de el într-un fel sau în altul. N-aș fi putut face așa ceva, dar când, două zile mai târziu, mi-a vorbit pentru prima dată, m-am simțit extrem de ușurat. Apoi, mult timp, n-a mai venit vorba despre grădină, iar când își întindea planurile peste masa din bucătărie, se uita singur la ele. De altfel, după primul infarct, încetase să mai lucreze în grădină. Buruienile se întețeau printre crăpăturile dalelor, o parte dintre stânci se prăbușiseră, iar micul bazin secase. Până a căzut, rupându-se în două, fără ca nimeni să spună nimic. Posibilitatea ca Julie și cu mine să fi fost

responsabili de această dezintegrare mă umplea de groază și de bucurie.

La scurt timp după ciment a sosit și nisipul. O grămadă gălbuie a umplut un colț din grădina din faț ă. Era evident că planul era să se înconjoare casa, în faț ă și în spate, cu un planșeu uniform de ciment. Tata mi-a confirmat acest lucru într-o seară.

— O să fie mai simplu așa, a spus. N-am să mă mai pot ocupa de grădină acum (și i-a atins partea stângă a pieptului cu pipa), iar podelele curate ale măică-tii nu se vor mai murdări.

Era atât de convins de justetea ideii sale încât, mai mult din jenă decât din frică, nimeni nu i-a contestat planul. De fapt, chiar îmi surâdea o întindere de ciment în jurul casei. Era ideală pentru un fotbal. Parcă și vedeam elicoptere aterizând pe ea. Și, mai presus de toate, să amesteci cimentul și să-l întinzi peste o grădină îngrijită era o fascinantă profanare. Excitația mea creștea când tata aduse vorba despre închirierea unei betoniere.

Probabil că mama l-o fi convins să renunțe la ideea asta, de vreme ce, într-o dimineață de sâmbătă din iunie, ne-am apucat de lucru cu doar două lopeți. Am desfăcut unul dintre sacii de hârtie din pivniță și am turnat pulberea gri-albicioasă într-o găleată de zinc. Tata a ieșit în curte să ia găleata pe care i-o întindeam prin gaura rampei de cărbune. Când s-a îndepărtat, silueta i s-a profilat pe cerul alb, nemișcat. A golit găleata și mi-a dat-o s-o umplu din nou. După ce s-a strâns o cantitate suficientă, am adus o roabă plină cu nisip din faț ă și am răsturnat-o peste grămada de ciment. Voia să facă o alee într-o parte a casei ca să ne fie astfel mai ușor să transportăm nisipul din faț ă în spate. În afara indicațiilor sporadice, lapidare, n-am scos o vorbă. Eram bucuroși că amândoi și tiam exact ce aveam de făcut și ce gândea celălalt, astfel încât nu mai era nevoie să vorbim. Pentru prima oară mă simțeam bine în prezența lui. Când i-am adus o găleată cu apă, a aranjat cimentul și nisipul într-o movilă care avea o adâncitură în mijloc. Am amestecat, în timp ce el adăuga apa. Mi-a arătat cum să-mi folosesc genunchiul și antebrațul ca să fac o pârghie. Am pretins că și tiam deja. Când amestecul a fost destul de consistent, l-am turnat pe pământ. Apoi tata s-a lăsat în genunchi

ș i a netezit suprafața a cu o scândurică. Stăteam în spatele lui, proptit în lopată. S-a ridicat ș i s-a sprijinit de gard, cu ochii închiși i. Când i-a deschis, a clipit ca ș i cum ar fi fost surprins că se afla acolo ș i a spus:

— Ei, hai să-i dăm bătaie.

Am repetat operația, gălețile înmânate prin deschizătură, roaba, apa, amestecul, turnatul cimentului ș i netezirea.

A patra oară, din pricina plictiseli și a rutinei, miș cările mi-au devenit mai încete. Am început să cascade și am simț it cum mi se înmoaie picioarele. Jos, în pivniță, mi-am băgat mâinile în buzunare. Mă întrebam unde erau surorile mele. De ce nu ne ajutau? I-am dat găleata și i-am spus că trebuia să mă duc la baie. A scos un oftat și și i-a plesnit limba de cerul gurii. Sus, conștient de nerăbdarea sa, m-am „rezolvat” rapid. Ca de obicei, imaginea pe care o aveam în față a ochilor era mâna lui Julie între picioarele lui Sue. De jos auzeam hârș âitul lopoț ii. Tata amesteca singur cimentul. Apoi s-a întâmplat – a apărut brusc pe încheietura mâinii și i, deș i aflasem despre asta din glumele de la ș coală și i din cărț ile de biologie, și i aș teptasem de multe luni, sperând că nu eram diferit de ceilalți i, am fost totuș i uimit și i emoț ionat. Pe firele de păr de pe mână, lângă o pată de ciment de culoare gri, strălucea o picătură de lichid, nu lăptos cum m-aș fi aș teptat, ci incolor. Am atins-o cu limba, dar n-avea niciun gust. Am privit-o îndelung, încercând să zăresc chestiile acelea mici cu codiț ă tremurândă. Sub ochii mei, s-a transformat într-o crustă lucioasă, abia vizibilă, care a pocnit când mi-am flexat încheietura. M-am hotărât să n-o spăl.

Mi-am adus aminte de tata care mă aș tepta și i am coborât în grabă. Când am trecut, am văzut-o pe mama stând de vorbă cu Julie și i cu Sue în bucătărie. Nu păreau că m-ar fi observat. Tata zăcea pe pământ, cu față în jos, cu capul odihnindu-i-se pe cimentul abia turnat. În mână avea scândura pentru netezit. M-am apropiat încet, dându-mi seama că ar trebui să mă duc după ajutor. Timp de câteva clipe n-am putut să fac nicio miș care. Mă uitam nedumerit, aș a cum o făcusem cu câteva minute mai devreme. O adiere uș oară îi umfla un colț al cămăș ii care ieș ise din pantaloni. Au urmat o mare agitație și i mult zgomot. A sosit o ambulanță, iar mama s-a urcat în ea lângă

tata, întins pe o targă și acoperit cu o pătură roșie. În living Sue plângea, iar Julie încerca s-o liniștească. În bucătărie cânta radioul. După ce a plecat ambulanța, am ieșit să mă uit la alee. Toate gândurile îmi fugiseră din cap și atunci am apucat scândura, netezindu-i cu grijă urma întipărită în cimentul proaspăt.

Capitolul doi

În anul următor, Julie s-a antrenat cu echipa de atletism a ș colii. Deț inea deja recordurile locale la juniori la 100 și 220 de yarzi. Alerga mai repede ca oricine. Tata n-o luase niciodată în serios, spunea că e o tâmpenie ca o fată să alerge repede și nu cu mult înainte să moară refuzase să vină cu noi la un concurs. L-am făcut cu ou și cu oț et, chiar și mama ne-a ț inut partea. Râdea de exasperarea noastră. Deș i probabil avea de gând să vină, l-am lăsat în pace și am plecat îmbufnaț i. În ziua respectivă, cum nu l-am rugat să ne însoț ească, a uitat și nu și i-a mai văzut în acea ultimă lună a vieț ii fiica cea mare triumfând pe stadion. A ratat astfel picioarele ei zvelte, măslinii, fluturând ca niș te lame de sabie sau pe noi patru, eu, Tom, mama și Sue, alergând spre Julie și acoperind-o de sărutări când a câș tigate treia cursă. Seara stătea deseori acasă spălându-ș i părul și călcându-ș i fusta plisată bleumarin cu care se ducea la ș coală. Era una dintre puț inele fete care îndrăzneau să vină la ș coală cu jupoane albe scrobite sub fuste ca să le facă să se înfoaie când se întorceau pe călcâie. Purta ciorapi și chiloț i negri, absolut interziș i. Purta bluză albă cinci zile din ș apte. În unele dimineț i îș i lega părul în coadă cu o panglică strălucitor de albă. Toate astea presupuneau pregătiri serioase în fiecare seară. Obiș nuiam să stau și să mă uit la ea, ceea ce o călca pe nervi.

Avea prieteni la ș coală, dar nu-i lăsa niciodată să se apropie prea mult de ea. Era o lege nescrișă în familia noastră ca niciunul dintre noi să nu-ș i invite vreodată prietenii acasă. Prietenele ei intime erau fetele cele mai rebele, cele cărora li se dusesse buhul. O vedeam uneori la ș coală în celălalt capăt al coridorului, înconjurată de un mic grup gălăgios. Julie se ț inea întotdeauna tare pe poziț ie, îș i domina grupul și îș i consolidase

reputaț ia printr-o liniș te năucitoare, care te intimida. Îmi câș tigasem un oarecare statut ca frate al Juliei, deș i ea nu-mi vorbea niciodată la ș coală, părând că nu mă observă.

Cam în aceeaș i perioadă coș urile îmi luaseră în stăpânire faț a cu atâta înverș unare, încât am abandonat toate ritualurile de igienă personală. Am încetat să mă mai spăl pe cap sau pe faț ă, să-mi tai unghiile sau să mai fac baie. Am renunț at să mă mai spăl pe dinț i. În felul ei tăcut, mama mă dojenea, dar simț eam că nu mai eram sub controlul ei. Cine mă plăcea, susț ineam eu, trebuia să mă ia aș a cum eram. Dimineaț a devreme mama intra în camera mea ș i îmi schimba hainele murdare cu unele curate. Sâmbăta ș i duminica zăceam în pat până la prânz, apoi făceam lungi plimbări solitare. Seara o priveam pe Julie, ascultam radioul sau stăteam pur ș i simplu fără să fac nimic. N-aveam niciun prieten la ș coală.

Mă priveam deseori în oglindă, uneori câte o oră întregă. Într-o dimineaț ă, puț in înainte să împlinesc cincisprezece ani, pe când îmi căutam pantofii în întunericul care domnea în holul uriaș , mi-am surprins imaginea într-o oglindă mare, sprijinită de unul dintre pereț i. Tata dorise mereu să o fixeze, dar nu mai apucase. Razele colorate care se filtrau prin vitraliul de deasupra uș ii îmi luminau din spate firele răzleț e de păr. În semiîntunericul gălbui nu mi se mai vedea tenul ciupit ș i plin de coș uri. Mă simț eam ca o ființ ă nobilă ș i unică. Mi-am privit propriul chip până când a devenit unul străin, ai cărui ochi mă paralizau. Se îndepărta ș i revenea la mine cu fiecare bătaie a inimii, ș i un halo întunecat vibra deasupra capului ș i umerilor săi. „Nasol, mi-a ș optit. Nasol.” Apoi mai tare: „Căcat... piș at... cur”. Din bucătărie mama m-a strigat dojenitor.

Am luat un măr dintr-un castron cu fructe ș i m-am dus în bucătărie. M-am proptit în uș ă ș i mi-am privit familia luând micul dejun, jucându-mă cu mărul, aruncându-l în aer ș i prinzându-l în palmă. Julie ș i Sue citeau ceva din manualele lor în timp ce mâncau. Mama, epuizată de încă o noapte nedormită, nu se atingea de mâncare. Ochii înfundaț i în orbite îi erau cenuș ii ș i apoș i. Cu icnete de iritare, Tom încerca să-ș i tragă scaunul mai lângă ea. Voia să i se aș eze în poală, dar mama se

plânse că era prea greu. Îi aranjă scaunul și i îș i trecu degetele prin păr.

Mă întrebam dacă Julie avea să mă însoț ească în drum spre și coală. Pe vremuri mergeam împreună în fiecare dimineață, dar acum nu voia să fie văzută cu mine. Am continuat să mă joc cu mărul, închipuindu-mi că asta îi deranja. Mama mă privea ferm.

— Hai, Julie, am spus în sfârș it.

Julie și i-a turnat ceai în cană.

— Am treabă, mi-a răspuns pe un ton hotărât. Ia-o înainte.

— Dar tu, Sue?

Surioara mea nu și i-a ridicat ochii din carte. A murmurat:

— Nu merg încă.

Mama mi-a amintit cu blândețe că nu mâncasem nimic, dar eram deja pe hol. Am trântit zdravăn uș a de la intrare și am traversat drumul. Pe vremuri, casa noastră era înconjurată de multe altele. Acum se afla pe un teren pustiu, plin de urzici care creș teau printre cutiile de conserve ruginite. Celelalte case fuseseră demolate pentru a face loc unei autostrăzi pe care n-o mai construiseră nimeni. Câteodată, copiii de la blocurile turn veneau să se joace lângă casa noastră, dar de cele mai multe ori se duceau mai în susul drumului la locuințe ele din prefabricate, dărâmând pereții și adunând ce găseau. Casa în care stăteam era veche și foarte mare. Fuseseră construite asemenea unui castel, cu ziduri groase, ferestre strâmte și creneluri deasupra uș ii de la intrare. Văzută de peste drum, părea fața a cuiva care se încruntă, încercând să-și amintească ceva.

Nu ne vizita nimeni. Nici mama și nici tata, atunci când trăia, nu aveau alți prieteni în afara familiei. Fuseseră amândoi singuri la părinți, iar bunicii mei erau cu toții morți. Mama mai avea câteva rude îndepărtate în Irlanda, pe care nu le mai văzuse din copilărie. Tom avea câț iva prieteni cu care se juca uneori pe stradă, dar nu l-am lăsat niciodată să-i aducă în casă. Nu exista nici măcar un lăptar pe strada noastră. Din câte îmi aminteam, ultimii oameni pe care-i văzusem fuseseră brancardierii care-l luaseră pe tata.

M-am oprit câteva clipe întrebându-mă dacă ar trebui să mă întorc înapoi și să-i spun mamei câteva cuvinte de împăcare.

Tocmai mă pregăteam să plec mai departe, când uş a de la intrare se deschise ş i Julie se furiş ă afară. Era îmbrăcată cu treciul negru de gabardină, strâns în jurul taliei ş i cu gulerul ridicat. Se întoarse iute să prindă uş a înainte ca aceasta să se trântescă, iar haina, fusta ş i juponul se învolburară, producând efectul dorit. Nu mă zărise încă. Îş i aruncă ghiozdanul pe umăr. Julie putea să fugă ca vântul, dar începu să calce ca o somnambulă, cu spatele ę eapăn, urmând parcă o linie foarte dreaptă. Părea deseori adâncită în gânduri, dar când o întrebam, nega întotdeauna, susę inând că nu se gândea la nimic.

Nu m-a văzut până când nu a ajuns de partea cealaltă a drumului ş i atunci pe jumătate a zâmbit, pe jumătate s-a îmbufnat, fără să scoată vreun cuvânt. Tăcerea ei ne înspăimânta puę in, dar de fiecare dată protesta, afirmând cu vocea răsunând de uimire că ea era cea speriată. Într-adevăr, era timidă – se spunea că la ş coală nu răspundea niciodată fără ca mai întâi să roş ească –, dar avea o anume forę ă tăcută ş i o detaş are ş i trăia în acea lume distinctă a celor care sunt, ş i ş tiu în secret că sunt, extraordinar de frumoş i. Am început să mergem unul lângă altul ş i ea privea fix înainte, cu spatele drept ca o riglă, cu buzele strânse uş or.

La vreo sută de metri mai încolo, drumul nostru dădea într-o stradă mai mare. Câteva case cu etaj mai rămăseseră în picioare. Restul, precum ş i clădirile de pe cealaltă parte a străzii fuseseră dărâmate spre a face loc pentru patru blocuri turn de douăzeci de etaje. Acestea se înălę au pe niş te suprafeę e largi de asfalt, printre crăpăturile căruia se iteau bălării. Arătau chiar mai vechi ş i mai deprimante decât casa noastră. Pe întinderile acelea de ciment se lăę eau băltoace uriaş e, aproape negre, rămase în urma ploii. Nu se uscau niciodată. Când am ajuns la capătul drumului, am lovit-o pe Julie peste încheietură ş i i-am spus:

– Du-ę i ghiozdanul în mână, domniş oară.

Julie ş i-a smucit mâna ş i ş i-a văzut de drum. Am început să dansez în jurul ei. Tăcerea ei începea să mă enerveze.

– Vrei să te baę i? Vrei să ne întrecem?

Julie ş i-a coborât ochii. Am continuat pe un ton normal:

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic.

— Eș ti și ucărită?

— Da.

— Pe mine?

— Da.

Am făcut o pauză înainte să vorbesc din nou. Julie se îndepărtase deja, absorbită de vreo viziune interioară a mâniei ei. Am întrebat:

— Din cauza mamei?

Ne apropiam de primul bloc turn și i am aruncat o privire în holul de la intrare. Câțiva puși se strânseseră în jurul ușii ascensorului. Se rezemau de perete și în tăcere, așa teptând să coboare cineva cu liftul.

— Atunci am să mă-ntorc, am spus.

M-am oprit. Julie ridică din umeri și făcu o mișcare care bruscă cu mâna, dându-mi de înțeles că avea să mă lase în urmă.

Când am ajuns din nou pe strada noastră m-am întâlnit cu Sue. Pășea ea ținând o carte deschisă în față. Ghiozdanul îi stătea sus pe umeri. Tom mergea câțiva metri mai în spate. După privirea de pe chipul său, era limpede că iar avusese loc un scandal ca să-l scoată din casă. Mă simțeam mai în largul meu cu Sue. Era cu doi ani mai mică decât mine și, dacă avea secrete, acestea nu mă intimidau. O dată am zărit în camera ei o loțiune pe care și-o cumpărase ca să-și „dizolve” pistrii. Avea o față prelungă și delicată, cu buze fără culoare și ochi adumbriți de gene blonde, aproape invizibile. Cu fruntea înaltă și cu părul subțire, părea o ființă de pe altă planetă. Nu ne-am oprit, dar când am trecut pe lângă ea, și-a ridicat privirea din carte și mi-a spus:

— O să întârzi.

Am mormăit:

— Am uitat ceva.

Absorbit de groaza sa de școală, Tom nu m-a observat. Mi-am dat seama că Sue îl ducea la școală ca să o scutească pe mama de drumul până acolo, ceea ce m-a făcut să mă simt și mai vinovat, așa că am grăbit pasul.

Am dat roată casei până am ajuns în grădina din spate și m-am uitat la mama printr-una dintre ferestrele bucătăriei. Stătea la masa pe care zăceau rămășițele micului dejun, străjuite de cele

patru scaune goale. Chiar în fața ei se găsea castronul meu cu budincă, neatins. O mână îi se odihnea în poală, cealaltă era pe masă, cu brațul îndoit, parcă urma să-și așeze capul pe el. Alături se găsea o sticlă neagră, turtită, conținând pilulele pe care le lua. Pe chipul său se amestecau trăsăturile Juliei și cele ale lui Sue, ca și cum ea ar fi fost copilul lor. Pielea îi era netedă și întinsă peste pomeții fini. În fiecare dimineață își picta pe buze un arc perfect în cel mai aprins roșu. Dar ochii ei, înconjurați de o piele neagră și zbârcită asemenea unui șarpe, erau atât de înfundați în cap, încât părea că privește în sus dintr-o fântână adâncă. În unele dimineți găseam câte un smoc din părul ei plutind în closet. Întotdeauna trăgeam întâi apă. Acum mama se ridicase și îmi, cu spatele la mine, începuse să strângă masa.

Când aveam opt ani, m-am întors într-o zi acasă prefăcându-mă grav bolnav. Mama mi-a făcut pe plac. M-a îmbrăcat în pijama, m-a culcat pe canapeaua din living și m-a învelit cu o pătură. Și tia că venisem acasă ca să mă bucur de întreaga sa atenție în timp ce tata și cele două surori ale mele erau plecate. Probabil se bucura că avea cu cine să-și petreacă ziua. Până după-amiaza târziu am zăcut și am privit-o făcându-și treburile, iar când se ducea în cealaltă parte a casei ciuleam urechile. Eram uimit să descopăr faptul că avea o viață numai a ei. Mama exista, chiar și când eram plecat la școală. Și astea erau lucrurile pe care le făcea. Fiecare își vedea de viața lui. Atunci revelația acestui lucru fusese memorabilă, nu însă și dureroasă. Acum, privind-o cum se apleca să scuture cojile de ouă în coșul de gunoi, simpla recunoaștere a acestui fapt a adus cu sine un sentiment de tristețe și de primejdie, un amestec de nesuportat. Ea nu era o invenție a mea sau a surorilor mele, cu toate acestea continuam să o inventez și să o ignor. Aruncând o sticlă goală de lapte, s-a întors brusc către fereastră. M-am dat repede înapoi. Pe când alergam pe alee, am auzit-o deschizând ușa din spate și strigându-mă. Am zărit-o o clipă când s-a ivit de după colțul casei. M-a strigat încă o dată în clipa în care am ieșit în stradă. Am alergat tot drumul, închipuindu-mi glasul ei acoperind sunetul pașilor mei pe asfalt.

— Jack... Jack!

Am ajuns-o pe Sue exact în momentul în care intra pe poarta
ş colii.

Capitolul trei

Ş tiam că era dimineaţ ă ş i ş tiam că era un coş mar. Printr-un efort de voinţ ă m-aş fi putut trezi. Am încercat să mă miş c, să-mi ating un picior cu celălalt. Chiar ş i cea mai uş oară senzaţ ie ar fi fost de ajuns să mă readucă în lumea exterioară visului. Eram urmărit de mai multe persoane pe care nu le puteam vedea. În mâini aveau o cutie ş i voiau să mă uit înăuntru, dar eu am luat-o la sănătoasa. M-am oprit o clipă ş i am încercat din nou să-mi miş c picioarele sau să-mi deschid ochii. Dar cineva se tot apropia cu cutia, nu mai era timp ş i a trebuit să fug mai departe. Apoi ne-am trezit faţ ă-n faţ ă. Cutia, făcută din lemn ş i cu capacul prins în balamale, conţ inuse probabil odată trabucuri scumpe. Capacul era ridicat vreo doi-trei centimetri, dar era prea întuneric ca să văd înăuntru. Am rupt-o la fugă să mai câş tig timp ş i, de data asta, am reuş it să deschid ochii. Înainte să mi se închidă la loc, mi-am zărit camera, cămaş a de ş coală azvârlită pe un scaun, un pantof zăcând cu talpa în sus pe podea. Ş i din nou apăru cutia. Ş tiam că înăuntru se aflau niş te creaturi mici, închise acolo fără voia lor ş i puţ ind îngrozitor. Am încercat să ţ ip, sperând că zgomotul propriei mele voci mă va trezi. Din gât nu-mi ieş ea niciun sunet, nu mi-am putut miş ca nici măcar buzele. Capacul cutiei era iar ridicat. N-am putut să mă întorc ş i să fug, pentru că alergasem toată noaptea ş i acum nu mai aveam altă ş ansă decât să mă uit înăuntru. Am răsuflet uş urat auzind uş a deschizându-se ş i zgomotul unor paş i care traversau camera. Cineva s-a aş ezat pe marginea patului, în dreapta mea, ş i am reuş it în sfârş it să-mi deschid ochii.

Mama ş edea în aş a fel încât braţ ele-mi rămăseseră prinse sub aş ternut. Era opt ş i jumătate după ceasul deş teptător de pe noptieră ş i aveam să întârzii la ş coală. Probabil că mama se

sculase deja de vreo două ore. Mirosea a săpun, acela roz-aprins pe care-l folosea.

— E timpul să avem o discuție, zise.

Își încrucișă picioarele și își puse mâinile pe genunchi. Stătea precum Julie, cu spatule foarte drept. Mă simțeam în inferioritate zăcând aș a întinsă și am încercat să mă ridic. Dar mi-a spus:

— Rămâi aș a o clipă.

— O să întârzi, i-am zis.

— Rămâi aș a o clipă, a repetat, accentuând ultimul cuvânt. Vreau să vorbesc cu tine.

Inima îmi bătea cu repeziune. Am privit peste capul mamei, spre tavan. Mă trezisem aproape complet din vis.

— Uită-te la mine, mi-a zis. Vreau să-ți văd ochii.

Am privit-o în ochii care mi-au cercetat îngrijorată și față. Mi-am văzut propria imagine, deformată, reflectându-se în ei.

— Te-ai uitat în oglindă în ultima vreme? m-a întrebat.

— Nu, am mișcat eu.

— Ai pupilele foarte dilatate, și tăi?

Am clătinat din cap.

— Și ai punși sub ochi, deși de-abia te-ai trezit.

Făcu o pauză. De jos îi auzeam pe ceilalți luându-și micul dejun.

— Și tăi de ce?

Am dat din nou din cap, iar ea a mai făcut o pauză. S-a aplecat peste mine și mi-a vorbit pe un ton insistent.

— Și tăi despre ce vorbesc, nu-i aș a?

Inima îmi bubuia în urechi.

— Nu, am spus.

— Ba și tăi foarte bine, băiete. Și tăi despre ce vorbesc, îmi dau seama că și tăi.

Prin tăcerea mea confirmam cele spuse. Toată severitatea asta nu îmi se potrivea deloc; vorbea pe un ton scăzut, teatral, singurul mod în care și putea transmite mesajul ingrat.

— Să nu crezi că nu și tu ce se-ntâmplă. Te maturizezi, și sunt mândră de tine... tatăl tău ți-ar fi spus și el lucrurile astea...

Ne-am uitat unul la altul, amândoi și tiam că nu era aș a.

— E greu când te faci mare, dar dacă o s-o tii așa, o să-ți faci mult rău, o să faci mult rău corpului tău care e în creștere.

— Mult rău... am repetat.

— Da, uită-te la tine, a spus, iar vocea i s-a muiat puțin. Nu poți să te scoli dimineața, ești ti obosit toată ziua, ești ti prost dispus, nu te speli și nu-ți schimbi hainele, ești ti obraznic cu surorile tale și cu mine. Și amândoi și tim de ce. De fiecare dată...

Se opri și își privi mâinile așezate în poală.

— De fiecare dată... când faci chestia aia, e nevoie de un litru de sânge ca s-o înlocuiască.

Se uită la mine sfidător.

— Sânge, am și optit eu.

Se aplecă și mă sărută ușor pe obraz.

— Nu te superi că ți-am spus toate astea, nu?

— Nu, i-am răspuns.

Se sculă în picioare.

— Într-o zi, când o să fii mare, o să-mi mulțumești ti pentru că ți-am spus ceea ce ți-am spus.

Am dat din cap. S-a lăsat din nou peste mine și mi-a ciufulit dragăstos părul, după care a ieșit repede din cameră.

Nu m-am mai jucat cu surorile mele în patul Juliei. Jocurile noastre au încetat la puțin timp după ce a murit tata, deși nu moartea lui le-a pus capăt. Sue începuse să se opună. Poate aflase ceva la școală și îi era rușine că ne lăsase să-i facem chestiile alea. Dar nu eram sigur, pentru că astea nu erau lucruri pe care să le poți discuta. Și Julie devenise mai distantă. Se machia și avea tot soiul de secrete. O dată, la școală, când stăteam la rând la cantină, am auzit-o spunându-mi „frățiorul meu”, lucru care m-a durut al dracului. Purta conversații îndelungi cu mama în bucătărie, care se întrerupeau dacă Tom, Sue sau eu intram brusc. Asemenea mamei, Julie s-a luat de părul și de hainele mele, dar nu cu blândețe, ci pe un ton disprețuitor.

— Puțin, îmi spunea ori de câte ori aveam ceva de împărțit. Puțin tare de tot. De ce nu-ți schimbi niciodată hainele?

Remarce de tipul ăsta mă făceau să fiu mârlan.

— Du-te-n pizda mă-tii, și uieram eu, și mă repezeam la ea, hotărât s-o gădil până murea de răs.

— Mamă! țipa ea. Mamă, ia uite la Jack!

Iar mama mă striga cu o voce obosită, de oriunde s-ar fi aflat:

— Jack...

Ultima dată când am gădilat-o pe Julie am așa teptat mai întâi să plece mama la spital, apoi mi-am tras pe mâini niște mănuși și de grădărit uriașe și îmi pușite, purtate ultima dată de tata, și am urcat în camera Juliei. Stătea la un birou mic la care obișnuia să-și facă temele. M-am oprit în ușă, cu mâinile la spate.

— Ce vrei? m-a întrebat scârbită.

Tocmai avuseserăm o ceartă jos.

— Să pun laba pe tine, am spus pe un ton firesc și mi-am întins mâinile uriașe către ea, cu degetele rășchirate.

Doar la simpla lor vedere, puterile i-au pierit. A încercat să se scoale, dar s-a prăbușit înapoi în scaun.

— Încearcă numai, repeta ea, printre chicotelile care se înteteau. Încearcă numai.

Mâinile imense erau încă la câțiva centimetri depărtare, iar ea s-a chircit în scaun, chițâind:

— Nu... nu... nu.

— Ba da, am zis, țipi-a sunat ceasul.

Am apucat-o de mâini și am târât-o către pat. S-a întins cu genunchii ridicați, încercând să-și apere gâtul cu mâinile. Nu îndrăzneam să-și dezlipească ochii de pe mâinile enorme care pluteau în aer gata să se abată asupra ei.

— Lăsați-mă în pace, și opti ea.

Mi s-a părut caraghios că vorbea mănușilor, și nu mie.

— Vin să te prindă, am zis, și mi-am coborât mâinile câțiva centimetri. Dar nimeni nu știe unde vor lovi mai întâi.

Încerca anemic să mă apuce de încheieturi, dar mi-am strecurat mâinile pe sub ale ei și mănușile au prins-o de coaste, vârandu-i-se în subsuori. Cum Julie râdea și iar râdea, luptându-se pentru o gură de aer, am râs și eu, încântat de puterea pe care o aveam. Brusc, am detectat o undă de panică în zbaterea ei. Nu putea să respire. Încerca să rostească „te rog”, dar, în euforia mea, n-am putut să mă opresc. Aerul îi ieșea din plămâni cu un cloncânit ca de pasăre. O mână s-a încleștat de materialul aspru al mănușii.

Încercând să găsesc o poziție mai bună ca s-o ține, am simțit un lichid fierbinte inundându-mi genunchii. Îngrozit, am sărit de pe pat, aruncându-mi mănușile din mâini. Ultimele râsete ale Juliei se stingeau, într-un plâns istovit. Zăcea pe pat, cu lacrimile, curgându-i printre adânciturile de sub pomeți și pierzându-se în păr. Camera mirosea vag a urină. Am cules mănușile de pe podea. Julie și i-a întors capul.

— Ieși afară, a rostit cu o voce surdă.

— Îmi pare rău, am zis.

— Ieși... afară!

Tom și Sue stăteau în ușă, uitându-se înăuntru.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Sue când am ieșit.

— Nimic, am răspuns și i-am închis ușă foarte ușor.

Pe vremea aceea mama se culca seara din ce în ce mai devreme. Spunea că de-abia mai reușește să stea trează.

— O să mă culc câteva seri mai devreme, zicea, și o să mă pun iar pe picioare.

Asta o făcuse pe Julie responsabilă cu cina și cu culcatul. Sue și cu mine eram în living, ascultând radioul. Julie intră și îl închise:

— Du găleata de gunoi afară, îmi spuse, apoi trage pubelele în fața.

— Cară-te, am strigat, vreau să ascult chestia asta! și i-am întins mâna către butonul aparatului.

Julie a pus mâna pe el. Încă mi-era rușine că o atacasem ca să mă cert cu ea din nou. Am mormăit câteva cuvinte de împotriva simbolică și m-am dus afară să car pubelele. Când m-am întors, am găsit-o pe Sue curățând cartofi la chiuveta din bucătărie. Mai târziu, când ne-am așezat la masă, o liniștea nefericească a luat locul tărboiului obișnuit. M-am uitat la Sue, care a început să chicotească. Julie nu ne-a aruncat nicio privire și, în clipa în care a vorbit, i s-a adresat cu o voce joasă lui Tom. Când a ieșit câteva clipe din cameră să ducă sus o tavă cu mâncare, i-am tras lui Sue câteva picioare pe sub masă și ne-am hlizit. Dar am încetat imediat ce am auzit-o pe Julie coborând.

Lui Tom nu-i plăceau serile astea fără mama. Julie îl puneă să mănânce din farfuria lui și n-avea voie să se vâre sub masă ca să scoată sunete caraghioase. Dar ceea ce-l supăra cel mai tare era

faptul că Julie nu-l lăsa în dormitorul mamei când aceasta dormea. Îi plăcea să se cocoațe îmbrăcat în pat, lângă ea. Julie îl prinse de braț când voia s-o zbughească sus.

— Nu te duce sus, spuse ea încet. Mami doarme.

Tom scoase un urlet înfiorător, dar nu se împotrivi când Julie îl trase înapoi în bucătărie. Și lui îi era frică de ea. Dintr-o dată, părea aș a de departe de noi, tăcută, sigură pe autoritatea ei. Aș fi vrut să-i spun: „Hai, Julie, nu te mai prefacă. Și tim cine ești ti de fapt”. Și mă tot uitam la ea. Dar nu mi-a aruncat nicio privire. Își făcea de lucru, iar ochii nu ni s-au întâlnit decât fugitiv.

Evitam să rămân singur cu mama, ca să nu-mi spună din nou toate chestiile alea. Și tiam de la și coală că nu era aș a. Dar de fiecare dată când o făceam, o dată sau de două ori pe zi, îmi imaginam două sticle de lapte de jumătate de litru pline cu sânge și acoperite cu staniol. Îmi petreceam mult timp cu Sue. Părea să mă simpatizeze sau, cel puțin, era dispusă să mă lase în pace. Își petrecea timpul citind în camera ei și n-avea nimic de obiectat dacă poposeam și eu acolo. Citea romane în care era vorba despre fete de vârsta ei, fete de treisprezece ani, și despre aventurile lor din internate. Împrumuta de la biblioteca locală cărți mari, ilustrate, despre dinozauri, vulcani sau pești din mările tropicale. Câteodată le răsfoiam, uitându-mă la poze. Informațiile din ele nu mă interesau câtuși de puțin. Eram neîncrezător față de imaginile cu dinozauri și i-am spus lui Sue că nimeni nu putea ști de fapt cum arătau aceștia. Ea a pomenit despre schelete și toate celelalte indicii care dădeau o mână de ajutor la reconstituirea lor. Ne-am certat toată după-amiaza. Și tia mult mai multe decât mine, dar eram hotărât să n-o las să câștige. În cele din urmă, plictisită și exasperată, ne-am îmbufnat și am plecat. Dar de cele mai multe ori vorbeam pe ascuns, de parcă am fi fost niște conspiratori, despre familie și ceilalți oameni pe care-i cunoșteam, făceam observații minuțioase asupra comportamentului și înfașării lor, a felului în care „erau în realitate”. Ne întrebam cât de bolnavă era mama. Sue o auzise spunându-i Juliei că-și schimbase iar doctorul. Am căzut de acord că sora noastră mai mare își cam dădea aere. Încetasem de-acum s-o mai consider pe Sue o fetiță. Ea era, spre deosebire de Julie, pur și simplu o soră, o ființă.

Într-o după-amiază nesfârșită de duminică Julie intră în mijlocul unei discuții despre părinții noștri. Tocmai spusese că, de fapt, ei se urăseră în secret și că mama răsuflase ușurată când murise tata. Julie se așeză pe pat lângă Sue, își puse picior peste picior și trase un căscat. M-am oprit și mi-am dres vocea.

— Zi mai departe, spuse Julie. Sună interesant.

— Nu era ceva important, am răspuns.

— Oh, făcu Julie.

Se îmbujoră puțin, apoi își coborî ochii. Fu rândul lui Sue să-și dreagă vocea, și cu toții rămăserăm în așteptare.

— Tocmai spuneam că nu cred că mama l-a iubit cu adevărat pe tata, am spus prostesec te.

— Nu? spuse Julie zeflemitor.

Era furioasă.

— Nu și tu, am murmurat. Poate și ții tu mai multe.

— Și de ce-aș și ți mai multe?

Urmă o altă tăcere, apoi Sue spuse:

— Pentru că stai de vorbă cu ea mai mult decât noi.

Furia Juliei se manifestă printr-o tăcere încordată. Se ridică și traversă camera. Când ajunse la ușă se întoarse și spuse încet:

— Doar pentru că voi nu vreți să aveți de-a face cu ea.

Se opri așteptând un răspuns, apoi se îndepărtă, lăsând în urmă o boare aproape imperceptibilă de parfum.

A doua zi, după școală, m-am oferit să o însoțesc pe mama la magazinele din centru.

— N-am nimic de cărat, mi-a zis.

Stătea în holul întunecos, înnodându-și eșarfa în oglindă.

— Am chef de-o plimbare, am mormăit.

Am mers în tăcere câteva minute, apoi și-a încolăcit brațul după al meu și mi-a spus:

— E ziua ta în curând.

— Mda, în curând, am zis.

— Ești nerăbdător să faci cincisprezece ani?

— Nu și tu, am spus.

În timp ce așteptam într-o farmacie să se aducă mamei medicamentele, am întrebat-o ce spusese doctorul. Examina un

săpun legat cu fundă pentru cadouri, aş ezat pe o farfurie de plastic. Îl puse jos şi i zâmbi veselă.

— Ah, spun numai prostii. Am terminat-o cu o multţ ime dintre ei. A dat din cap spre ghiş eul farmaciei.

— Atâta vreme cât îmi iau pastilele.

M-am simţ it uş urat. Medicamentele au sosit în cele din urmă într-o sticlă maronie, grea, pe care m-am oferit să i-o duc. Pe când ne întorceam acasă mi-a sugerat să dăm o mică petrecere de ziua mea şi i să invit câţ iva prieteni de la ş coală.

— Nu, am spus imediat. Să fim doar noi, cei din familie.

Tot restul drumului am făcut planuri, bucuroş i că măcar avem în sfârş it ceva despre care să discutăm. Mama îş i amintea de o petrecere pe care o dăduserăm când Julie împlinise zece ani. Mi-am amintit-o, aveam opt ani pe atunci. Julie plânsese din pricina cuiva care-i spusese că nu mai există zile de naş tere după ce îplineş ti zece ani. O vreme, devenise gluma preferată a familiei. N-am menţ ionat influenţ a pe care o avusese tata asupra acestui lucru şi i nici asupra celorlalte petreceri pe care mi le aminteam. Îi plăcea ca toţ i copiii să stea în ş iruri ordonate, aş teptând cumiñt i să le vină rândul la vreun joc pe care-l organizase. Gălăgia, haosul, copiii fâţ âindu-se fără niciun scop îl enervau groaznic. Nu era petrecere la care să nu-ş i iasă din sărite din cauza cuiva. Când Sue a împlinit opt ani, a încercat să o trimită la culcare pentru că se prostea. Mama a intervenit, şi i cu asta s-a terminat cu petrecerile noastre. Tom n-avusese parte de niciuna. Când am ajuns la poarta casei, eram din nou tăcuţ i. În timp ce mama scotocea în poş etă după cheie, m-am întrebat dacă se bucura că de data asta aveam să dăm o petrecere fără el.

— Săracu' tata n-a putut... am făcut eu, iar ea a zis:

— Bietul de el. Ar fi fost aş a de mândru de tine.

Cu două zile înainte de aniversarea mea, mama căzu la pat.

— O să mă scol, n-aveţ i grijă, spuse ea când Sue şi i cu mine ne-am dus să o vedem. Nu sunt bolnavă, doar foarte, foarte obosită.

Chiar şi i când vorbea cu noi de-abia îş i ţ inea ochii deschiş i. Făcuse un tort şi i îl ornase cu cercuri concentrice

roș ii și i albastre. Fix în centru trona o lumânare. Asta îl amuza din cale-afară pe Tom.

— N-ai cînș pe ani, a exclamat el, faci doar un an!

Dimineaț a devreme Tom intră în camera mea și i sări în pat.

— Scoală-te, scoală-te, azi faci un an.

La micul dejun, Julie îmi înmână un săculeț de piele în care erau un pieptene de metal și o forfecuț ă de unghii. Sue îmi făcu cadou un roman SF. Pe copertă, un monstru imens, tentacular, înș făcuse o navă spaț ială și i, în fundal, cerul era negru, spuzit de stele strălucitoare. Am dus o tavă în camera mamei. Când am intrat, stătea întinsă pe spate cu ochii deschiși i. M-am aș ezat pe marginea patului, ț inând tava în echilibru pe genunchi. S-a sprijinit de perne, sorbindu-și i ceaiul. Apoi a spus:

— La mulț i ani, băiete. Nu pot să scot o vorbă dimineaț a până nu beau ceva.

Ne-am îmbrăț iș at stângaci peste ceaș ca de ceai pe care încă o ț inea în mână. Am deschis plicul pe care mi-l dăduse. Într-o felicitare erau două bancnote de o liră. Fotografia de pe felicitare înfăț iș a un glob pământesc, un teanc de cărț i vechi îmbrăcate în piele, unelte de pescuit și o minge de crichet. Am îmbrăț iș at-o încă o dată, iar ea a făcut „Hopa!” când ceaș ca s-a clătinat în farfurioară. Am mai stat împreună puț in, cu mâna în mâna ei. A ei mi se părea galbenă și sfrijită, ca un picior de găină.

Mi-am petrecut toată dimineaț a în pat citind cartea pe care mi-o dăduse Sue. Era primul roman pe care îl citisem până acum. Niș te spori minuscule însufleț ite i, care roiau printre galaxii, fuseseră atinș i de razele unui soare care se stingea, transformându-se într-un monstru uriaș care se hrănea cu raze X și i care perturba traficul spaț ial obiș nuit dintre Pământ și i Marte. Comandantul Hunt avea sarcina să distrugă această bestie și i să scape de hoitul său gigantic.

— Dacă o să-l lăsăm să plutească în derivă în spaț iu, îi explică un savant lui Hunt într-una dintre numeroasele lor discuț ii, nu numai că s-ar putea produce o ciocnire, dar cine și tie ce i-ar putea face alte raze cosmice acestei mase putrezite? Cine și tie ce alte mutaț ii monstroase s-ar putea naș te în stârvul ăsta?

Când Julie a venit la mine să-mi spună că mama n-avea să se dea jos din pat și că o să mâncăm tortul lângă patul ei, eram așa de absorbit, că m-am uitat la ea fără să pricep ce voia.

— De ce nu-i faci un serviciu, spuse Julie ieșind din cameră, să te speli măcar o dată?

După-amiază Tom și Sue au dus tortul și ceiștile sus. M-am încuiat în baie și m-am proțâp în fața oglinzii. Nu eram genul pe care comandantul Hunt l-ar fi luat la bordul navei sale spațiale. Încercam din răspuțeri să-mi las barbă ca să nu mi se mai vadă fața, dar fiecare dintre firele răzlețede de păr nu făcea altceva decât să atragă atenția, ca și cum ar fi arătat cu degetul spre coșul din care creștea. Am umplut chiuveta cu apă fierbinte și mi-am scufundat mâinile, lăsându-mă cu toată greutatea pe ele. Câteodată stăteam așa chiar și câte o jumătate de oră, aplecat peste oglindă, cu palmele și încheieturile în apă fierbinte. Mai mult de-atât nu puteam să fac în privința spălăturii. Gândurile îmi hoinăreau aiurea; de data asta se îndreptară către comandantul Hunt. Când apa s-a răcit, mi-am uscat mâinile și mi-am scos din buzunar săculețul de piele. Mi-am tăiat unghiile și mi-am pieptănat părul și atenși rar în mai multe feluri, hotărându-mă până la urmă să-mi celebrez ziua de naștere printr-o cărare pe mijloc.

Când am intrat în camera mamei, Sue a început să cânte *Mulțumiri ani trăiască*, iar ceilalți i-au ținut isonul. Mama zăcea înconjurată de perne și, deși îi vedeam buzele mișcându-se, nu-i puteam distinge vocea. Când au terminat, am suflat în lumânare, iar Tom a dansat pe lângă pat cântând: „Ai făcut un an, ai făcut un an”, până când Julie i-a spus să tacă.

— Da, am zis și am tăiat tortul.

Sue a turnat în ceiști suc de portocale, pe care-l făcuse, spunea ea, din două kilograme de portocale adevărate.

— Toate portocalele sunt adevărate, nu-i așa, mami? a zis Tom.

Am râs cu toții, iar Tom, încântat de sine însuși, a repetat remarcă de câteva ori, dar cu din ce în ce mai mic succes. Petrecerea noastră numai a petrecere nu semăna, iar eu eram nerăbdător să mă întorc la cartea mea. Julie aranjase patru scaune în semicerc într-o parte a patului, pe care ne-am așezat,

ciugulind tortul și i sorbindu-ne sucul. Mama n-a băut și i nici n-a mâncat nimic. Julie voia să se întâmple ceva, să ne distrăm în vreun fel.

— Spune-ne un banc, i-a zis lui Sue, cel pe care mi l-ai spus ieri.

Și i, după ce Sue și i-a spus bancul și i mama a râs, Julie i-a zis lui Tom:

— Ia fă tu niș te tumbe.

Am fost nevoiți i să dăm scaunele și i farfuriile la o parte pentru ca Tom să se prostescă și i să chicotească în voie. Julie l-a potolit după o vreme, apoi s-a întors către mine.

— De ce nu ne cântă i un cântec?

— Nu și tiu niciun cântec, i-am răspuns.

— Ba și tii, mi-a zis. Ce părere ai de *Greensleeves*?

Însuși i titlul cântecului m-a scos din sărite.

— Tare-aș mai vrea să nu le mai spui oamenilor ce să facă, am zis. Doar nu te crezi Dumnezeu, nu?

— Fă tu ceva, Julie, interveni Sue.

Cât am discutat cu Julie, Tom își i scosese pantofii și i se suise în pat lângă mama, care-și i trecuse un braț pe după umerii lui și i ne privea ca și cum ne-am fi aflat la mare distanță ă.

— Daaa, i-am zis Juliei, fă tu ceva.

Fără să scoată vreun cuvânt, Julie își i făcu vânt în spaț iul eliberat pentru tumele lui Tom și i, dintr-o dată, corpul ei era cu susul în jos, sprijinit doar în mâini, încordat, drept și i perfect nemiș cat. Fusta îi căzu în cap. Chiloț ii strălucitor de albi contrastau cu pielea măslinie a picioarelor ei și i am zărit cum materialul făcea mici cute în jurul elasticului care-i strângea abdomenul plat și i musculos. Câteva fire negre de păr se încolăceau de sub bordura chiloț ilor. Picioarele ei, lipite la început, începură să se desfacă, asemenea unor braț e uriaș e. Julie își i uni din nou picioarele și i, lăsându-le să cadă pe podea, se ridică. Grozav de tulburat, m-am pomenit în picioare cântând *Greensleeves* cu o voce tremurătoare, înflăcărată, de tenor. Când am terminat, toată lumea a bătut din palme, iar Julie mi-a strâns mâna. Mama zâmbea fără vlagă. Totul fu strâns rapid; Julie îl culese pe Tom din pat, Sue duse farfuriile și i resturile tortului, iar eu am luat scaunele.

Capitolul patru

Într-o după-amiază fierbinte am găsit un baros ascuns printre buruieni și iarba înaltă. Cotrobăiam plictisit prin grădina uneia dintre casele din prefabricate. Clădirea fusese devastată de un incendiu cu vreo jumătate de an înainte. Stăteam în livingul înnegrit de fum, cu tavanul prăbușit și dușumelele mistuite de flăcări. Un perete despărțitor mai era încă în picioare și în mijlocul său se găsea o deschizătură pentru servit mîncarea, care comunica cu bucătăria. Unul dintre obloane se mai ținea încă în balamale. În bucătărie, bucătărit de conductă și de cablu electric atârnav de perete, iar pe podea trona o chiuvetă sfărâmată. În toate camerele buruienile crescuseră zdravăn. Toate casele sunt ticsite de obiecte imobile, fiecare la locul lui, care-ți spun ce trebuie să faci – aici mîncânci, aici te culci, aici te așezi. Dar în locul ăsta pârjolit nu mai exista nicio ordine, totul dispăruse. Am încercat să-mi închipui covoare, și ifoniere, fotografii, scaune, o mașină de cusut umplînd toate aceste camere pustii, distruse. Mă bucuram să văd cât de neînsemnate, cât de mărunte păreau acum asemenea obiecte. Într-o altă cameră am dat peste o saltea, prinsă între grinzile rupte și înnegrite. Peretele din jurul ferestrei se fărâmițase, iar tavanul se prăbușise înăuntru, fără să atingă însă podeaua. Oamenii care dormiseră pe salteaua aceea, m-am gândit, chiar credeau că se află „în dormitor”. O luaseră de bună că așa va fi mereu. M-am gândit la propriul meu dormitor, la cel al Juliei, al mamei, la toate camerele care, într-o bună zi, se vor nărui. Mă cățărăsem pe saltea și mă legănam pe marginea unui zid prăbușit, gîndindu-mă la toate astea, cînd am zărit în iarbă coada unui baros. Am sărit jos și l-am ridicat. O groază de păduchi de lemn gri care viețuiau sub el au început să alerge încolo și-ncoace pe micul petec de pămînt într-o

zăpăceală teribilă. Am lăsat ciocanul să cadă peste ei și i am simțit pământul cutremurându-se sub picioarele mele.

Era o descoperire pe cinste, fusese probabil uitat de pompieri sau de vreo echipă de la demolări. L-am aruncat pe umăr și i l-am dus acasă, întrebându-mă cam ce aș putea să zdrobesc cu el. Stâncile din grădină se prăvăliseră și i fuseseră năpădite de buruieni. Nu mai era nimic altceva demn de făcut bucăț și în afara dalelor de piatră, dar acestea erau deja crăpate. M-am oprit, în cele din urmă, la cărarea de ciment – lungă de vreo cinci metri și grosă de vreo câțiva centimetri. Nu servea la absolut nimic. M-am încovoiat din șale și m-am pus pe treabă. Prima lovitură nu a făcut decât să sfărâme puțin în beton, dar următoarele n-au avut niciun efect, nici măcar o crăpătură. Am făcut o pauză, apoi am început iarăș și. De data aceasta, în chip neașteptat, a apărut o fisură largă și o bucată zdravănă de ciment s-a desprins. Avea peste jumătate de metru și era al naibii de grea. Am luat-o și i am sprijinit-o de gard. Tocmai eram pe cale să ridic din nou ciocanul când am auzit vocea Juliei în spatele meu:

– Nu face asta.

Avea pe ea un costum de baie verde-aprins. Într-o mână ținea o revistă, iar în cealaltă ochelarii de soare. Partea aceasta a casei era complet cufundată în umbră. Am lăsat barosul jos, între picioare, sprijinindu-mă în coada lui.

– Ce vorbești? am spus. De ce?

– Așa a zis mama.

Am apucat ciocanul și i l-am izbit de pământ cât de tare am putut. M-am uitat cu coada ochiului la sora mea, care a ridicat din umeri îndepărtându-se.

– De ce? am strigat în urma ei.

– Nu se simte bine, a răspuns Julie fără să se întoarcă. O doare capul.

Am înjurat și i am pus ciocanul lângă zid. Am acceptat fără să mă mir faptul că mama se scula de-acum foarte rar. Căzuse la pat atât de lent, încât aproape nici n-am vorbit despre asta. De la ziua mea, de acum două săptămâni, nu se mai ridicase deloc. Ne-am adaptat situației destul de bine. Îmi duceam cu schimbul tava cu mâncare, iar Julie făcea cumpărăturile când se întorcea de la școală. Sue o ajuta la gătit și eu spălam vasele. Mama zăcea

înconjurată de reviste și de cărți și de la bibliotecă, dar n-am văzut-o niciodată citind. Mai tot timpul moț ăia, ridicată în și ezut, iar când intram în cameră se trezea cu un tresărit slab și i spunea ceva de genul: „Ah, cred că am aț ipit o clipă”. Cum nu primea pe nimeni în vizită, n-avea cine să se întrebe ce se întâmplă cu ea, de aceea nici eu nu mi-am pus în mod ferm problema asta. Julie, aș a cum s-a dovedit până la urmă, și tia mult mai multe. În fiecare sâmbătă dimineață ă reînnoia reț eta, întorcându-se de fiecare dată cu sticluc a maro plină. Și i nu venea niciun doctor s-o consulte. „Am fost la atât ia doctori și i am făcut atâtea analize să-mi ajungă toată viaț a.” Mi se părea firesc să fie sătulă de doctori.

Dormitorul ei a devenit centrul întregii case. Ne strângeam acolo, vorbind între noi sau ascultând radioul, în timp ce ea picotea. Câteodată o auzeam dându-i indicaț ii Juliei în privinț a cumpărăturilor sau a hainelor lui Tom, veș nic rostind cuvintele foarte slab și i repede. „Când o să se dea mama jos din pat” desemna un timp vag, chiar nedorit, plasat undeva în viitorul apropiat când vechile reguli aveau să fie reînnoite. Julie părea gravă și i eficientă, dar o suspectam că profită de poziț ia ei, că îi făcea plăcere să-mi tot dea ordine.

— Ar cam fi timpul să-ț i faci curăț enie în cameră, îmi zise într-un weekend.

— Adică ce vrei să spui?

— Adică e mizerie, miroase a ceva acolo.

N-am catadicsit să-i răspund.

— Mai bine ai face curăț enie, continuă Julie.

Pentru că mama era bolnavă, m-am gândit că ar trebui să fac ceea ce-mi ceruse și i, deș i n-am miș cat niciun deget, m-am gândit la chestia asta întrebându-mă dacă să mă apuc de treabă sau nu.

După ce m-am uitat la baros un minut sau două, m-am dus în grădina din spate. Era pe la jumătatea lui iulie, cu doar câteva zile înaintea vacanț ei de vară, și i de vreo și ase săptămâni se făcea mai cald cu fiecare zi care trecea. Îmi pierdusem speranț a că va mai ploua vreodată. Julie era nerăbdătoare să se bronzeze și i curăț ase o mică zonă plată în vârful stâncilor care se fărâmiț au. În fiecare zi, câte o oră după ce venea de la și coală,

Își întindea acolo prosopul de plajă. Se lungea cu mâinile și degetele pe lângă corp și la fiecare zece minute se întorcea pe burtă, vârându-și degetele mari pe după elasticul slipului și trăgându-l în sus. Îi plăcea să-și pună în evidență pielea bronzată purtând o bluză de școală albă. Tocmai se instalase când m-am ivit de după colțul casei. Se tolănise pe burtă, cu capul odihnindu-i-se pe braț și cu fața întoarsă spre terenul din apropiere, unde ciulinii mari se uscau din cauza secetei. Lângă ea, între ochelarii de soare și un tub gros cu loț iune pentru bronzat, era un radio minuscul, argintiu cu negru, din care se înalțau niște voci bărbătești subțiri și cârâitoare. Din locul unde se cocoșase, stâncile porneau într-o pantă abruptă. O mică mișcare înspre stânga și Julie s-ar fi rostogolit la picioarele mele. Tufele și bălăriile se ofiliseră, iar costumul ei de baie, strălucitor și fosforescent, era singurul lucru verde de pe stâncile acelea.

— Ascultă, i-am spus încercând să acopăr vocile de la radio.

Nu și-a întors capul către mine, dar și tiam că mă auzise.

— Când ți-a zis mama să-mi spui să nu mai fac zgomot?

Julie nu se mișcă și nici nu scoase nicio vorbă, așa că am dat ocol stâncilor ca să-i văd fața. Ținea ochii deschiși.

— Că doar ai fost aici tot timpul.

— Fă-mi un serviciu, te rog, și dă-mă cu niște cremă pe spate, răspunse ea, în schimb.

În timp ce porneam în sus, piciorul meu dislocă un bolovan care căzu cu o bufnitură pe pământ.

— Ai grijă, făcu Julie.

Am îngenuncheat între picioarele ei desfăcute și mi-am stors în palmă crema albicioasă.

— Pe umeri și pe gât, îmi indică Julie, acolo am nevoie.

Și, lăsându-și capul în jos, își ridică părul de pe ceafă. Deși nu ne aflam decât la vreun metru și jumătate de sol, mi se părea că acolo sus bătea o briză lină și înviorătoare. Când i-am întins crema pe umeri am observat cât de palide și de soioase arătau mâinile mele pe spatele ei. Baretele costumului de baie erau dezlegate și atârnavă pe pământ. Dacă m-aș fi dat puțin în într-o parte, i-aș fi putut zări sânii, abia deslușindu-se în umbra

întunecată a trupului ei. Când am isprăvit, mi-a strigat peste umăr:

— Acum pe picioare.

De data asta am întins crema cât de repede am putut. M-a fulgerat ceva fierbinte în stomac și i am simțit că mi se face rău. Capul i se odihnea din nou pe braț, iar respirația îi era domoală și i regulată, ca și cum ar fi dormit. La radio, o voce ascuțită turuia rezultatele de la curse cu o monotonie malițioasă. Când picioarele au fost unse cum trebuie, am sărit jos de pe stânci.

— Mersi, mi-a spus Julie pe un ton somnoros.

Am năvălit în casă și i am zbughit-o în sus pe scări, la baie. Mai târziu am aruncat barosul în pivniță.

O dată la trei zile era rândul meu să-l duc pe Tom la și coală dimineață. Întotdeauna era dificil să-l convingi. Uneori țipa și i dădea din picioare, încât trebuia să-l scoatem cu forță din casă. Într-o dimineață, puț în înaintea încheierii trimestrului, mi-a spus destul de calm, în timp ce mergeam, că avea un „duș man” la și coală. Cuvântul suna sinistru pe buzele lui și i l-am întrebat ce voia să spună. Mi-a explicat că era un băiat mai mare care îi pusese gând rău.

— O să mă bată de-o să-mi sune apa-n cap, mi-a spus pe un ton mai degrabă uimit.

Nu m-a mirat. Tom era genul care pur și simplu cerea să fie săcâit. Era mic pentru cei și ase ani ai săi, și destul de firav. Era palid, un pic clăpăug, avea un rânjet tâmpit și un păr negru, crescut într-o chică stufoasă și nețesălată. Mai mult, era inteligent, dar într-un chip enervant, căutând mereu nod în papură – o victimă sigură pe terenul de joacă.

— Să-mi spui care e, i-am zis, îndreptându-mi spinarea, și i țipându-i-l aranșez eu.

Ne-am oprit lângă gardul și colii și i am privit prin grilajul negru.

— Uite-l, mi-a arătat el în direcția unui mic și opron de lemn.

Era un puști sfrijit, cu câțiva ani mai mare decât Tom, cu părul roșu și plin de pistrui. Soiul cel mai rău, mi-a trecut prin minte. Am traversat în viteză terenul și i l-am prins cu mâna dreaptă de rever, în timp ce cu stânga îl apucam de gât, izbindu-l

cu putere de ș opron și i ț intuindu-l acolo. Faț a îi tremura, pârând că i se umflă. Îmi venea să râd în hohote, atât de sălbatică îmi era exaltarea.

— Dacă mai pui vreodată mâna pe frate-meu, am ș uierat, îț i rup picioarele.

Apoi i-am dat drumul.

Sue a fost cea care l-a luat pe Tom de la ș coală în ziua aceea. Cămaș a îi atârna în fâș ii pe spate și un pantof îi dispăruse. Un obraz îi era umflat și roș u, iar colț ul gurii era sfâș iat. Avea ambii genunchi zdreliț i și firicele de sânge uscat i se scurseseră pe fluierul piciorului. Mâna stângă îi era umflată și moale, ca și cum ar fi fost călcată în picioare. Imediat ce intră pe uș ă, Tom scoase un urlet ciudat, animalic, și o zbughi în sus pe scări.

— Nu care cumva să-l vadă mama în halul ăsta! ț ipă Julie.

Ne-am năpustit pe urma lui ca o haită de câini de vânătoare asupra unui iepure rănit. L-am cărat în baia de la parter și am închis uș a. Cu toț i patru înăuntru, nu prea aveam spaț iu de manevră și în acustica băii ț ipetele lui Tom erau asurzitoare. Julie, Sue și cu mine ne-am strâns în jurul lui pupându-l și mângâindu-l în vreme ce-l dezbrăcam. Sue aproape că plângea și ea.

— Ah, Tom, îi tot dădea ea înainte, bietul nostru Tom.

Cu toate astea, nu mi-am putut înfrâna un sentiment de invidie faț ă de fratele meu dezbrăcat. Julie ș edea pe marginea căzii, iar Tom stătea între genunchii ei, aplecându-se înspre ea în timp ce îi tampona faț a cu vată. Cu mâna liberă îl ț inea, cu palma pe burtă, deasupra vintrelor. Sue îi apăsa un prosop rece pe mâna învineț ită.

— Roș covanul ăla ț i-a făcut astea? l-am întrebat.

— Nu, scânci Tom. Prietenul lui.

O dată spălat, nu mai arăta chiar aș a de rău rănit, iar aerul dramatic se spulberase. Julie îl înfăș ură într-un prosop de baie și îl duse sus. Eu și Sue ne-am dus să o punem în temă pe mama. Pesemne ca auzise ceva, de vreme ce se dăduse jos din pat și iș i pusese capotul, gata să coboare.

— Doar o zgârietură de la ș coală, am anunț at-o. Dar acum e-n regulă.

Mama s-a întors în pat și Julie l-a întins pe Tom lângă ea. Mai târziu, când ne-am adunat în jurul patului trâncănind despre ceea ce se întâmplase și bând ceai, Tom, încă învelit în prosopul de baie, adormise.

Într-o seară după cină am mai rămas puț în jos. Mama și Tom se culcaseră deja. Mama o trimisese pe Julie la și coală în acea zi ca să discute cu dirigintele despre bătaș , și i am vorbit pe tema asta. Sue ne-a spus că avusese o discuție foarte „trăsnită” cu Tom. Aș teptă ca unul dintre noi să o îmboldească să continue.

— Ei bine, ce a zis? am întrebat plictisit după ce se scursese vreo jumătate de minut.

Sue chicoti.

— Mi-a zis să nu spun nimănu.

— Păi atunci mai bine nu spune, făcu Julie, dar Sue continuă.

— A intrat în camera mea și i a zis: „Cum e să fii fată?”, iar eu i-am răspuns: „E bine, de ce?”. Iar el mi-a mărturisit că s-a saturat să mai fie băiat și că acum vrea să fie fată. „Dar nu poți să fii fată când ești ti deja băiat”, i-am spus, iar el, de colo: „Ba pot. Dacă vreau, pot”. Aș a că atunci l-am întrebat: „Dar de ce vrei să fii fată?”. Iar el a zis: „Pentru că nu te bate nimeni când ești ti fată”. Eu i-am spus că și fetele o mai iau pe coajă câteodată, dar el a strigat: „Ba nu, ba nu!”. Atunci am zis: „Cum să fii fată când toată lumea și tie că ești ti băiat?”, iar el: „O să port rochie și i o să-mi fac părul ca al tău și i o să mă duc la toaleta fetelor”. I-am spus că nu poate să facă asta, iar el mi-a răspuns că poate și apoi mi-a zis că o să... în fine... că...

Sue și Julie râdeau cu atâta poftă, încât n-a mai fost chip ca Sue să-și termine povestea. Eu nici măcar n-am zâmbit. Eram îngrozit și fascinat deopotrivă.

— Sărăcuț ul de el, făcu Julie. Ar trebui să-l lăsăm să fie fată dacă vrea.

Sue era încântată. Bătu din palme.

— O să arate aș a de drăguț într-o rochie veche de-a mea. Cu feț iș oara aia dulce a lui.

Se priviră una pe alta și izbucniră din nou în râs. O excitație stranie plutea în aer.

— O să arate ca un idiot, am spus brusc.

— Da? replică Julie rece. De ce crezi asta?

— Ş tii bine că aş a e...

Urmă o pauză. Simţ eam cum Julie îş i stăpânea furia crescândă. Braţ ele ei goale se odihneau pe masă, mai maronii ca niciodată în lumina electrică.

— Să-l faci să arate stupid, am bombănit, deş i simţ eam că ar fi fost mai bine să tac, doar ca să râzi de el.

Julie răspunse încet.

— Crezi că fetele arată ca niş te idioate, ca niş te tâmpite, ca niş te prostănace...

— Nu, am răspuns indignat.

— Crezi că e umilitor să arăţ i ca o fată, pentru că crezi că e umilitor să *fii* fată.

— Ar fi pentru Tom, dacă ar arăta ca o fată.

Julie trase adânc aer în piept, iar vocea ei scăzu până deveni un murmur.

— Fetele pot să poarte jeans i, să se tundă scurt, să poarte tricouri ş i bocanci pentru că e OK să fii băiat, ba chiar e ca ş i cum le-ai face reclamă. Dar, după tine, e degradant ca un băiat să arate precum o fată, deoarece, în secret, crezi că a fi fată e degradant. Ş i de ce mai crezi că e umilitor pentru Tom să poarte rochie?

— Pentru că aş a e, am spus hotărât.

— Dar de ce? exclamă Julie ş i Sue într-un glas ş i, înainte să născocesc ceva, Julie spuse:

— Dacă mâine, la ş coală, aş purta pantalonii tăi, iar tu fusta mea, am vedea imediat cine s-ar simţ i cel mai rău. Toată lumea te-ar arăta cu degetul ş i ar râde de tine.

Aici Julie arată cu degetul peste masă, aproape atingându-mi nasul.

— Ia priviţ i-i! Arată ca o... beah!... ca o *fată*!

— Ş i ia uitaţ i-vă la ea, arată Sue spre Julie, arată chiar... ş ic în pantalonii ăia.

Cele două surori ale mele râdeau aş a de tare, încât se prăbuş iră una în braţ ele celeilalte.

Fusese doar o discuţ ie teoretică, de vreme ce a doua zi Tom s-a întors la ş coală, iar învăţ ătorul lui i-a scris mamei o scrisoare

lungă. Ne-a citit fragmente din ea cu voce tare, în timp ce Sue și i cu mine ne chinuiam să aducem masa din sufragerie în dormitor.

— „E o adevărată plăcere să-l ai pe Tom la ore”.

Mama a repetat acest rând de vreo două ori cu mare satisfacție. Deși îi plăcuse și i: „Este un copil blând, dar vioi”.

Hotărâserăm să luăm prânzul în dormitorul mamei. Am cărat două fotolii mici și acum abia dacă mai aveai loc să te mișți în jurul patului. Lectura scrisorii o extenuase. Se lăsă înapoi pe perne, ținându-și ochelarii neglijent într-o mână. Scrisoarea alunecă pe podea. Sue o culese de jos și o băgă înapoi în plic.

— Când o să mă dau jos din pat, îi spuse mama, o să redecorăm camera de jos înainte să ducem mobila asta înapoi.

Sue se așeză pe pat și i discutară despre culorile care s-ar potrivi. M-am așezat la masă, sprijinindu-mă în coate. Deși trecuse bine de amiază, era încă arșiță. Ambele ferestre din dormitor erau deschise larg. De afară răzbăteau glasurile copiilor în preajma caselor părăsite, strigătele bruște acoperind zumzetul vocilor, în care răzbătea numele cuiva. În cameră intraseră o mulțime de muște. Am privit cum una dintre ele mi se cățăra pe braț. Julie se bronza afară, iar Tom se juca pe undeva prin apropiere.

Mama adormise. Sue îi luase ochelarii din mână, îi pliașe și îi pusese pe noptiera de lângă pat. Am tras cu urechea la ritmul respirației ei. O anumită poziție a mucoasei nazale o făcea să scoată un sunet slab, ascuțit, asemenea celui pe care-l face o lamă tăioasă despicând aerul, apoi acesta încetă. Aducerea mesei din sufragerie era o noutate pentru mine, și nu-mi puteam lua ochii de la ea. Am observat pentru prima oară fibrele negre ale lemnului încolăcindu-se sub lacul întunecat. Mi-am întins mâinile pe suprafața ei rece. Părea mult mai firească aici, în dormitor, și n-am mai reușit să mi-o închipui jos. Din pat mama scoase un plescăit scurt, ușor, ca și cum ar fi visat că-i e sete. În cele din urmă m-am ridicat și m-am dus la fereastră, căscând des. Aveam teme de făcut, dar, pentru că vacanța de vară începea în curând, nu-mi mai păsa. Nu eram sigur nici măcar că aveam să mă mai întorc la școală în toamnă, deși nici nu-mi făcusem alte planuri. Afară, Tom și un alt băiat de statura lui târau o roată de camion pe stradă până ce dispărură din raza

mea vizuală. Faptul că o târau în loc să o dea de-a dura m-a făcut să mă simt îngrozitor de obosit.

Eram pe cale să mă întorc la masă, când mama m-a strigat și i m-am dus să mă așez pe pat. A zâmbit și i mi-a atins încheietura. Mi-am pus mâna între genunchi. Nu-mi plăcea să mă atingă cineva, era prea cald.

— Ce pui la cale? m-a întrebat.

— Nimic, am suspinat.

— Ești sătul?

Am dat din cap în semn că da. A încercat să mă mângâie, dar stăteam prea departe de ea.

— Să sperăm că o să-ți găsești o slujbă peste vară, să faci și i tu rost de ceva bani de buzunar.

Am mormăit ceva cam în doi peri și i mi-am întors brusc față a către ea. Avea, ca de obicei, ochii înfundați în orbite, iar pielea din jurul lor era neagră și ridată, ca și cum ar fi fost un al doilea rând de ochi. Părul îi era rar și cărunt, câteva și ușițe căzuseră pe cearșaf. Peste cămașă de noapte purta un capot rozaliu, cu mânecile umflate la încheieturi din cauza batistelor îndesate acolo.

— Vino puțin mai aproape, Jack, mi-a zis. Am să-ți spun ceva și i nu vreau să audă ceilalți.

M-am mutat mai sus pe pat și i ea și i-a odihnit mâna pe antebrațul meu.

Trecură un minut sau două fără să scoată vreo vorbă. Am așteptat, un pic plictisit, un pic bănuitor că voia să-mi vorbească despre înfățișarea mea sau despre sângele meu irosit. Dacă asta voia să facă, eram gata să mă scol de pe pat și să ies din cameră. În cele din urmă spuse:

— S-ar putea să plec în curând.

— Unde? am întrebat imediat.

— La spital, ca să văd ce am.

— Pentru cât timp?

A făcut o pauză și și i-a mutat privirea, uitându-se peste umărul meu.

— S-ar putea să fie pentru mult timp. De-aia vreau să vorbesc cu tine.

Eram mai interesat de cât timp era vorba, simțeam cum încolțea te în mine un puternic sentiment de libertate. Dar ea continuă:

— Ceea ce înseamnă că Julie și eu cu tine veți lua conducerea.

— Adică Julie va lua conducerea.

Mă îmbufnasem.

— Amândoi, răspunse ea ferm. Nu e corect să las totul în seama ei.

— Atunci spune-mi, am zis, că și eu sunt la conducere.

— Casa trebuie întretinută, Jack, și trebuie să aveți grijă de Tom. Trebuie să fie totul lămurit, altfel și tu ce se va întâmpla.

— Ce?

— Or să vină și eu să-l iau în grijă pe Tom, poate și pe tine și pe Susan. Julie nu o să stea aici singură. Iar casa o să rămână goală, lucrul acesta o să se afle și eu nu va trece mult până când oamenii vor intra aici, vor lua lucrurile și vor face totul praf.

Mă strânge de braț și zâmbește:

— Și eu, când o să ies din spital, nu o să mai avem unde să ne întoarcem.

Am dat din cap.

— Am deschis un cont pentru voi la oficiul poștal pe numele lui Julie, care va fi alimentat din economiile mele. O să vă ajungă un timp, cu siguranță până voi ieși din spital.

Se lăsa la loc pe perne, cu ochii pe jumătate închiși. M-am ridicat în picioare.

— În regulă, am spus, când te internezi?

— Nu mai devreme de o săptămână-două, mi-a răspuns fără să deschidă ochii. Cu cât mai repede, cu atât mai bine, a adăugat când am ajuns la ușă.

— Da.

Tonul diferit al vocii mele a făcut-o să deschidă ochii. Stăteam în ușă, gata să ies.

— M-am săturat să zac aici fără să fac nimic, am zis.

După trei zile era moartă. Julie a găsit-o când s-a întors de la școală, în ultima zi a trimestrului. Sue îl dusese pe Tom la piscină, iar eu am ajuns la câteva minute după Julie. Când am pus piciorul pe aleea din fața casei am zărit-o aplecată pe

fereastra de la camera mamei. M-a văzut și i ea, dar ne-am ignorat total. N-am urcat imediat. Mi-am scos jacheta și pantofii și i am băut un pahar cu apă rece de la chiuveta din bucătărie. M-am uitat în frigider după ceva de mâncare, am dat peste niște brânză și i am mâncat-o cu un măr. Casa era foarte liniștită și i am simțit ca o apăsare săptămânile libere care aveau să urmeze. Nu-mi găsisem o slujbă, de fapt nici nu căutasem vreuna. Deși i nu-mi stătea în fire, m-am dus sus să-i dau mamei bună ziua. Julie stătea pe palier, chiar în fața dormitorului și i, când mă văzu, închise ușa și se grăbi să o încuie. Tremurând ușor, se întoarse către mine, strângând cheia în pumn.

— A murit, spuse pe un ton egal.

— Ce vrei să spui? De unde și tii?

— Era pe moarte de luni de zile.

Julie își făcu loc pe lângă mine, spre scări.

— Dar n-a vrut, ca voi, cealaltă, să și ții.

Acest „voi, cealaltă” m-a iritat imediat.

— Vreau să văd, am spus, dă-mi cheia aia odată.

Julie clătină din cap.

— Mai bine vino jos să stăm de vorbă înainte să se întoarcă Tom și Sue.

O clipă mi-a trecut prin minte să-i smulg cheia, dar m-am răsucit pe călcâie și i, amețit, gata-gata să izbucnesc într-un râs blasfemiator, mi-am urmat sora în jos, pe scări.

Capitolul cinci

Când am ajuns în bucătărie, Julie se și instalase acolo. Își strânsese părul într-o coadă și se sprijinea de chiuvetă, cu brațele încrucișate pe piept. Își lăsase greutatea pe un picior, celălalt sprijinindu-și-l de masca chiuvetei, cu genunchiul înainte.

— Unde ai fost? m-a întrebat, dar n-am întrebat-o ce voia să spună.

— Vreau s-o văd, am zis, dar ea a clătinat din cap. Amândoi suntem la conducere, i-am spus, înconjurând masa din bucătărie. Așa mi-a zis ea.

— E moartă, a răspuns Julie. Stai jos. Nu pricepi odată? E moartă.

M-am așezat.

— Și eu sunt la conducere, am repetat și am început să plâng pentru că mă simțeam tras pe sfoară.

Mama se dusese fără să apuce să-i explice lui Julie cum stau lucrurile. Și nu la spital, se dusese definitiv și nu mai aveam nicio dovadă a ceea ce-mi spusese. Pentru o clipă mi-a fost clar faptul că murise, iar plânsul mi-a devenit uscat și cu sughițuri. Apoi însă mi-am închipuit că sunt cineva a cărui mamă tocmai murise și lacrimile au început iar să-mi curgă și uvoi. Julie mi-a pus mâna pe umăr. Imediat ce mi-am dat seama de asta am văzut, ca și cum aș fi privit prin fereastra bucătăriei, tabloul nemisecat pe care-l formam, două persoane, una așezată și una stând în picioare, și brusc n-am mai știut care dintre ele eram eu. Cineva stătea jos și plângea, iar eu îl atingeam cu vârful degetelor. Nu eram sigur dacă Julie aștepta blândă sau nerăbdătoare să termin cu plânsul. Nici măcar nu știam dacă se gândea la mine, pentru că atingerea mâinii de pe umărul meu era una neutră. Această nesiguranță mă făcuse să mă opresc din

plâns. Am vrut să-i văd expresia feţei. Julie şi i-a reluat poziţia de mai înainte şi i mi-a zis:

— Trebuie să vină Tom şi Sue.

Mi-am şi ters faţa şi i mi-am suflat nasul în prosopul de bucătărie.

— Am putea să le spunem imediat ce intră.

Am dat din cap şi i am aşteptat apoi în tăcere aproape o jumătate de oră.

Când Sue a intrat în casă şi Julie a pus-o la curent cu ceea ce se întâmplase, amândouă au izbucnit în plâns, căzând una în braţele celeilalte. Tom era încă pe undeva pe-afară. Mi-am privit surorile plângând, ştiind că ar fi fost un semn de ostilitate să mă uit în altă parte. M-am simţit marginalizat şi nu voiam asta. La un moment dat mi-am pus mâna pe umărul lui Sue, la fel ca Julie mai devreme, dar niciuna nu a băgat de seamă gestul, nu mai mult decât ar face-o doi luptători încleştaţi, aşadar că mi-am retras-o. Printre suspine, Julie şi Sue spuneau ceva ininteligibil, nu ştiu dacă fiecare pentru sine sau una alteia. Am vrut să mă las în voia sentimentelor, asemenea lor, dar mă simţeam întrucâtva privit. Am vrut să mă duc să mă uit în oglindă. Când a intrat Tom, fetele s-au despărţit şi şi i-au ferit feţele. Fratele meu a cerut un pahar de suc, l-a dat pe gât şi s-a cărat. Sue şi i cu mine am urmat-o pe Julie la etaj şi i, pe când stăteam în spatele ei aşteptând-o să descuie uşa, m-am gândit la Sue şi i la mine ca la un cuplu care este condus într-o cameră de hotel sinistru. Am scos un râgâit, Sue a chicotit, iar Julie ne-a sâsâit.

Draperiile nu erau trase „ca să nu dea de bănuţ”, cum mi-a spus Julie mai târziu. Camera era inundată de razele soarelui. Mama zăcea sprijinită de perne, cu mâinile sub aşternut. Părea că e gata să aţipească, pentru că nu avea ochii deschişi şi i fişii ca morţii din filme, dar nici complet închişi. Lângă pat, pe podea, erau împrăştiate revistele şi cărţile ei, iar pe noptieră se aflau un ceas deşteptător care încă ticăia, un pahar cu apă şi o portocală. În vreme ce Sue şi i cu mine priveam scena stând la picioarele patului, Julie apucă cearşaful şi încercă să i-l tragă mamei peste cap. Dar, cum stătea foarte sus pe perne, cearşaful nu ajungea. Julie trase mai tare, cearşaful se eliberă şi reuşii să-i acopere capul. Picioarele mamei se iviră de

sub pătură, alb-vinete, cu spaț ii între degete. Sue și i cu mine chicotirăm din nou. Julie îi trase pătura peste picioare și i capul mamei apăru iarăș i, ca al unei statui dezvelite. Izbucnirăm într-un râs necontrolat. Julie râdea și i ea; ținea dinț ii strânș i, dar întreg trupul i se scutura. În cele din urmă, am aranjat cearș afurile, iar Julie a venit lângă noi la picioarele patului. Forma capului și i a umerilor mamei se contura clar sub cearș aful alb.

— Arată ridicol aș a, scânci Sue.

— Ba n-arată, spuse Julie cu violenț ă.

Sue se întinse înainte și i trase cearș aful de pe faț a mamei și i, aproape în acelaș i timp, Julie o lovi cu putere peste mână, exclamând:

— Las-o-n pace!

Uș a se deschise în spatele nostru și i Tom năvăli în cameră, cu râsuflarea tăiată de la joaca lui.

Imediat Julie și i cu mine îi tăiarăm calea.

— Vreau la mami, făcu el.

— Doarme, am și optit, uită-te și i tu.

Tom încercă să treacă de noi.

— Păi atunci de ce țipați? Oricum, nu doarme, nu-i aș a, mami?

— Doarme foarte adânc, răspunse Sue.

Timp de o clipă, păru că tocmai prin acest somn, unul foarte profund, l-am putea iniț ia pe Tom în conceptul de moarte. Dar nici noi nu și tiam mai multe și i el simț i că ceva nu era-n regulă.

— Mami! țipă el, zbătându-se să-și facă drum până la pat.

L-am prins de încheietură.

— N-ai voie, i-am zis.

Tom îmi dădu un și ut în gleznă, se eliberă și i se strecură pe lângă Julie înspre capul patului. Ținându-se cu o mână de umărul mamei, Tom își scoase pantofii și i ne aruncă o privire triumfătoare. Asemenea scene mai avuseseră loc și i altă dată, și i uneori avusesese câș tig de cauză. Acum eram hotărât să-l las să descopere singur, mult umindu-mă doar să privesc ceea ce avea să se întâmple. Dar imediat ce Tom trase aș ternuturile ca să se

caț ăre lângă mama, Julie făcu un salt înainte ș i-l prinse de mână.

— Haide, îi spuse cu blândeț e, trăgându-l de acolo.

— Nu, nu... chiț ăi Tom, aș a cum făcea întotdeauna, ș i cu mâna liberă se agăț ă de mânăca de la cămaș a de noapte a mamei.

Când Julie trase, mama căzu ț eapănă pe o parte, într-un chip absolut înspăimântător. Capul i se izbi de noptieră, iar paharul cu apă se făcu ț ăndări de podea. Capul îi rămase prins între pat ș i noptieră ș i o mână îi apăru de sub cearș af. Tom tăcu ș i rămase nemiș cat, aproape rigid, lăsându-se condus de Julie, ca un orb, afară din cameră. Sue plecase deja, deș i n-o văzusem ieș ind. Am ezitat un moment, întrebându-mă dacă n-ar trebui să ridic cadavrul. Am făcut un pas înspre pat, dar n-am putut suporta ideea că trebuie să-l ating. Am ieș it în fugă, am trântit uș a, am încuiat-o ș i mi-am pus cheia în buzunar.

Seara, Tom a plâns, ț inând morț iș să doarmă pe canapeaua de jos. L-am învelit cu un prosop de baie, deoarece niciunul dintre noi n-a vrut să se ducă până sus după o pătură. Restul serii ni l-am petrecut în living fără să vorbim prea mult. O dată sau de două ori Sue a izbucnit în plâns, apoi renunț ă, ca ș i cum efortul ar fi fost prea mare. Julie a spus:

„Probabil că a murit în somn”, iar Sue ș i cu mine am încuviinț at din cap. După câteva minute, Sue a adăugat: „Ș i n-a durut-o”. Julie ș i cu mine am murmurat aprobator. O lungă pauză, apoi eu am spus din nou: „Vă e foame?” Surorile mele au dat din cap în semn că nu. Mi-era foame, dar n-aveam chef să mănânc singur. De fapt, n-aveam chef să fac nimic singur. Când în sfârș it au acceptat să guste ceva, m-am dus în bucătărie ș i am adus pâine, unt ș i marmeladă ș i vreun kil de lapte. În timp ce mâncam ș i beam, conversaț ia s-a însufleț it. Julie ne-a anunț at că „a ș tiut” prima dată cu două săptămâni înainte de ziua mea.

— Când ai stat în mâini, am zis.

— Ș i când ai cântat tu *Greensleeves*, a adăugat Sue. Dar eu ce-am făcut atunci?

Nu ne aduceam aminte ce făcuse Sue, dar ea-i tot dădea înainte cu „Ș tiu că am făcut ceva”, până când i-am spus să tacă.

Put în după miezul nopții am urcat împreună, ț inându-ne foarte aproape unul de altul. Julie urca prima, eu îl duceam în braț e pe Tom. Pe primul palier ne-am oprit și i ne-am strâns unul în altul înainte să trecem pe lângă camera mamei. Mi s-a părut că aud ticăitul ceasului deș teptător. M-am bucurat că uș a era încuiată. L-am băgat pe Tom în pat fără să-l trezim. Fetele au convenit, aproape fără să vorbească despre asta, că vor dormi în acelaș i pat. M-am băgat și i eu în pat – al meu – și i m-am întins pe spate încordat, întorcându-mi violent capul când într-o parte, când în cealaltă de fiecare dată când mă fulgera un gând sau o imagine pe care voiam să le evit. După vreo jumătate de oră m-am dus în camera lui Tom și i l-am cărat în patul meu. Am observat că în camera Juliei ardea încă lumina. L-am luat în braț e pe Tom și i am adormit.

Spre sfârș itul zilei următoare, Sue zise:

– Nu crezi c-ar trebui să spunem cuiva?

Stăteam lângă stâncile din grădină. Ne petrecuserăm întreaga zi în grădină deoarece era zăpuș eală și i pentru că ne înspăimânta casa din spatele nostru, ale cărei ferestre mici nu mai semănau acum cu cineva care se concentrează, ci cu cineva cufundat în somn adânc. Dimineaț a ne ciorovăiserăm din cauza costumului de baie al Juliei. Sue spunea că nu se cuvine să-l îmbrace. Eu am zis că nu-mi pasă. Sue zise că, dacă Julie își i punea costumul, asta însemna că nu-i păsa niciun pic de mama. Tom începu să bâzâie, iar Julie se duse înăuntru și i se schimbă. Mi-am trecut ziua uitându-mă pe o grămadă de reviste cu benzi desenate, unele dintre ele ale lui Tom.

Undeva, în subconș tient, simț eam că stăm și i aș teptăm să se întâmple ceva groaznic, apoi mi-am amintit că lucrul acela chiar avusese loc. Sue își i răsfoia cărț ile și i de câteva ori plânse pe înfundate. Julie stătea în vârful stâncilor, zornăind pietricele în mână, aruncându-le în sus și i apoi prinzându-le iar. Era agasată din cauza lui Tom, care ba se văicărea și i voia atenț ie, ba se juca de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. O dată a încercat să se caț ăre pe genunchiul ei și i am auzit-o cum îi spunea, împingându-l: „Pleacă. Te rog, pleacă”. Mai târziu i-am citit ceva dintr-o revistă.

Când Sue dădu glas întrebării, Julie își ridică ochii pentru o clipă, apoi își mută privirea.

— Dacă am spune cuiva... am început eu, apoi am aș teptat.

Sue a adăugat:

— Trebuie să spunem cuiva ca s-o poată înmormânta.

M-am uitat la Julie. Stătea și privea dincolo de gardul grădinii, peste terenul viran, înspre blocurile turn.

— Dacă spunem cuiva, mi-am reluat ideea, or să vină și i or să ne ia în grijă, or să ne bage într-un orfelinat sau o chestie de-asta. S-ar putea să-l adopte pe Tom.

M-am oprit. Sue era îngrozită.

— Nu pot să facă asta, zise.

— Casa o să rămână goală, am continuat, oamenii or să pătrundă înăuntru, n-or să mai lase nimic.

— Dar dacă nu spunem nimănui, zise Sue făcând un gest vag către casă, atunci ce-o să facem?

M-am uitat la Julie și i am spus tare:

— Copiii ăia or să vină și i or să facă totul praf.

Julie își aruncă pietricelele peste gard.

— Nu putem s-o lăsăm în dormitor, o să-nceapă să miroasă.

Sue aproape răcni:

— E îngrozitor să spui aș a ceva!

— Cu alte cuvinte, i-am zis Juliei, n-ar trebui să spunem nimănui.

Julie se îndreptă spre casă fără să-mi răspundă. Am privit-o intrând în bucătărie, ducându-se la chiuvetă și aruncându-și cu apă pe față. Își ținut înu capul sub jetul rece până ce părul i se înmuie, apoi și i-l stoarse și i îl dădu la o parte de pe față. Se întoarse la noi, cu picăturile de apă scurgându-i-se pe umeri. Se așeză pe stânci și zise:

— Dacă nu spunem nimănui, trebuie să facem noi ceva, și i încă repede.

Sue era gata-gata să izbucnească în plâns.

— Dar ce putem noi să facem? gemu ea.

Julie forțată nota.

— S-o îngropăm, firește, răspunse ea foarte liniștită.

Deși extrem de răspicată, vocea surorii mele încă tremura.

— Da, am zis, înfiorându-mă de groază, am putea organiza o înmormântare privată, Sue.

Sora mea mai mică plângea acum de-a binelea și Julie îi înconjură umerii cu brațul. Mă privi rece peste capul lui Sue. Bruscuț, amândouă începură să mă irite. M-am ridicat și m-am dus în fața casei, să văd ce făcea Tom.

Se juca împreună cu un alt băiat la mormanul de nisip gălbui de lângă poartă. Săpau un sistem complicat de tuneluri de mărimea unui pumn.

— Zice că, făcu prietenul lui Tom în bătaie de joc, privind în sus către mine cu ochii mijiiți, zice că mămica lui tocmai a murit, da' nu-i adevărat.

— E adevărat, i-am spus. E și mămica mea, și tocmai a murit.

— Na-naa, ț i-am zis io, na-naa, îl zeflemisi Tom și își vârî încheietura adânc în nisip.

Prietenul lui căzu o clipă pe gânduri.

— Păi, mămica *mea* n-a murit.

— Nu-mi pasă, făcu Tom, muncind de zor la tunelul lui.

— Mămica mea n-a murit, îmi repetă băiatul.

— Și ce-i cu asta? i-am zis.

— Pentru că n-a murit! ț ipă el. *N-a murit!*

Mi-am compus o faț ă solemnă și am îngenuncheat lângă ei în nisip. Mi-am pus mâna compătimitor pe umărul prietenului lui Tom.

— Să-ț i spun ceva, i-am zis încet. Tocmai vin de la voi. Mi-a zis tăticul tău. Mămica ta e moartă. A ieșit să te caute și a călcat-o o mașină.

— Na-naa, mămica ta e moartă, jubilă Tom.

— Ba nu e, își spuse băiatul.

— Este, i-am și uierat. Tocmai am fost la voi acasă. Tăticul tău e amărât rău, iar pe tine e de-a dreptul furios. Mămica ta a fost călcată de o mașină pentru că te tot căuta.

Băiatul se ridică în picioare. I se dusesese toată culoarea din obraji.

— În locul tău, nu m-aș duce acasă, am continuat, o să fie vai de capul tău.

Băiatul o zbughi spre poartă. Apoi îș i aminti, se răsuci ș i alergă înapoi. Când trecu pe lângă noi, l-am văzut că începuse deja să se smiorcăie.

— Un' te duci? strigă Tom în urma lui, dar băiatul scutură din cap, ț inând-o tot într-o fugă.

Când s-a întunecat ș i am intrat în casă, pe Tom l-au apucat iar spaimetele. A început să plângă când am vrut să-l ducem la culcare, aș a că l-am lăsat să stea cu noi, sperând că va adormi pe canapea. Se văicărea ș i plângea din orice fleac, aș a că ne-a fost imposibil să vorbim despre ceea ce aveam să facem. Am sfârș it prin a vorbi aș ezaț i roată în jurul lui, strigând unul la altul peste capul lui. În timp ce Tom ț ipa ș i dădea din picioare pentru că nu mai era suc de portocale, iar Sue încerca să-l liniș tească, am întrebat-o repede pe Julie:

— Oare unde ar trebui s-o punem?

Ea a zis ceva ce s-a pierdut în chiț ăielile lui Tom.

— În grădină, sub stânci, a repetat ea.

Mai târziu, Tom a început să plângă după mama ș i, în vreme ce încercam să-l mângâi, am văzut-o pe Julie explicându-i ceva lui Sue, care dădea din cap ș i se freca la ochi. Pe când mă străduiam să-i distrag atenț ia lui Tom vorbind despre tunelurile pe care le săpase în nisip, mi-a venit ș i mie o idee. Am pierdut ș irul a ceea ce spuneam ș i Tom a început din nou să ț ipe. N-a adormit decât după miezul nopț ii ș i abia atunci am reuș it să le spun surorilor mele că îngropatul în grădină nu-mi părea un plan prea bun. Ar fi trebuit să săpăm o groapă adâncă, ceea ce ne-ar fi luat mult timp. Dacă lucram ziua, cineva ne-ar fi putut vedea, iar dacă o făceam noaptea, aveam nevoie de lanterne. Ne putea vedea cineva de la blocurile turn. Ș i cum ne puteam feri de Tom? Am făcut o pauză ca să mă bucur de efectul cuvintelor mele. În ciuda tuturor, mă distram grozav. Întotdeauna îi admirasem pe criminalii rasaț i din filme, care vorbeau despre crima perfectă cu o detaș are elegantă. În timp ce vorbeam, am atins cheia pe care o aveam în buzunar ș i stomacul mi s-a întors pe dos. Am continuat sigur de mine:

— Ș i, bineînț eles, dacă vine cineva să-ș i bage nasul, primul lucru pe care îl va face va fi să sape în grădină. În fiecare zi citeș ti în ziare despre chestii de-astea.

Julie mă privea cu atenție. Părea că mă lua în serios și, când am terminat, a zis:

— Și atunci?

Am lăsat-o pe Sue în bucătărie cu Tom. Nu era supărată sau îngrozită de ideea mea. Era prea nefericită ca să-i mai pese, și i-a dat din cap încet ca o bătrânică tristă. Afară lumina lunii era destul de puternică, așa încât am găsit repede roaba și o lopată. Am împins-o până în fața și am umplut-o cu nisip. Am cărat și ase roabe și le-am vărsat în pivniță prin gaura pentru cărbune, apoi am rămas în ușă a bucătăriei, certându-ne din cauza apei. Eu susțineam că trebuie să o ducem jos cu găleata. Julie pretindea că exista un robinet acolo jos. În cele din urmă l-am găsit în încăperea cea mică, plină cu haine vechi și jucării. Deoarece era departe de dormitor, beciul îmi părea mai puțin înspăimântător decât restul casei. Deși nu știam de ce, mă simțeam îndreptățit să fac amestecul, dar Julie apucase lopata și formase deja o grămadă de nisip. Rupse unul dintre sacii cu ciment așa teptând să aduc apă. Muncea în mare viteză, învârtind și amestecând grămada imensă până când aceasta se transformă într-un noroi cenușiu, dens. Am ridicat capacul uriașului cuțar de metal și Julie a început să arunce înăuntru cimentul cu lopata. Erau deja vreo zece centimetri de ciment pe fundul cuțarului. Am hotărât să mai facem ciment, mai mult decât prima dată, și de data asta eu m-am ocupat de amestec, iar Julie a adus apă. În timp ce munceam, motivul pentru care o făceam nu mi-a trecut nici măcar o dată prin minte. Pur și simplu amestecam niște ciment, nu era nimic nelalocul lui în treaba asta. Când al doilea strat de ciment a fost turnat în cuțar, trecuseră deja trei ore de când ne apucaserăm de lucru. Am urcat în bucătărie să bem niște apă. Sue așezat în fotoliu, iar Tom dormea cu fața în jos pe canapea. Am acoperit-o pe Sue cu o haină și ne-am întors în pivniță. Cuțarul era acum aproape jumătate plin. Am stabilit că, înainte să o coborâm, ar trebui să avem pregătit un morman zdravăn de ciment. Ne-a luat timp, nu glumă, să-l preparăm. Am rămas fără nisip și, cum nu aveam decât o lopată, ne-am dus amândoi în grădină să mai luăm. Cerul începuse să se lumineze înspre răsărit. Am făcut cinci drumuri cu roaba. M-am

întrebat cu voce tare ce-i vom spune lui Tom când va descoperi dimineată că nisipul lui dispăruse.

— S-a dus, făcu Julie, maimuț ăruindu-l, și i am chicotit istoviț i.

Când ultima tranș ă a fost gata, se crăpa de ziuă. Nu ne priviserăm și i nu schimbaserăm vreo vorbă de aproape o oră. Am scos cheia din buzunar și i Julie a zis:

— Eu am crezut c-am pierdut-o, și i când colo a fost la tine tot timpul.

Am urmat-o pe scări, în bucătărie. Ne-am tras sufletul și i am mai băut apă. În living am dat la o parte niș te mobilă și i am proptit uș a cu un pantof. Sus, eu am descuiat uș a și i am deschis-o, dar Julie a fost cea care a păș it prima în cameră. Era gata să aprindă lumina, dar s-a răzgândit. Lumina gri-albăstruie făcea ca întreaga cameră să pară plată, bidimensională. Părea că pătrundem într-o fotografie veche înfăț iș ând dormitorul mamei. Nu m-am uitat imediat spre pat. Aerul era greu, jilav, de parcă mai multe persoane dormiseră acolo cu geamurile închise. Pe lângă asta stăruia un miros vag și i totuș i pătrunzător. Îl simț eai doar după ce trăgeai aer în piept, când plămâni erau plini cu aer. Am inspirat foarte uș or pe nas. Zăcea aș a cum o lăsaserăm, exact imaginea care revenea ori de câte ori închideam ochii. Julie stătea la picioarele patului, cu mâinile de-a curmeziș ul pieptului ca și cum s-ar fi îmbrăț iș at singură. M-am apropiat, renunț ând la ideea că am putea-o ridica vreodată.

— N-o să reuș im, am rostit.

Julie spuse ascutit și i forț at, repede, ca și cum ar fi vrut să pară veselă și i eficientă:

— O s-o-nfăș urăm în cearș af. N-o fi chiar aș a greu. O s-o facem repede și i n-o să fie greu.

Cu toate acestea, nu schiț ă nicio miș care. M-am aș ezat la masă, cu spatele spre pat și i brusc Julie se înfurie.

— Păi da, spuse repede, lasă-mă pe mine. De ce nu faci *tu* ceva primul?

— Adică ce?

— Înfaș oar-o în cearș aful ăla. Doar e planul tău, nu?

Aș fi vrut să dorm. Am închis ochii și i am avut o senzație puternică de prăbușire. M-am înclinat de tăblia mesei și i m-am ridicat. Julie vorbi mai blând:

— Dacă întindem cearșaful pe podea, o s-o putem așeza pe el.

Am înaintat către pat și i am tras cearșaful. Când l-am așezat pe podea, a plutit atât de lin, cu colțurile ridicându-se și împăturindu-se, încât am găfâit de nerăbdare. Am apucat-o pe mama de umeri, închizându-mi ochii pe jumătate, și i am împins-o de pe noptieră înapoi în pat. Am evitat să mă uit la fața ei. Părea că-mi opune rezistență și i am avut nevoie de ambele mâini ca s-o mișc. Acum zăcea pe o parte, cu brațele îndoite în chip straniu, cu trupul răsucit și înțepenit în poziția în care stătuse de alaltăieri încoace. Julie o luă de picioare, iar eu am apucat-o puțin mai jos de umeri. Când am așezat-o pe cearșaf, părea atât de fragilă și de tristă în cămașa ei de noapte, încât, pentru prima dată, am plâns de mila ei și nu de a mea. În urma ei pe pat rămăsese o pată mare, maro, ale cărei margini băteau în galben. Fața Juliei era la fel de udă când a îngenunchat lângă mama și i a încercat s-o rostogolească în cearșaf. Era greu, corpul era prea răsucit ca să poată fi întors.

— N-o să meargă, n-o să meargă! țipă Julie exasperată.

Până la urmă am reușit s-o înfășurăm în cearșaf de câteva ori, nu prea strâns. De îndată ce am învelit-o, a fost mai ușor. Am ridicat-o și i am scos-o afară din dormitor.

Am coborât-o treaptă cu treaptă și i, la piciorul scării, în hol, am rearanjat cearșaful. Mă dureau încheieturile ca dracu'. Fără să vorbim, ne-am dat imediat seama că trebuia să traversăm livingul fără s-o lăsăm jos. Eram aproape la ușa bucătăriei când am aruncat o privire spre dreapta, unde era scaunul lui Sue. Stătea cu haina trasă până sub bărbie, uitându-se la noi. Eram gata să-i și optesc ceva, dar până să-mi adun gândurile ieșisem deja din bucătărie și i dădeam colțul spre scările pivniței ei. Am pus-o jos în sfârșit, la câțiva metri de ladă. Am adus o găleată cu apă pentru a înmuia mormanul enorm de ciment și i mai târziu, când mi-am ridicat ochii, am văzut-o pe Sue stând în pragul ușii. M-am gândit că vrea să ne oprească, dar când Julie și i cu mine ne-am pregătit să ridicăm cadavrul, s-a apropiat și i a

apucat de mijloc. Cum nu stătea complet întinsă, de-abia încăpea în cufăr. Se scufundă vreo câțiva centimetri în cimentul care fusese deja turnat înăuntru. M-am întors să iau lopata, dar Julie o avea deja în mâini. Când aruncă prima lopată de ciment umed peste picioarele mamei, Sue scoase un țipăt ușor. Dar apoi, pe când Julie umplea din nou lopata, Sue se repezi la grămadă, luă în mâini cât de mult ciment putu și i-l aruncă în cufăr. Apoi începu să azvârle ciment cât putea de repede. Julie mări și ea ritmul, clătinându-se până la cufăr sub greutatea unei lopeți pline cu vârf și apoi întorcându-se pentru a lua mai mult. Mi-am afundat mâinile în ciment și am aruncat înăuntru o încărcătură zdravănă. Munceam ca nebunii. Curând se mai vedeau doar câteva bucăți de cearșaf, apoi dispărură și acestea. Totuși, nu ne-am oprit. Singurele sunete care se auzeau erau răcâitul lopeții și găfâielile noastre. Când am terminat, din grămadă nu mai rămăsese decât o pată umedă pe podea, iar cimentul din cufăr aproape dădea pe-afară. Înainte să urcăm am stat câteva clipe să ne uităm la ceea ce făcuserăm și să ne tragem sufletul. Am hotărât să lăsăm capacul ridicat, astfel încât să se întărească mai repede.

PARTEA A DOUA

Capitolul 5

Cu vreo doi-trei ani înainte de moartea tatei, părinții mei au trebuit să se ducă la înmormântarea uneia dintre ultimele lor rude. Nu știu dacă era vorba de mătușă a mamei mele, ori de cea a tatălui meu, sau ar fi putut fi la fel de bine vreun unchi. N-au fost prea multe discuții pe tema asta, probabil pentru că moartea era ceva neînsemnat pentru părinții noștri. Și cu siguranță nu însemna nimic pentru noi, copiii. Ne interesa mai mult faptul că aveam să rămânem singuri în casă și să avem grijă de Tom toată ziua. Deja de vreo câteva zile mama ne pusese în temă asupra responsabilităților noastre. Avea să ne pregătească prânzul, iar noi nu trebuia decât să-l încălzim când ni se făcea foame. Ne-a arătat fiecare, pe rând – Juliei, lui Sue și mie – cum să umblăm la aragaz și apoi ne-a pus să promitem că vom controla de trei ori dacă l-am stins cum trebuie. Apoi s-a răzgândit și ne-a anunțat că ne va face o masă rece. Dar n-ar fi fost prea potrivit, s-a hotărât ea în cele din urmă, pentru că era iarnă și nu se cădea să nu mănânci ceva cald la prânz. La rândul său, tata ne-a spus ce să facem dacă avea să bată cineva la ușă, deși, bineînțeles, niciodată nu bătuse cineva la ușă. Ne-a învățat ce să facem în cazul în care ar fi luat foc casa. Nu trebuia să stăm și să încercăm să-l stingem, ci să fugim la o cabină telefonică, și nu cumva să uităm de Tom. N-aveam voie să ne jucăm în pivniță, să băgăm fierul de călcat sau degetele în priză. Dacă Tom voia la toaletă, trebuia să-l păzim tot timpul.

A trebuit să repetăm pe un ton solemn toate instrucțiunile până când cel mai mic detaliu a fost pus la punct, apoi ne-am strâns cu toții în ușă ca să ne uităm la părinții noștri îndreptându-se spre stația de autobuz în hainele lor negre. După ce făceau câțiva pași, se întorceau neliniști și ne făceau cu mâna, iar noi le răspundeam veseli. Când îi pierdurăm

din ochi, Julie trânti uş a cu piciorul, scoase un răcnet de bucurie ş i, dintr-o singură miş care, se întoarse ş i-mi arse un pumn zdravăn în coaste. Lovitura mă izbi de perete. Julie o zbughi în sus pe scări urcând câte trei trepte deodată, apoi se uită la mine râzând. Sue ş i cu mine am fugit după ea la etaj, unde am încins o bătaie sălbatică, violentă, cu pernele. Mai târziu am construit în capul scărilor o baricadă din saltele ş i scaune, pe care sora mea o lua cu asalt de jos. Sue umplu cu apă un balon ş i mi-l aruncă în cap. Tom ne pândea rânjind la piciorul scării. După o oră, în agitaţ ia lui, Tom se scăpă în pantaloni ş i un miros neobiş nuit, pătrunzător, pluti până la etaj, întrerupându-ne lupta. Julie ş i Sue făcură front comun ş i declarară că eu trebuia să mă ocup de toată treaba pentru că eram de acelaş i sex cu Tom. Neliniş tit, am atacat fondul problemei afirmând că, fiind fete, era evident de datoria lor să facă ceva. N-am rezolvat nimic, iar bătălia noastră aprigă a continuat. În curând, Tom a început să scâncească. Ne-am oprit iar. Am coborât, l-am dus în camera lui ş i l-am pus în ţ arcul mare de alamă. Julie a adus hamurile ş i l-am legat de mâini ş i de picioare. Ț ipetele lui au devenit asurzitoare, iar faţ a i-a căpătat o culoare roz-aprins. Am ridicat lateralele ţ arcului ş i am tului-o afară, nerăbdători să scăpăm de miros ş i de ţ ipete. O dată închisă uş a camerei lui Tom, de-abia se mai auzea vreun zgomot, aş a că am putut să ne vedem de joacă nestingheriţ i.

Totul n-a durat decât câteva ore, dar mi s-a părut că s-a scurs o bună bucată din copilăria mea. Cu o jumătate de ceas înainte de ora la care trebuiau să se întoarcă părinţ ii, râzând de pericolul care ne păş tea, am început să facem curat. L-am spălat împreună pe Tom. Am descoperit prânzul pe care fusesem prea ocupaţ i ca să-l mai mâncăm ş i l-am aruncat la closet. Seara, fremătam de bucurie la gândul marelui nostru secret. Îmbrăcaţ i în pijama, ne-am adunat în camera Juliei ş i am vorbit despre cum „aveam s-o facem din nou” în curând.

Când a murit mama, am avut un sentiment de aventură ş i de libertate extraordinar de puternic, pe care mi-era greu să-l accept ş i care provenea din amintirea acelei zile de acum cinci ani. Dar acum nu mai resimţ eam nicio emoţ ie. Zilele erau prea lungi, se făcuse prea cald, iar casa părea că adormise. Nici măcar pe-

afară nu mai stăteam, pentru că vântul sufla un praf fin, negru, dinspre blocurile turn și arterele din spatele lor. Și, deși era foarte cald, soarele nu ieșea aproape niciodată de după un nor mare, gălbui; toate lucrurile păreau că-și pierd contururile în aerul sticlos. Tom era singurul mult umit, cel puțin în timpul zilei. Îl avea pe prietenul lui, cel cu care se jucase în nisip. Părea să nu observe că nisipul dispăruse, iar prietenul n-a mai pomenit niciodată despre țărâșenia pe care o scornisem despre mama sa. Se jucau pe drum, în sus, înăuntrul și în jurul caselor din prefabricate. Seara, după ce amicul lui se ducea acasă, Tom devenea prost dispus și plângea din orice. Se ducea mai ales la Julie când voia să i se dea atenție, fapt care o călca pe nervi. „Nu mă tot întreba pe mine”, îl repezea ea. „Dă-mi pace, Tom, măcar un minut.” Dar asta nu-l impresiona. Tom își băgase în cap că Julie avea să-i poarte acum de grijă. Se ținea după Julie prin toată casa, miorlăindu-se, ignorându-ne pe Sue și pe mine când încercam să-i distragem atenția. Într-o seară, devreme, când Tom era parcă mai insistent ca niciodată și Julie mai iritată ca de obicei, îl înșefăcă brusc în living și îi smulse hainele de pe el.

— Așa, repeta ea, acu' ai băgat-o pe mânecă.

— Ce faci? o întrebă Sue acoperind hohotele lui Tom.

— Dacă vrea să fie cocoloșit, se răsti Julie, atunci să-nceapă să facă ce-i zic eu. O să meargă la culcare.

Era abia cinci după-amiaza. După ce Tom a fost dezbrăcat în pielea goală, i-am auzit țipetele o dată cu apa de la baie curgând. După zece minute, Tom ni s-a înfățișat îmbrăcat în pijama și i, complet împlânzit, a lăsat-o pe Julie să-l ducă sus, în camera lui. Apoi, sora mea a coborât scuturându-și un praf imaginar de pe mâini și zâmbind cu gura până la urechi.

— Asta-i ceea ce voia, zise.

— Și asta-i ceea ce tu și tii cel mai bine să faci, am replicat.

A sunat puțin în mai tăios decât intenționasem. Julie îmi dădu o lovitură blândă cu piciorul.

— Ai grijă, murmură ea, sau o să-ți vină și ți se rânduie.

Imediat ce ne terminaserăm treaba în pivniță, Julie și i cu mine ne duseserăm la culcare. Cum Sue dormise o parte din noapte, a rămas trează și l-a supravegheat pe Tom în timpul zilei. M-am trezit după-masa târziu, din cale-afară de însetat și i

de înfierbântat. Nu era nimeni jos, dar auzeam vocea lui Tom pe undeva pe-afară. Când m-am aplecat să beau apă de la chiuveta din bucătărie, un nor de muș te a început să-mi bâzâie în jurul feței ei.

Am pășit atent cu tălpile goale, pentru că podeaua din jurul chiuvetei era acoperită cu ceva galben și lipicios, probabil suc de portocale vărsat. Încă amețit de somn, am urcat la etaj și i-am dus în camera lui Sue. Stătea în pat, cu spatele lipit de perete. Ținea genunchii ridicați și în poală avea un caiet deschis. Când am intrat, a lăsat creionul din mână și a închis brusc caietul. Era un aer închis, ca și cum ar fi stat acolo de câteva ore bune. M-am așezat lângă ea pe marginea patului. Aveam chef să vorbesc cu cineva, dar nu despre noaptea trecută. Voiam să mă mângâie cineva pe cap. Sue își strânse buzele subțiri, hotărâtă să nu vorbească prima.

— Ce faci? am spus în cele din urmă și i-am uitat fix la caiet.

— Nimic, răspunse ea, scriam ceva.

Își ținea caietul pe burtă cu ambele mâini.

— Ce scrii?

Oftă.

— Nimic. Pur și simplu scriu.

I-am smuls caietul din mâini, i-am întors spatele și l-am deschis. Până să apuce să pună mâna pe el, avusesem timp să zăresc scris în capul paginii: „Marți. Dragă Mami”.

— Dă-l încoace! țipă Sue, și vocea îi sună atât de străin, atât de neașteptat de violent, încât am lăsat-o să mi-l ia.

Puse caietul sub pernă și se așeză pe marginea patului, privind fix peretele din fața ei. Era roșie la față și pistrii păreau mai întunecați. Vena de la tâmplă îi pulsa cu furie.

Am dat din umeri și i-am hotărât să plec, dar nu și-a ridicat ochii. Când am ieșit, a închis ușa și a încuiat-o și, pe când mă îndepărtam, am auzit-o plângând. Am bătut la ușă și am strigat-o. Printre sughituri mi-a spus să plec, ceea ce am și făcut. M-am dus la baie și mi-am spălat cimentul uscat de pe mâini.

Trecuse o săptămână de la înmormântare și nu mâncasem nici măcar o masă caldă. Julie s-a dus la oficiul poștal după bani și a venit acasă cu câteva sacosule pline cu de-ale gurii, dar

legumele și carnea pe care le cumpărase au zăcut neatinse până când a trebuit să le aruncăm. În schimb, am mâncat pâine, brânză, unt de arahide, biscuiți și fructe. Tom se îndopa cu batoane de ciocolată și nu părea că i-ar mai trebui altceva. Când cineva avea chef să-l facă, beam ceai, dar în general ne astâmpăram setea cu apă de la robinet. În ziua în care Julie s-a întors de la cumpărături, ne-a dat mie și lui Sue câte două lire de căciulă.

— Și tu cât ai luat? am întrebat-o.

Și i-a închis geanta cu un pocnet.

— La fel ca tine, a zis. Restul e pentru mâncare și ce ne mai trebuie.

N-a trecut mult până când bucătăria s-a transformat într-o hazna care roia de muște. Niciunul dintre noi n-avea chef să facă ceva în sensul ăsta, în afară de faptul că țineam ușa bine închisă. Era mult prea cald. Apoi cineva, nu eu, a aruncat carnea. Stimulat, am spălat câteva sticle de lapte, am strâns pungile goale și am omorât vreo duzină de muște. În aceeași seară Julie i-a spus lui Sue și mie că era timpul să facem ceva în privința bucătăriei.

— Am făcut o groază de treabă acolo azi și nu mi se pare că ați băgat de seamă, am spus.

Fetele au izbucnit în râs.

— Adică ce? a făcut Sue și i, când le-am spus, au râs din nou, mai tare decât trebuia.

— Aha, și i-au spus una alteia. Și i-a făcut datoria pentru câteva săptămâni.

M-am hotărât să nu-mi mai pese de bucătărie, ceea ce le-a făcut pe Julie și pe Sue să nu se apuce nici ele de curățenie. De-abia după câteva zile, când ne-am făcut de mâncare, s-a întâmplat ceva. Între timp muștele se răspândiseră în toată casa, zburând în jurul ferestrelor și scoțând un pocnet ritmic când se izbeau de geam.

Mă masturbam în fiecare zi, dimineața și seara, și rătăceam prin casă, dintr-o încăpere într-alta, câteodată trezindu-mă în camera mea, zăcând în pat și cu privirea în tavan, când de fapt avusesem de gând să ies în grădină. Mă studiam atent în oglindă. Ce se întâmpla cu mine? Am încercat să

mă sperii privind răsfrângerea ochilor mei, dar tot ceea ce am simțit n-a fost decât nerăbdare și o ușoară repulsie. Am stat în mijlocul camerei ascultând zgomotul îndepărtat, constant, al traficului. Apoi am ascultat vocile copiilor jucându-se în stradă. Cele două sunete se contopeau, părând că-mi apasă pe creștet.

M-am întins din nou în pat, de data asta cu ochii închiși. Când o muscă a început să mi se plimbe pe față, m-am hotărât să nu fac nicio mișcare. Mă săturasem să mai zac în pat, și totuși orice activitate la care mă gândeam mă scârbea dinainte. Ca să mă smulg din apatie, m-am gândit la mama mea din beci. Nu mi-a părut altceva decât un simplu fapt. M-am ridicat, m-am dus la fereastră și am stat câteva minute uitându-mă dincolo de bălăriile pârjolite de arșițe, înspre blocurile turn. Apoi am dat o tură prin casă să văd dacă se întorsese Julie. Dispărea deseori, de obicei după-amiaza, pentru câteva ore bune. Când o întrebam unde se duce, îmi spunea să-mi văd de treaba mea. Julie nu era acasă, iar Sue se închisese în cameră. Dacă i-aș fi bătut la ușă, avea să mă întrebe ce voiam și nu știam ce să-i spun. Mi-am adus aminte de cele două lire. Am ieșit din casă prin spate și am sărit gardul, ca să nu mă zărească Tom și să aibă chef să vină cu mine. Fără vreun motiv, am rupt-o la goană către magazine.

N-aveam nici cea mai mică idee ce căutam. M-am gândit că o să aflu când o să văd, chiar și dacă ar fi costat mai mult de două lire, cel puțin în aș fi dat peste un lucru pe care să-l doresc, ceva la care să mă gândesc. Am alergat tot drumul. Strada principală era goală cu excepția mașinilor. Era duminică. Singura persoană pe care am zărit-o a fost o femeie într-o haină roșie, care stătea pe o pasarelă de deasupra drumului. M-am întrebat de ce o fi purtând o haină roșie pe o asemenea căldură. Poate că se mira de ce alerg, pentru că părea că se uită în direcția mea. Era încă departe, dar îmi părea cunoscută. Ar fi putut să fie vreo profesoară de la școala mea. Am luat-o înspre pasarelă deoarece n-aveam niciun chef să mă întorc așa repede. În timp ce mergeam mă uitam prin vitrinele din stânga. Nu-mi plăcea să mă întâlnesc pe stradă cu profesori de la școală. M-am gândit că as fi putut să trec pe sub pasarelă, prefăcându-mă că nu o văzusem. Însă, la vreo cincizeci de metri mai încolo de pod, n-am putut să mă abțin să nu privesc în sus. Femeia era mama și se uita fix la

mine. M-am oprit. Îș i mutase greutatea de pe un picior pe altul, dar nu-ș i schimbase poziț ia. Am pornit din nou către ea. Mi-am dat seama că abia-mi puteam miș ca picioarele ș i inima-mi bătea aș a de repede, încât am fost sigur că avea să mi se facă rău. Când am ajuns aproape sub pasarelă m-am oprit iar ș i m-am uitat în sus. Un puternic fior de uș urare ș i recunoș tinț ă m-a străbătut ș i am izbucnit într-un răs zgomotos. Nu era, evident, mama, ci Julie, îmbrăcată cu o haină pe care nu o mai văzusem niciodată.

— Julie, am strigat, am crezut că...

Am alergat sub pod ș i am urcat niș te trepte de lemn. Când m-am trezit faț ă în faț ă cu ea am văzut că nu era Julie. Avea un chip uscăț iv ș i un păr negru, încărunț it ș i răzleț . Nu-mi dădeam seama dacă era tânără sau bătrână.

Ș i-a vârât mâinile adânc în buzunare ș i s-a legănat uș or.

— N-am niciun ban, a zis, aș a că nu te apropia de mine.

Întors acasă, senzaț ia de gol m-a cuprins din nou ș i semnificat ia a ceea ce mi se întâmplase s-a evaporat pur ș i simplu. M-am dus direct sus, în camera mea, ș i deș i nu întâlnisem sau nu auzisem pe nimeni, am ș tiut că ceilalț i erau acasă. Mi-am scos toate hainele ș i m-am întins pe pat, sub aș ternuturi. După câtăva vreme un răs ascuț it m-a smuls dintr-un somn profund. Eram curios, dar dintr-un motiv sau altul nu m-am ridicat. Am preferat să trag cu urechea. Se auzeau vocile surorilor mele. Eram iritat din pricina somnului, Aveam gâtul ț eapăn, obiectele din cameră păreau prea dense, ancorate zdravăn în spaț iul pe care-l ocupau ș i proiectându-se violent în afară. Hainele, înainte să le ridic ș i să le pun pe mine, erau parcă făcute din oț el. Când am fost gata am stat în faț a uș ii, ascultând. Se auzea doar murmurul unei singure voci ș i scârț ăitul unui scaun. Am coborât scările cât mai încet cu puținț ă. Mă încerca o puternică dorinț ă de a-mi spiona surorile, de a fi cu ele ș i totodată invizibil. În holul cel mare de jos era întuneric beznă. Am reuș it să stau în spatele uș ii de la living fără să fiu văzut. Pe Sue o vedeam bine, stătea la masă tăind ceva cu niș te foarfece mari. Julie, care era întrucâtva ascunsă vederii de tocul uș ii, stătea cu spatele la mine, aș a că nu puteam să văd ce face. Braț ul i se miș ca înainte ș i înapoi,

cu un râcâit ușor. Tocmai când îmi căutam o poziție mai bună, o fetiță apăși în fața Juliei și se postă lângă umărul lui Sue. Julie se întoarse la rândul ei și se așeză în spatele fetiței, cu o mână pe umărul acesteia. În cealaltă mână ținea o perie de păr. Rămaseră astfel câteva clipe fără să vorbească. Când Sue s-a întors puțîn am văzut că tăia niște stofă albastră. Fetița se sprijini de Julie, care își petrecu brațele pe după bărbia ei și o lovi ușurel cu peria în piept.

Desigur, când fetița vorbea, mi-am dat seama că era Tom.

— Durează mult, nu? spuse el, și Sue dădu din cap.

Am făcut câțiva pași fără să mă observe cineva. Tom și Julie erau ocupați să o privească pe Sue, care-și modifica una dintre fustele de școală. O scurtase și acum începu s-o coasă. Tom purta o rochie portocalie și, nu se știe cum, îi făcuseră rost și de o perucă. Avea părul blond și des, cârlionțat. Când e de ușor să devii altcineva! Mi-am încrucișat brațele pe piept. Sunt doar haine și o perucă, mi-am spus, e Tom împopoțonat. Dar aveam în fața ochilor o cu totul altă persoană, cineva care putea avea o viață complet diferită de cea a lui Tom. Eram emoționat și înfricoșat. Mi-am încleștat palmele și mișcarea i-a făcut pe toți cei trei să se întoarcă.

— Ce faceți? am întrebat după o scurtă pauză.

— Îl gătim, răspunse Sue și se întoarse la cusutul ei.

Tom îmi aruncă o privire, pe jumătate întors spre masa la care lucra Sue, apoi se uită țintă într-un colț al camerei. Își făcea de lucru cu tivul rochiei, rulând materialul între degetul gros și arătător.

— Și care-i poanta? am zis.

Julie ridică din umeri și zâmbi. Purta niște jeans și spălăciți, rulați deasupra genunchilor, și o cămașă deschisă peste sutienul costumului de baie. Își legase o panglică albastră în păr și ținea o alta în mână, înfășurată pe după deget.

Veni și se propti înaintea mea.

— Hai, înveseleşte-te, nefericitule.

Mirosea dulceag a cremă de plajă și am simțit căldura pe care o emana pielea ei. Probabil stătuse la soare toată ziua, pe undeva. Își desfăcu panglica de pe deget și mi-o petrecu pe

după gât. I-am dat mâinile la o parte când a început să-mi înnoade o fundă sub bărbie, dar am făcut-o fără convingere, iar ea a stăruit și a terminat funda. M-a luat de mână, iar eu mi-am urmat sora la masă.

— Uite încă unul, îi spuse lui Sue, care s-a plictisit să mai fie un băieț el bosumflat.

Mi-aș fi desfăcut panglica, dar nu voiam să dau drumul mâinii uscate și reci a Juliei. Acum priveam cu toți ei peste umărul lui Sue. Nu realizasem niciodată cât era de îndemânică la cusut. Mâna se plimba înainte și înapoi cu o mișcare regulată, asemenea unei suveici pe un război de țesut. Totuși ei, înainta încet și am simțit cum mă cuprinde o imensă nerăbdare. Voiam să mătur de pe masă pânza, acele de cusut și boldurile dintr-o singură mișcare. Trebuia să aș teptăm până termină înainte să vorbim, sau înainte ca orice altceva să se întâmple. În sfârșit, rupse ațelul cu o mișcare bruscă din încheietură și se ridică. Julie îmi dădu drumul și trecu în spatele lui Tom. Acesta își ridică mâinile, iar ea îi trase rochia peste cap. Pe dedesubt avea cămașă a lui albă obișnuită. Sue îl ajută să-și pună rochia albastră plisată și Julie îi înnodă la gât una dintre cravatele de țesătură ale lui Sue. Mi-am privit panglica albastră, apoi am atins-o. Dacă aș fi dat-o jos, aș fi devenit din nou spectator și trebuia să mă hotărâsc ce atitudine aveam să adopt față de ceea ce se petrecea. Tom își trase niște ciorapi albi și Sue îi potrivi pe cap bereta ei. Fetele râdeau și flecăreau în timpul tuturor acestor pregătiri. Sue îi spunea Juliei o poveste despre o prietenă de la țesătură care își tunsese părul foarte scurt. Venise la țesătură în pantaloni, intrase în vestiarul băieților și îi văzuse pe toți ei la pisoar. Izbucnise în râs văzându-i pe toți ei aliniați astfel și se dăduse de gol.

— Nu-i aș putea că-i draguț? zise Julie.

Cât ne-am zgâit la el, Tom a stat perfect nemișcat și cu ochii în podea. Dacă-i plăcea să fie gătit, apoi asta nu se prea vedea. Se duse în hol să se admire în oglinda cea mare. L-am privit prin ușă deschisă. Stătea pieziș la oglindă și se admira peste umăr.

Când Tom ieși din cameră, Julie îmi luă mâinile într-ale ei și zise:

— Ce ne facem acum cu morocănosul?

Ochii Juliei alergară peste chipul meu.

— N-o să iasă din el o fetiț ă drăguț ă ca Tom cu coș urile astea oribile.

Sue, care acum venise lângă mine, apucă o ș uviț ă din părul meu ș i spuse:

— Sau cu părul ăsta lung ș i unsuros pe care nu ș i-l spală niciodată.

— Sau cu dinț ii ăș tia galbeni, făcu Julie.

— Sau cu picioarele astea puturoase, completă Sue.

Julie îmi întoarse mâinile cu palma în jos.

— Sau cu unghiile astea împut ıte.

Fetele îmi studiară cu atenț ie unghiile, scoț ând sunete exagerate de dezgust. Tom ne privea din uș ă. Într-o oarecare măsură, mă distra faptul că stăteam acolo ș i eram examinat.

— Ia uită-te la asta, făcu Sue ș i am simț it-o atingându-mi arătătorul, are ș i verde ș i roș u sub ea.

Râseră, părând extrem de încântate de tot ceea ce descopereau.

— Ce-i asta? am întrebat, uitându-mă în partea cealaltă a camerei.

Aproape ascunsă sub un scaun se afla o cutie de carton cu capacul pe jumătate ridicat, de sub un colț ieș ea niș te hârtie fină.

— Ah! strigă Sue, e a Juliei.

Am străbătut camera ș i am scos cutia de sub scaun. Înăuntru, înfăș urată în hârtie alb cu portocaliu, era o pereche de cizme trei sferturi. Erau maro închis ș i răspândeau un miros pătrunzător de piele ș i parfum.

Cu spatele la mine, Julie împătorea încet ș i cu grijă rochia portocalie pe care o purtase Tom. Am luat în mână una din cizme:

— De unde le ai?

— De la magazin, răspunse Julie fără să se întoarcă.

— Cât te-au costat?

— Nu prea mult.

Sue era foarte excitată.

— Julie! spuse ea într-o ș oaptă foarte sonoră. Costă treizeci ș i opt de lire.

— Ai dat treizeci ș i opt de lire? am zis.

Julie clătină din cap și își puse rochia portocalie sub braț. Mi-am amintit de panglica ridicolă de la gât și am încercat s-o dezleg, dar n-am reușit, funda transformându-se într-un nod. Sue începu să râdă. Julie se pregătea să iasă din cameră.

— Le-ai și utit, am zis, și din nou a clătinat din cap.

Încă ținand cizma în mână am urcat după ea la etaj. Când am ajuns în camera ei, am spus:

— Ne dai mie și lui Sue două lire și pe urmă cheltuiești treizeci și opt de lire pe o pereche de cizme.

Julie se așezase în fața unei oglinzi pe care și-o fixase pe perete și își trecea o perie prin păr.

— Fals, făcu ea pe un ton de parcă ne-am fi spus unul altuia ghicitori.

Am aruncat cizma pe pat și am încercat să-mi rup panglica de la gât cu ambele mâini. Nodul se făcu mai mic și tare ca piatra. Julie își întinse brațele și căscă.

— Dacă nu le-ai cumpărat, am zis, atunci trebuie să le fi și utit.

— Nu, zise ea, și-și țuguie buzele rostind cuvântul, într-un soi de zâmbet batjocoritor.

— Atunci?

Stăteam exact în spatele ei. Se uita la reflexia ei în oglindă, nu la mine.

— Nu mai vezi nicio altă posibilitate?

Am clătinat din cap.

— Nu mai există nicio altă posibilitate, doar dacă nu îți le-ai făcut singură.

Julie izbucni în râs.

— Chiar nu îți-a dat nimeni niciodată vreun cadou?

— Cine îți le-a dat?

— Un prieten.

— Cine adică?

— Aha, acu' să te văd!

— Un gagiu.

Julie se ridică și se întoarse să se uite la mine, strângându-și buzele care arătau acum ca o căpșună.

— Bineînțeles că un gagiu, zise în cele din urmă.

Aveam o idee vagă despre faptul că, în calitate de frate al Juliei, eram îndreptățit să o chestionez în privința iubitului ei. Dar

nimic din felul de a fi al Juliei nu părea să susțină o asemenea idee, așa că m-am simțit mai degrabă deprimat decât curios. Culese o forfecuță de unghii de pe noptieră și începu să taie panglica. Când o desfăcu și i-o lăasă să cadă pe podea, spuse „Gata!”, și mă sărută ușor pe gură.

Capitolul 5 apte

După trei săptămâni de la moartea mamei, am început să recitesc cartea pe care mi-o dăduse Sue de ziua mea. M-am mirat cât de multe lucruri îmi scăpaseră. Nu remarcasem până acum cât de pretențios era comandantul Hunt când venea vorba de curățenia navei, mai ales în călătoriile foarte lungi prin spațiu. În fiecare zi, socotind în vechile zile de pe Pământ, cobora pe o scară de oțel și inspecta sala de mese. Mucuri de țigară, tacâmuri de plastic, reviste vechi, căni de cafea pluteau în dezordine prin aer. „Pentru că nu există gravitația care să țină lucrurile la locul lor, le spunea comandantul Hunt operatorilor de la computer care nu mai fuseseră în călătoriile spațiale, trebuie să ne străduim mai mult ca să fie totul lună.” Și în lungile ore când nu era nimic presant de făcut, comandantul Hunt își petrecea timpul „citind și recitind capodoperele literaturii universale, notându-și impresiile într-un jurnal masiv legat în oțel, în vreme ce Cosmo, câinele lui credincios, moțâia la picioarele lui”. Nava comandantului Hunt gonia prin univers cu o viteză de o sută de ori mai mare decât cea a luminii, în căutarea sursei de energie care transformase sporii într-un monstru. Mă întrebam cât de mult l-ar fi preocupat starea în care se afla sala de mese, sau literatura universală, dacă nava ar fi rămas perfect nemișcată, înțepenită în spațiul cosmic.

Imediat ce am terminat cartea, m-am dus jos cu gândul să i-o dau Juliei sau lui Sue. Voiam să o mai citească și altcineva. Am găsit-o pe Julie singură în living, stând turcește într-un fotoliu. Fuma o țigară și, când am intrat în cameră, și-a lăsat capul pe spate și a suflat o coloană de fum înspre tavan.

— Nu știi că fumezi, i-am zis.

Mai trase un fum și dădu scurt din cap. M-am apropiat de ea.

— Ar trebui să o citești, am zis și i-am pus cartea în mână.

Julie se uită atent timp de câteva clipe la copertă, iar eu am imitat-o, stând în spatele fotoliului. Monstrul, care semăna cu o caracatiț ă, ataca o navă spaț ială. În depărtare, nava comandantului Hunt se grăbea să-i vină în ajutor. Nu studiasem niciodată prea atent coperta, care acum mi se părea ridicolă. M-am simț it jenat, ca și cum aș fi desenat-o eu însumi. Julie îmi întinse cartea peste umăr. O ț inea de un colț .

— Coperta nu-i cine și tie ce, zise, dar are și câteva lucruri interesante.

Scutură din cap și suflă iarăș i fumul, de data asta drept în faț ă.

— Cum adică? am făcut eu. De unde și tii ce fel de carte e?

Julie ridică din umeri.

— Oricum, nu prea am chef de citit.

— O să-ț i vină dacă te apuci de ea.

Am ridicat cartea din nou și m-am uitat fix la ea. Nu-mi dădeam seama de ce ț ineam morț iș s-o mai citească și i altcineva. Brusc, Julie se întinse înainte și i-mi luă cartea din mână.

— Bine, zise, dacă vrei neapărat, o s-o citesc.

Îmi vorbea de parcă aș fi fost un copil gata să mă pun pe bocit. M-am înfuriat.

— N-o citi doar ca să-mi faci mie pe plac, i-am spus și am încercat să i-o iau înapoi.

Îș i îndepărtă mâna ca să nu pot ajunge la ea.

— Ah, nu, zâmbi ea, evident că nu.

Am apucat-o de încheietură și am răsucit-o. Julie îș i mută cartea în cealaltă mână și i o lăsă să alunece între ea și spătarul fotoliului.

— Mă doare.

— Dă-mi-o înapoi, i-am spus, nu e genul tău de carte.

Am tras-o într-o parte și cartea a ieș it la iveală. M-a lăsat s-o iau fără altă împotrivire, apoi m-am dus în celălalt colț al camerei. Julie se uita la mine frecându-ș i încheietura.

— Ce-i cu tine? spuse aproape în ș oaptă. Ar trebui să te bage la balamuc.

Am ignorat-o și i m-am aș ezat. Am stat aș a mult timp, fiecare în alt colț al camerei, fără să scoatem vreo vorbă. Julie

și i-a aprins încă o țigară, iar eu am citit pasaje din carte. Ochii mi se mișcau de-a lungul rândurilor tipărite, dar nu reușeam să rețin nimic. Aș fi vrut să-i spun Juliei câteva cuvinte de împăcare înainte să ies din cameră. Dar nu mă puteam gândi la nimic care să nu sune stupid. Și, pe lângă asta, mi-am spus, o căutase cu lumânarea. Cu o zi înainte îl făcusem pe Tom să plângă dându-i o castană în cap. Făcuse gălăgie în fața ușii de la camera mea și mă trezise. Se trântise pe podea și înându-se de cap și țipând atât de tare, încât Sue venise în fugă din camera ei.

— E vina lui, i-am zis, dacă face scandal aș a de dimineață.

Sue îl frecase pe Tom pe cap.

— Aș a de dimineață! strigase ea, acoperind urletele lui Tom. E aproape unu.

— Pentru mine e încă dimineață! am țipat și m-am întors în pat.

În ceea ce mă privea, nu avea niciun rost să mă scol. Nu era nimic interesant de mâncare, și eram singurul care nu avea ceva de făcut. Tom se juca pe-afară toată ziua, Sue stătea în cameră citind și scriind în caietul ei, iar Julie ieșea cu tipul care-i dăduse cizmele. Iar când nu ieșea, se pregătea de întâlnire. Făcea băi lungi care umpleau casa cu un miros dulce, mai puternic decât cel care venea din bucătărie. Își petrecea o groază de timp spălându-și și periindu-și părul și dându-și cu tot felul de chestii pe la ochi. Purta haine pe care nu le mai văzusem niciodată, cum ar fi o bluză de mătase și o fustă maro de catifea. Mă trezeam când se crăpa de prânz, mă masturbam și ațipeam din nou. Aveam tot soiul de vise, nu neapărat coșmaruri, dar vise urâte din care mă luptam să mă trezesc. Mi-am cheltuit cele două lire cumpărându-mi pește și cartofi prăjiți, și când i-am cerut Juliei alți bani, mi-a pus în palmă o bancnotă de cinci lire fără să-mi spună nimic. Ziua ascultam muzică la radio. Mă gândeam să mă întorc la școală când se va termina vara, dar în același timp mă bătea gândul să-mi iau și o slujbă. Nu-mi prea surâdea niciuna, nici alta. În unele după-amieze ațipeam în fotoliu, deși nu trecuseră decât câteva ore de când mă sculasem. Mă priveam în oglindă și vedeam cum coșurile de pe față mi

se întindeau pe gât. Mă întrebam dacă aveau să-mi acopere tot corpul, dar nu-mi mai păsa.

Într-un sfârșit, Julie își dresese vocea și spuse:

— Ei?

Am privit dincolo de ea, spre ușa bucătăriei.

— Hai să facem curat în bucătărie, am spus dintr-o dată.

Era răspunsul potrivit. Julie se ridică imediat și arboră poza unui gangster, capătul țigării spânzurându-i în colțul gurii.

— Așa mai vii de-acasă, frățioare.

Îmi întinse mâna și mă ridică din fotoliu.

— Mă duc s-o chem pe Sue, i-am zis, dar Julie clătină din cap.

Cu o mitralieră imaginară la șold, năvăli în bucătărie și începu să tragă în farfuriile pline de mucegai, în muștele și în gândaci, în grămada imensă de gunoi care se prăbușise și se revărsase pe jos. Julie trase în toate astea, scoțând același sunet din fundul gâtului pe care-l folosea și Tom când imita zgomotul armelor. Se răsuci și îmi umplu burta cu gloanțe. M-am prăbușit la picioarele ei, cât pe ce să aterizez cu nasul în ambalajul unui pachet de unt. Julie mă apucă de păr și îmi smuci capul pe spate. Își înlocuise mitraliera cu un cuțit și, ținându-mi-l la gât, zise:

— Mai fă-mi tu alte neazuri și ții-l înfig aici.

Apoi îngenunche și își puse pumnul lângă scrotul meu.

— Sau aici, și uieră amenințător, și amândoi am izbucnit în râs.

Joaca încetă brusc. Ne apucarăm să măturăm gunoaiile și să le îndesăm în niște cutii de carton, pe care le-am dus apoi la pubele. Sue ne auzi și coborî să ne ajute. Am desfumat chiuveta, am spălat pereții și am frecat podeaua. Cât timp Sue și cu mine am spălat vasele, Julie s-a dus să cumpere mâncare. Am isprăvit exact când s-a întors ea și am început să tăiem zarzavaturi pentru o tocană zdravănă. După ce am pus-o la fiert, Julie și Sue s-au apucat de curățenie în living, iar eu m-am dus afară să spăl geamurile. Printr-o peliculă de apă, le-am văzut pe surorile mele mutând mobila în centrul camerei și, pentru prima oară în ultimele săptămâni, m-a cuprins fericirea. M-am simțit în siguranță, ca și cum aș fi făcut parte dintr-o armată

puternică, secretă. Am muncit mai bine de patru ore, o corvoadă după altă corvoadă, și i abia mai și tiam de mine.

Am scos în grădină câteva preșuri și o carpetă mică și i le-am bătut cu un băț. Eram absorbit de această îndeletnicire când, auzind un zgomot în spatele meu, m-am întors. Era Tom cu prietenul lui de la blocul turn. Tom purta uniforma lui Sue și i genunchii îi sângerau de la vreo căzătură. În ultima vreme se juca destul de des pe-afară cu fusta lui Sue pe el. Niciun copil nu-și bătuse joc de el, așa cum fusesem convins că se va întâmpla. Nici măcar nu păreau să fi băgat de seamă. Nu puteam pricepe chestia asta. Nici mort nu m-aș fi îmbrăcat cu fusta soră-mii când eram la vârsta lui, sau la orice vârstă. Stătea acolo și inându-și prietenul de mână. Mi-am văzut înainte de treabă. Prietenul lui Tom avea în jurul gâtului o eșarfă cu un model care-mi era familiar. Purtau o conversație scurtă pe care n-o izbuteam s-o aud din cauza zgomotului pe care-l făceam. Apoi Tom a spus „De ce faci asta?”, iar eu l-am întrebat „De ce porți fustă?”, dar nu mi-a răspuns. Am mai lovit carpeta de vreo câteva ori, apoi m-am oprit din nou și i l-am întrebat pe prietenul lui Tom:

— De ce poartă Tom fustă?

— În jocul nostru, a zis el, Tom e Julie.

— Și tu cine ești? l-am întrebat eu.

Băiatul nu mi-a răspuns. Am ridicat bățul și exact când să lovesc, Tom a zis:

— El ești tu.

— Eu?

Amândoi au încuviințat. Am aruncat bățul și i am tras preșurile de pe sârmele de rufe.

— Și ce faceți în jocurile voastre?

Prietenul lui Tom a ridicat din umeri.

— Nu prea multe.

— Vă certați?

Am vrut ca întrebarea mea să-l vizeze și pe Tom, dar el se uita deja în altă direcție. Celălalt scutură din cap. Am pus preșurile și carpeta unele peste altele.

— Sunteți prieteni? Vă țineți de mână?

Îș i dădură drumul mâinilor ș i râseră. Tom mă urmă în casă, dar prietenul său rămase în faț a uș ii de la bucatărie.

— Mă duc acasă, îi strigă lui Tom, făcând-o să sune ca o întrebare.

Tom dădu din cap fără să se întoarcă. Pe masa din sufragerie tronau patru farfurii, iar de-o parte ș i de alta a fiecăreia se găseau un cuț it ș i o furculiț ă. În mijlocul mesei stăteau o sticlă cu suc de roș ii ș i un păhăruț pentru ou plin cu sare. Exista un scaun pentru fiecare farfurie. Aș a cum fac oamenii mari, m-am gândit. Tom urcă la etaj să le caute pe Julie ș i pe Sue, iar eu m-am făț ăit între bucatărie ș i living ca ș i cum aș fi fost comandantul Hunt inspectând sala de mese. De vreo două ori m-am aplecat ș i am cules niș te scame de pe covor. De un cârlig de pe uș a beciului atârna o sacoș ă făcută din fâș ii viu colorate. La fundul sacoș ei erau două mere ș i două portocale. Am împins-o cu degetul, făcând-o să se balanseze ca o pendulă. Se miș ca mai uș or într-o parte decât în cealaltă ș i mi-a luat ceva timp până să-mi dau seama că era din pricina formei mânerelor. Fără să mă gândesc la ceva anume, am deschis uș a beciului, am aprins lumina ș i am luat-o în jos pe scări.

Lopata zăcea în mijlocul unei pete mari ș i rotunde de ciment uscat. Mă ducea cu gândul la acul orar al unui uriaș ceas stricat. Am încercat să-mi aduc aminte care dintre noi o folosise ultimul, dar ordinea întâmplărilor mi se ș tersese din memorie. Am ridicat-o ș i am sprijinit-o de zid. Capacul cufărului era deschis, exact aș a cum îl lăsaserăm. Asta încă mi-o aminteam. Mi-am plimbat palma peste cimentul care umplea lada. Era de un gri foarte deschis ș i părea cald la atingere. Un praf fin mi se aș eză pe mână. Am observat o crăpătură subț ire care străbătea în curmeziș cimentul, bifurcându-se la un capăt. Am îngenuncheat, mi-am apropiat nasul de ea ș i am mirosit. Era un miros cu totul special, dar când m-am ridicat mi-am dat seama că adulmecasem izul tocanei care fierbea sus. M-am aș ezat pe un scaun de lângă cufăr ș i m-am gândit la mama. Am încercat din răspuțeri să-i reconstitui chipul în minte. Vedeam conturul oval al feț ei, dar trăsăturile nu stăteau locului sau se dizolvau unele în altele, iar ovalul se preschimbă într-un bec. Închizând ochii, chiar am zărit un bec. O dată chipul mamei mi-a apărut pentru o

secundă în interiorul aceluși oval, zâmbind nefiresc, ca atunci când îi făceam poze. Am inventat câteva propoziții și i am încercat să o fac să le rostească. Dar nu reușeam să mi-o închipui spunând ceva. Lucruri simple precum: „Dă-mi și mie cartea aia” sau „Noapte bună” nu sunau ca vorbele pe care le rostea ea. Avea o voce ascuțită sau joasă? Făcuse vreodată vre-o glumă? Era moartă de mai puțin de o lună și i zăcea în cușorul de alături. Nici de asta nu eram sigur. Voiam s-o dezgrop ca să văd.

Mi-am trecut unghia peste crăpătura subțire. De-acum nu-mi mai era limpede de ce o puseserăm în cușor de la bun început. Atunci fusese evident, ca să rămânem împreună. Era asta un motiv îndeajuns de bun? Poate ar fi fost mai interesant să ne fi despărțit. Și nici nu-mi dădeam seama dacă ceea ce făcuserăm fusese un lucru normal, explicabil chiar dacă fusese o greșeală, sau ceva atât de ciudat încât, dacă ar fi fost descoperit vreodată, s-ar fi aflat pe prima pagină a fiecărui ziar din țară. Sau dimpotrivă, ceva de la coada ziarului local, pe care l-ai fi citit și apoi nu te-ai mai fi gândit a doua oară la el. Asemenea chipului ei, toate ideile care-mi treceau prin cap se evaporau încet-încet.

Neputința de a ști sau simți ceva sigur mi-a provocat o nevoie urgentă de a mă masturba. Mi-am băgat mâinile în pantaloni și i, când m-am uitat între picioare, am văzut ceva roșu. Am sărit în picioare, năucit. Scaunul pe care stăteam era de un roșu aprins. Tatăl meu îl vopsise cu multă vreme în urmă, iar locul lui era de obicei în baia de la parter. Probabil Julie sau Sue îl aduseseră ca să stea lângă cușor. În loc să mă liniștesc, ideea mi-a dat fiori. Nu mai vorbeam aproape deloc despre mama. Era secretul nostru. Până și Tom o menționa arareori și plângea doar din când în când după ea. M-am uitat în jur după alte indicii, dar nu mai era nimic. Am plecat și i, când am început să urc, am văzut-o pe Sue în capul scării, privindu-mă.

— M-am gândit eu că tu ești, mi-a zis când am ajuns lângă ea. Avea o farfurie în mână.

— E o crăpătura acolo, ai văzut? am spus.

— Se face din ce în ce mai mare, zise repede, dar ia ghici? Am dat din umeri. Mi-a arătat farfuria.

— Vine cineva la masă.

Am dat-o la o parte și i am intrat în bucătărie, dar nu era nimeni.

Sue stinse lumina în beci și i încuie uș a.

— Cine?

Mi-am dat seama că era foarte surescitată.

— Derek, răspunse ea. Prietenul Juliei.

În living m-am uitat la ea în timp ce mai punea un tacâm. M-a dus la piciorul scârilor, a arătat în sus și i mi-a și optit:

— Ascultă.

Am auzit vocea Juliei și i apoi, în replică, o voce de bărbat. Bruce, amândoi vorbiră deodată și i izbucniră în râs.

— Și i ce-i cu asta? i-am zis lui Sue. Mare chestie!

Inima îmi bătea nebuneș te. M-am tolănit într-un fotoliu și i am început să fluier. Sue se aș eză și i ea, și tergându-și i o sudoare imaginară de pe frunte.

— Noroc că am făcut curat, nu?

Am continuat să fluier la întâmplare, cuprins de o uș oară panică, și i abia apoi, treptat-treptat, am închegat o melodie.

Tom coborî ț inând în braț e ceva care semăna cu o pisică mare. Era peruca lui. I-o dădu lui Sue rugând-o să i-o potrivească pe cap. Ea îl ț inu la distanț ă, arătând spre genunchii și i mâinile lui. Refuză să îi aș eze peruca înainte să se spele mai întâi. Când Tom se duse la baie, am întrebat:

— Cum e tipul?

— Are maș ină, una nouă, uite, și i arătă spre fereastră.

Dar nu m-am uitat. Când se întoarse Tom, Sue îi zise:

— Dacă vrei să fii fată, de ce nu-ț i pui rochia portocalie?

Tom scutură din cap. O zbughi în hol să se admire în oglindă, apoi se aș eză în faț a mea și i începu să se scobească în nas. Sue citea o carte, iar eu m-am pus iar pe fluierat, de data asta ceva mai încet. Tom culese ceva din nas cu vârful degetului, îi aruncă o privire, apoi și i-l și terse de perna unui scaun. Făceam și i eu uneori chestia asta, dar numai când eram singur, de obicei dimineaț a în pat. N-arăta prea rău când o fetiț ă face aș a ceva, am meditat, și i m-am dus la fereastră. Era o maș ină sport, din aceea de epocă, cu un prag exterior de jur împrejur și i cu o capotă din piele care nu era ridicată. Era de un roș u aprins, cu o linie neagră, subț ire, de-a lungul caroseriei.

— Du-te afară și uită-te la ea, zise Sue, e fantastică.

— La ce să mă uit? am făcut eu.

Roț ile aveau spiț e argintii, la fel ca ț evile de eș apament. Pe o latură a capotei erau tăieturi lungi, oblice. „Ca să lase aerul să intre, m-am trezit explicându-i unui pasager de lângă mine, luând un viraj strâns pe niș te serpentine în Alpi, sau să iasă căldura.” Când m-am întors în fotoliu, Sue dispăruse.

M-am uitat la Tom. Arăta tare mititel în fotoliul acela mare, tăpile abia îi treceau peste margine, iar capul îi ajungea doar la jumătatea spătarului. Picioarele i se iț eau de sub fustă.

— Cum e sa fii fată? l-am întrebat.

Tom a clătinat din cap și și i-a schimbat poziț ia.

— E mai bine decât să fii băiat?

— Nu și tiu.

— Te simț i mai sexy?

Tom izbucni în râs. Nu înț elegea ceea ce-i spuseseam, dar îș i dăduse seama că în acel cuvânt trebuia să fie ceva de râs.

— Ei, cum e?

Rânji la mine. M-am aplecat înainte și i-am făcut semn cu degetul sa vină mai aproape.

— Când iț i pui peruca și fusta, și i-apoi te duci la oglindă și i vezi o fetiț ă, simț i ceva plăcut la cocoș el, ț i se face mare?

Rânjetul lui Tom se ș terse. Se dădu jos de pe fotoliu și i ieș i din încăpere. Am rămas complet nemiș cat, adulmecând mirosul tocanei. Plafonul scârț âi. M-am îndreptat în scaun. Mi-am încruciș at picioarele și mi-am împreunat mâinile sub bărbie. Pe scări se auziră paș i uș ori și rezezi și Tom intră în fugă.

— Vin! Vine! zise el tare.

— Cine vine? am întrebat și mi-am pus mâinile după cap.

— El e Derek. El e Jack, zise Julie.

Am dat mâna fără să mă ridic, dar desfăcându-mi picioarele și punându-le ferm pe podea. Niciunul din noi n-a zis nimic când ne-am strâns mâinile. Apoi Derek îș i drese glasul și se uită la Julie. Stătea în spatele lui Tom cu mâinile pe umerii săi.

— El e Tom, făcu ea, pe un ton din care reieș ea clar că îi vorbise deja lui Derek despre el.

Derek trecu în spatele fotoliului, ieș ind din raza mea vizuală și spuse încet:

— Ah, o băieț oaică.

Sue scoase un fel de râs cam neputincios, iar eu m-am ridicat. Julie trecu în bucătărie ca să aducă tocana și îl strigă pe Tom s-o ajute. Stăteam toți trei în mijlocul camerei. Eram destul de aproape unul de altul și aveam impresia că ne clătinam ușor. Sue spuse ceva pe un ton care suna intenționat repezit și stupid.

— Ne place tare mult mașina ta.

Derek dădu din cap. Era foarte înalt și arăta de parcă s-ar fi gătit pentru o nuntă — costum gri-deschis, cămașă crem, cravată, butoni și vestă cu un mic lanț de argint pentru ceas.

— Mie nu prea-mi place, am zis.

Se întoarse către mine și zâmbi vag. Avea o mustață neagră, subțire. Arăta atât de perfect, de parcă era făcută din plastic.

— Ah, da? făcu el pe un ton politicos, continuând să zâmbească. De ce?

— E prea bătătoare la ochi, am zis.

Derek își coborî ochii și își privi pantofii, iar eu am continuat:

— Mă refer la culoare, nu-mi place roșul.

— Păcat, spuse el uitându-se la Sue, nu la mine. Ție îți place roșul?

Sue privi peste umărul lui Derek, spre bucătărie.

— Mie? A, mie îmi place culoarea roșie, mai ales la mașini.

Cum el se uita din nou la mine, am repetat:

— Nu-mi plac mașinile roșii. Roșul le face să arate ca niște jucării.

Derek făcu un pas, îndepărtându-se de noi. Își băgă mâinile adânc în buzunare și se răsuci pe călcâie. Vorbi foarte încet.

— Când o să fii puțin mai mare, o să-ți dai seama că așa sunt toate, niște jucării, niște jucării scumpe.

— De ce să fie niște jucării? am spus. Sunt foarte utile când te duc de colo-colo.

Dădu din cap și își privi privirea prin cameră.

— Camerele sunt mari, îi zise lui Sue, e o casă foarte mare.

— Camera mea e destul de mică, răspunse ea.

Mi-am încrucișat brațele pe piept și am insistat.

— Dacă maș inile sunt niș te jucării, atunci toate lucrurile pe care le cumperi nu sunt altceva decât jucării.

În acel moment Julie intră cu tocana, urmată de Tom care ducea o franzelă ș i o piperniț ă.

— O să mă gândesc la chestia asta, Jack, spuse Derek ș i trase un scaun din calea Juliei.

Înainte să ne aș ezăm am observat că Julie purta cizmele cele noi, fusta de catifea ș i bluza de mătase. Ea ș i Derek stăteau unul lângă altul. Eu m-am instalat într-un colț cu Tom. La început eram prea iritat ca să-mi fie foame. Când Julie mi-a întins o farfurie cu mâncare, i-am spus că nu vreau să mănânc. Ea spuse: „Nu fi prost”, îmi puse farfuria între cuț itul ș i furculiț a dinainte ș i zâmbi către Derek. Acesta dădu din cap, cum că a înț eles totul. Cât timp am mâncat, Julie ș i Sue au monopolizat conversaț ia. Derek se ț inea drept ca o scândură. Îș i pusese în poală o batistă roș u cu albastru ș i, când am terminat, ș i-a tamponat mustaț a cu ea. Apoi o împături cu grijă ș i ș i-o puse în buzunar. Voiam să-i văd atingându-se. Julie îș i lăsă o mână pe cotul lui, rugându-l să-i dea sarea. Am ajuns la păhăruț ul pentru ou înaintea lui Derek ș i, când l-am smucit ca sa i-l dau surorii mele, sarea s-a vărsat pe masă.

— Ai grijă, spuse Derek încet.

Fetele începură o conversaț ie vie despre cum trebuie să arunci sarea peste umăr când răstorni solniț a ș i ce se întâmplă când treci pe sub o scară. La un moment dat l-am surprins pe Derek făcându-i cu ochiul lui Tom, care-ș i lăsă capul în jos astfel încât bucele îi acoperiră faț a. Mai târziu Julie ș i Derek ieș iră în grădină, iar Sue ș i cu mine ne-am apucat să spălăm vasele. N-am făcut altceva decât să stau lângă chiuvetă cu un ș ervet în mână. Ne-am uitat pe fereastră. Julie arăta spre micile cărări ș i trepte care acum abia se mai vedeau de sub bălăriile maronii, încâlcite. Derek arată spre blocurile turn ș i făcu un gest cu mâna ca ș i cum le-ar fi poruncit să se prăbuș ească. Julie încuviinț a cu gravitate din cap.

— Are umeri foarte largi, nu? zise Sue. Cu siguranț ă ș i-a făcut costumul la comandă.

Ne-am uitat la spatele lui Derek. Avea capul mic ș i rotund, iar părul îi era peste tot de aceeaș i lungime, asemenea unui tufiș .

— Nu-i chiar așa de puternic, am răspuns, și e cam îndesat.

Sue ridică farfuriile ude din chiuvetă și se uită după un loc unde să le pună.

— Te face praf și cu degetul mic, zise.

— Ha! am strigat. Ia numa' să-ncerce!

Puț în mai târziu, Julie și iubitul ei se așezară pe stânci. Sue îmi luă șervetul din mână și începu să ștergă vasele.

— Pun pariu că n-o să ghicești cu ce se ocupă, făcu ea.

— Mă doare-n pulă cu ce se ocupă.

— N-o să ghicești în veci. E jucător de biliard.

— Și ce dacă?

— Joacă biliard pe bani, e incredibil de bogat.

M-am uitat din nou la Derek gândindu-mă la treaba asta. Stătea pe jumătate întors către mine, ascultând ce-i spunea Julie. Smulsese un smoc de iarbă, ronțăia bucățici din ea și apoi le scuipa. Tot timpul încuviințase ceea ce spunea Julie și, când în sfârșit vorbi, își lăsă ușor mâna pe umărul ei. Cuvintele lui o făcură pe Julie să râdă.

— Și unde mai pui că a scris despre el în ziar, spunea Sue.

— Care ziar?

Sue rosti numele săptămânalului local și eu am izbucnit în râs.

— Despre toți scrie în ziarul ăsta, am spus, dacă apucă să trăiască suficient de mult.

— Pun pariu că nu știi cațiva ani are.

Nu i-am răspuns.

— Douăș'trei, spuse Sue cu mândrie și îmi zâmbi.

Îmi venea s-o pocnesc.

— Și ce-i așa de grozav la treaba asta?

Sue își uscă mâinile.

— E vârsta perfectă pentru un tip.

— Ce vorbești? Cine a zis asta?

Sue și ovăi.

— Julie a zis asta.

Am icnit și am fugit din bucătărie. M-am oprit în living, uitându-mă după comandantul Hunt. Fusese așezat frumușel în bibliotecă. Am fugit sus cu cartea la subraț, am trântit zdravăn ușura și m-am întins în pat.

Capitolul opt

Din ce în ce mai des visele mele se transformau în coș maruri. În holul de la intrare se afla o ladă mare de lemn pe lângă care trecusem de o sută de ori fără s-o iau în seamă. Acum însă mă oprisem să mă uit la ea. Capacul, care fusese odată bătut în cuie, atârna acum într-o parte, câteva cuie erau îndoite, iar lemnul din jurul lor era făcut ță ăndări. Stăteam cât puteam de aproape de ladă, fără să pot vedea ceva înăuntru. Îmi dădeam seama că visez și i era foarte important să nu intru în panică. Acolo, în interior, se ascundea ceva. Am reușit să întredeschid o clipă ochii și i am zărit piciorul patului, înainte ca pleoapele să-mi cadă greoi la loc. Eram din nou în hol, de data asta ceva mai aproape de ladă, uitându-mă prost în ea. Când am încercat iar să mă smulg din vis, ochii mi s-au deschis larg. Am zărit colțul patului și câteva haine de-ale mele. Lângă pat, într-un fotoliu mare, și edea mama, uitându-se la mine cu niște ochi uriași, goi. Pentru că-i moartă, m-am gândit. Era micuță ă, iar picioarele abia-i atingeau podeaua. Când a vorbit, vocea mi-a părut atât de familiară, încât m-am întrebat cum de putusem s-o uit așa de ușor. Dar nu înțelegem prea bine ce spunea. A rostit un cuvânt ciudat, „scarmeni”, ori „scarpini”.

— Vrei să nu te mai scarmeni, mi-a zis, măcar când vorbesc cu tine?

— Nu fac nimic, am răspuns și i imediat am observat, când mi-am coborât privirea, că pe pat nu se afla nicio haină și i eu eram în pielea goală, masturbându-mă în fața ei; mâna aproape îmi zbura înainte și înapoi, ca o suveică pe un război de țesut.

— Nu pot să mă opresc, merge singură, i-am zis.

— Ce-ar spune tatăl tău, a rostit ea cu tristețe, dacă ar mai trăi?

M-am trezit din vis spunând cu voce tare:

— Dar sunteți și amândoi morți!

Într-o după-amiază i-am povestit visul lui Sue. Când a descuiat ușa și i m-a lăsat să intru, am observat că își și ținea caietul deschis într-o mână. În timp ce mă asculta, îl închise și i-l vârî sub pernă. În mod surprinzător, visul meu o făcu să chicotească.

— Băieți îi fac tot timpul chestia asta? mă întrebă.

— Ce să facă?

— Și tu, să se scarmene.

În loc să-i răspund, am zis:

— Îți și mai aduci aminte de jocul ăla al nostru?

— Care joc?

— Când Julie și i cu mine eram doctori și i te examinam, iar tu erai de pe altă planetă.

Sue dădu din cap și i și încrucișă brațele pe piept. Am făcut o pauză. Nu și tiam ce să mai spun.

— Și i ce-i cu asta?

Venisem să vorbesc despre visul meu și i despre mama, dar deja discutam despre cu totul altceva.

— N-ai vrea, am zis încet, să ne mai jucăm?

Sue clătină din cap și i privi în altă parte.

— Nici nu mai și tiu cum era.

— Eu și i Julie ne dezbrăcam...

Nu suna prea verosimil. Sue clătină iar din cap și i spuse pe un ton și ovăielnic:

— Da...? Nu prea mai și in minte, nu eram prea mare pe-atunci...

Apoi, după o clipă de tăcere, adăugă cu căldură:

— Mereu jucam jocuri prosteș și ti.

M-am așezat pe patul lui Sue. Podeaua camerei era acoperită de cărți, unele dintre ele deschise și i puse cu fața în jos. Brusc, am simțit cum mă cuprinde oboseala la gândul atâtor cărți.

— Nu te plictiseș și ti să citeș și ti toată ziua? am întrebat-o.

— Îmi place să citesc, făcu Sue. Și i, în plus, n-am altceva de făcut.

— Sunt o groază de lucruri de făcut, i-am replicat, doar ca s-o mai aud spunând încă o dată că n-avea nimic de făcut.

În schimb, și i-a supt buzele subțiri, palide, așa cum fac femeile după ce își și dau cu ruj și i mi-a zis:

— Nu am chef să fac altceva.

După care am rămas tăcut și destul de mult timp. Sue începu să fluiera și i mi-am dat seama că voia să plec. Am auzit deschizându-se ușă din spate, apoi vocea Juliei și pe a prietenului ei. Mi-aș fi dorit ca Sue să-l antipatizeze pe Derek la fel de mult ca mine, așa că am fi avut o groază de chestii de discutat. Își ridică sprâncenele subțiri și i spuse:

— Au venit.

— Și i? am zis, simțindu-mă izolat de absolut toți și cei pe care-i cunoșteam.

Sue își reluă fluieratul, iar eu am început să răsfoiesc o revistă, dar amândoi trăgeam cu urechea. Nu urcau la etaj. Am auzit apa curgând și clinchetul cânilor de ceai.

— Mai scrii în caiet, nu? am întrebat-o pe Sue.

— Ceva-ceva, răspunse ea și i trase cu ochiul la pernă de parcă se pregătea să mă împiedice să i-l și utesc.

Am așa teptat o clipă, apoi am spus pe un ton foarte trist:

— Tare-aș mai vrea să văd ce-ai scris despre mama, doar părțile alea. Ai putea să mi le citești dacă vrei.

Jos radioul izbucni, dat la maximum. „If you... ever plan to motor west, take my way... that's the highway, that's the best...” Cântecul mă enerva, dar am rămas locului, uitându-mă trist la sora mea.

— N-ai înțeles elege absolut nimic.

— De ce nu?

— N-ai înțeles niciodată nimic despre ea. Întotdeauna te-ai purtat îngrozitor cu mama, îmi zise repede.

— Miștii i! am strigat și i, după câteva secunde, am repetat: miștii i.

Sue stătea pe marginea patului, cu spatele drept și i cu o mână odihnindu-i-se pe pernă.

— Niciodată n-ai făcut ce te-a rugat. N-ai ajutat-o niciodată. Veșnic erai prea preocupat de tine însuși și, așa cum ești și acum, îmi zise, privind posomorâtă înainte.

— N-aș fi visat-o dacă nu mi-ar fi păsat de ea.

— N-ai visat-o, te-ai visat pe tine. De-aia vrei să te uiți în jurnalul meu, să vezi dacă scrie ceva despre tine.

— Adică te duci jos în beci, i-am zis râzând, te aş ezi pe scaunul ăla şi i scrii despre noi toţi i în caiet elul tău negru?

M-am străduit să râd mai departe. Mă simţeam ca dracu' şi i trebuia să fac gălăgie. Mi-am pus mâinile pe genunchi, dar n-aş putea spune că i-am simţit. Sue mă privea de parcă încerca să-şi amintească ceva, aproape fără să mă vadă. Scoase caietul de sub pernă, îl deschise şi i căută o pagină. M-am oprit din râs şi i am aşteptat.

„9 august... Eşti moartă de nouăsprezece zile. Nimeni nu te-a pomenit astăzi.” Făcu o pauză, sărind câteva rânduri. „Jack s-a purtat îngrozitor. L-a pocnit pe Tom pentru că făcea gălăgie pe scări. I-a făcut o zgârietură zdravănă în cap şi i-a curs destul de mult sânge. La prânz am desfăcut două conserve de supă. Jack n-a vorbit cu nimeni. Julie ne-a povestit despre tipul ei pe care-l cheamă Derek. A zis că s-ar putea să-l aducă acasă odată şi i ne-a întrebat dacă ne deranjează. Am zis că nu. Jack s-a făcut că n-aude şi i s-a dus sus.” Sue dădu la altă pagină şi i continuă să citească mai expresiv. „Nu şi i-a schimbat hainele de când ai murit. Nu se spală pe mâini sau în rest şi i miroase groaznic. Ne vine rău când pune mâna pe pâine. Nu poţi i să-i spui nimic că te pocneşte. Tot timpul e gata-gata sa pocnească pe cineva, dar Julie şi tie să se descurce cu el...”

Sue se opri, apoi păru că o să continue, dar se răzgândi şi i închise caietul.

— Poftim, făcu ea.

Vreo câteva minute ne-am contrazis cam în silă despre ceea ce spusese Julie la masă.

— N-a spus c-o să aducă pe cineva acasă, am zis.

— Ba da.

— Ba nu.

Sue îngenunche pe podea în faţa cărţurilor ei, făcându-se că nu m-a auzit când am plecat.

Jos, radioul cânta mai tare decât îl auzisem vreodată. Un bărbat urla sălbatic ceva despre un concurs. Am dat peste Tom stând în capul scărilor. Purta o rochiţă albă cu albastru, legată la spate cu o fundă. Peruca şi i-o rătăcise pe undeva. Aşezându-mă lângă el, mi-a ajuns repede la nări un miros slab, neplăcut. Tom se smiorcăia. Îşi dusesese pumnişorii la ochi aşteptându-mă cum fac

fetiș ele de pe capacele cutiilor cu biscuiți. Niș te mucii imenș i, verzui, îi atârnav dintr-o nară, dar s-au făcut brusc nevăzuți când și i-a sorbit. Am ciulit urechile câteva clipe. În afara de zgomotul radioului mi s-a părut că aud și alte voci, dar nu eram sigur. Când l-am întrebat pe Tom de ce plânge, a început să bâzâie și mai tare. Apoi și i-a revenit și a scâncit: „Julie m-a lovit și ia țipat la mine”, apoi a izbucnit iar în lacrimi.

M-am ridicat în picioare și am coborât la parter. Radioul era dat tare pentru că Julie și Derek se certau. M-am oprit aproape de ușă și am ascultat. Derek părea să se roage de Julie, vocea sa suna oarecum plângăcios. Vorbeau amândoi deodată, aproape strigând și i, când am intrat, au încetat brusc. Derek se sprijini de masă, cu mâinile în buzunare și cu picioarele încrucișate. Purta un costum verde închis și o cravată peste al cărei nod era prins un ac de aur. Julie stătea la fereastră. Am pășit printre cei doi către aparatul de radio și l-am închis. Apoi m-am întors și am așteptat ca vreunul din ei să înceapă să vorbească. M-am întrebat de ce nu ieșiseră în grădină să zbiere unul la altul.

— Ce vrei? a zis Julie.

Nu era gătită ca Derek. Purta sandale de plastic, o pereche de blugi și își înnodase cămașa sub sâni.

— Am coborât doar să văd ce-i cu zgomotul ăsta, și cine, am spus fixându-l cu privirea pe Derek, cine l-a lovit pe Tom.

Julie bătea ușor din picior, dându-mi de înțeles că aștepta să plec.

Am trecut iar printre ei încet, pe același drum, cu pașii mărunți, punându-mi călcâiul în fața vârfului așa cum fac oamenii când vor să măsoare ceva și nu au un metru. Derek își dresu ușor glasul și trase de capătul lanțului de la ceas. L-am privit cum îl deschide cu un pocnet, cum îl închide și îl pune la loc. Nu-l mai văzusem de când ne vizitase prima oară, cu mai bine de o săptămână în urmă. Dar de câteva ori o strigase pe Julie din masa noastră. Auzisem zgomotul motorului și pe Julie alergând pe aleea din față, dar niciodată nu i-am urmărit de la fereastră, așa cum făceau Tom și cu Sue. De două sau de trei ori Julie nu s-a întors toată noaptea. Nu mi-a zis niciodată unde se dusesse, în schimb îi spusese lui Sue. A doua zi dimineața, amândouă

stăteau în bucătărie ore întregi, sporovăind și i bând ceai. Poate Sue își notase totul în jurnal fără să tirea Juliei.

Deodată Derek îmi zâmbi:

— Ce mai faci, Jack?

Julie oftă zgomotos.

— Nu, îi zise, iar eu am răspuns foarte rece:

— Bine.

M-am uitat la Julie când am vorbit.

— Nu prea multe.

Îmi dădeam seama că o irita faptul că vorbeam cu drăguț ul ei Derek.

— Dar tu?

Derek a făcut o pauză înainte să răspundă, apoi a oftat.

— Mă antrenez. O partidă-două. Nimic important, și tii...

Am dat din cap. Derek și Julie se uitau unul la altul. Mi-am plimbat privirea de la unul la celălalt și am încercat să mă gândesc la ce aș mai putea spune. Fără să-și dezlipească privirea de la Julie, Derek m-a întrebat:

— Ai jucat vreodată?

Dacă ea n-ar fi fost acolo, aș fi spus da. Urmărisem o dată un joc și și tiam regulile. Aș a că am spus:

— Nu prea.

Derek își scoase din nou ceasul.

— Ar trebui să vii să facem o partidă.

Julie își desfăcu braț ele și ieși încet din cameră, suspinând uș or. Derek se uită după ea, apoi zise:

— Adică, ești ocupat acum?

M-am gândit adânc, apoi am spus:

— Nu chiar atât de ocupat.

Derek se îndreptă și își netezi costumul cu mâinile alea ale lui mici și albe. Se duse în hol să-și aranjeze cravata în oglindă.

— Ar trebui să puneți o lumină aici, îmi zise el peste umăr.

Am ieș it prin spate și, trecând prin bucătărie, am observat că uș a de la pivniță ă era larg deschisă. Am și ovăit, voiam să urc și s-o întreb pe Julie ce se întâmplase. Derek închise uș a cu piciorul și spuse:

— Haide. Am întârziat deja! și am străbătut repede grădina spre maș ina joasă și roș ie.

M-a surprins faptul că Derek conducea aş a de încet. Stătea drept în scaun și ținea volanul între degetul mare și arătător, de parcă atingerea l-ar fi dezgustat. N-am vorbit. Pe tabloul de bord erau două rânduri de cadrane negre, fiecare cu câte un ac alb. Le-am privit cea mai mare parte din drum. Niciunul nu s-a mișcat prea mult în afara celui de la ceas. Am mers un sfert de oră. Am cotit de pe o stradă principală și am intrat pe o străduț îngustă cu depozite de legume de-o parte și de alta. Ici-colo se puteau vedea legume putrezite în rigolă. Un bărbat într-un costum și ifonat ne-a aruncat o privire indiferentă. Avea un păr unsuros și din buzunar i se ieșea un ziar împăturit. Derek trase mașina lângă el și coborî, lăsând motorul să meargă. În spatele omului am zărit o alee. Când am trecut pe lângă el, Derek i-a spus:

— Parchează mașina și caută-mă înăuntru.

La capătul aleii se aflau două uși batante, în a căror vopsea era scrijelit numele sălii de biliard: *Oswald's Hall*. Derek intră primul și îmi ținu ușa cu un deget, fără să se întoarcă.

La mesele din fund se jucau vreo două partide, dar cele de lângă noi erau libere și neluminate. Una singura, aflată exact în centrul sălii, era complet scaldată în lumină. Părea mai luminoasă decât celelalte două, iar bilele viu colorate erau pregătite pentru joc. Cineva se sprijinea de masă, cu spatele la noi, fumând o țigară. În zidul dinapoia noastră era tăiată o deschizătură pătrată, de asemenea luminată, prin care ne privea un bătrân îmbrăcat într-o haină albă. În fața sa, pe o tețghea îngustă, se găseau câni și farfurii cu margini albastre și un chech într-un bol de plastic. Derek se aplecă să vorbească cu bătrânul și eu am făcut câțiva pași înspre una dintre mese. Am citit numele fabricantului și orașul său gravate pe o plăcuță de alamă prinsă în șuruburi pe o latură, exact sub gaura din centru.

Derek plescăi din limbă către mine. Ținea câte o ceașcă de ceai în fiecare mână și dădu din cap în semn că voia să-l urmez. Împinse cu piciorul o ușă care se găsea în același zid. Lângă ușă am observat pentru prima oară o fereastră din care lipsea un geam. O femeie cu ochelari cu lentile groase stătea în spatele unui birou și scria ceva într-un registru, iar în partea cealaltă a camăruț ei am văzut un bărbat tolănit într-un fotoliu, cu un

pachet de țigări în mână. De-abia zăreai ceva prin fumul gros. Camera era luminată de o singură lampă cam chioară, cocoțată pe marginea biroului. Derek puse ceștile lângă lampă și se prefăcu că-i arde bărbatului un pumn în bărbie. Femeia și bărbatul începură să se agite în jurul lui Derek. Îi ziceau „fiule”, dar el mi-i prezentă ca „domnul și doamna O de la Oswald”.

— Iar el e fratele Juliei, făcu Derek, fără să le spună însă cum mă cheamă.

Nu era niciun loc unde să te poți așeza. Derek luă o țigară din pachetul domnului O. Doamna O își lovi picioarele unul de altul, scoase un fel de scâncet și își întinse gura ca un pui în cuib. Derek luă o altă țigară și i-o puse între buze, iar ea și domnul O râseră. Domnul O arătă spre mese.

— Greg te-așteaptă de mai bine de o oră, fiule.

Derek dădu din cap. Ședea pe marginea biroului, în timp ce eu mă postasem lângă ușă. Doamna O dădu dojenitor din deget spre Derek.

— Cine-a fost băiețel obraznic?

El se trase puțin în mai departe de ea și se întinse după ceașca de ceai. Nu mi-o dădu pe-a mea. Doamna O spuse grijulie:

— Ieri n-ai venit, fiule.

Domnul O îmi făcu din ochi și zise:

— Are el altă șustă.

Derek sorbi din ceai fără vreun cuvânt. Domnul O continuă:

— A fost pe-aici o groază de lume care te-a așteptat.

Derek dădu din cap și spuse:

— Mda? Bine.

— Vine aici de când avea douăzeci pe ani și nu l-am pus niciodată să plătească pentru vreo masă. Nu-i așa, fiule?

Derek își termină ceaiul și se ridică în picioare.

— Un tac, te rog, îi spuse domnul O.

Domnul O se sculă din fotoliu și își puse papucii. De-a lungul peretelui dindărătul lui se întindea un rastel cu tacuri și, la capătul lui, încuiată cu un lacăt, era o cutie lungă, conică, din piele. Domnul O își șterse mâinile cu o cârpă gălbuie, descuie cutia și scoase tacul. Era maro închis, aproape negru. Înainte să i-l dea lui Derek, îmi zise:

— Sunt singurul pe care-l lasă să umble cu tacurile lui.

— Și cu mine, sări doamna O, dar domnul O îmi zâmbi și i clătină din cap.

Tipul care parcă se masașă în fața biroului.

— El e Chas, îmi spuse Derek, iar el e fratele Juliei.

Nici Chas, nici eu nu ne-am uitat unul la altul. Derek se îndreptă spre masa din centru, iar Chas se ținu după el, mergând în vârful picioarelor și optându-i ceva iute la ureche. I-am urmat. Aveam chef să-l întind. Chas spunea ceva despre un cal, dar Derek nu-i răspunse și nu se obosi nici măcar să se uite la el. Îndată ce Derek ajunsese lângă masă, Greg se aplecă și începu să-și pregătească lovitura de deschidere. Avea o geacă maro de piele cu o tăietură mare pe un braț, iar părul îi era prins la spate într-o coadă. Mi-ar fi plăcut să câștig el. Bila albă lunecă de-a lungul mesei, mișcă că una dintre cele roșii, apoi reveni acolo de unde plecase. Derek își scoase haina și i-o dădu lui Chas să i-o țină. Își puse două bentițe de argint pe braț ca să aibă încheieturile libere. Chas întoarse haina cu căptușeala în afară, o puse pe braț și desfăcu ziarul la pagina de curse. Derek se aplecă și lovi bila albă parcă fără să-și înteaască. Când bila roșie care fusese lovită căzu cu un pocnet în gaură, jucătorii de la celelalte două mese își înălțară capetele și o porniră înspre noi. Derek se îndreptă spre celălalt capăt al mesei. Tocurile lui făceau un zgomot ascuțit. Bila albă le împrăștiase pe toate cele roșii și se afla pe aceeași linie cu cea neagră. Înainte să lovească, Derek îmi aruncă o ocheadă să vadă dacă-l urmăream, așa că m-am uitat în altă parte.

În următoarele minute a continuat să bage bilele roșii în găurile din spate. Între lovituri trecea dintr-o parte în alta a mesei și îmi tot spunea ceva cu voce joasă, fără să se uite în direcția mea, ca și cum ar fi vorbit singur.

— Frumos e la voi acolo acasă, făcu el în timp ce bila neagră intra în gaură.

Greg și ceilalți jucători ne priveau trăgând cu urechea la conversația noastră.

— Nu știu, am zis.

— Amândoi părinții au murit, îl puse Derek în temă pe Chas, și toți patru au grija unul de altul.

— Ca orfanii, făcu Chas, fără să-ș i ridice ochii din ziar.

— E o casă mare, zise Derek, strecurându-se pe lângă mine ca să ajungă din nou la bila albă.

— Destul de mare, am întărit.

— Probabil face ceva bani.

O bilă roș ie dispăru uș or sub buza unei găuri ș i Derek se pregăti s-o lovească iar pe cea neagră, fără să-ș i schimbe poziț ia.

— Toate camerele alea, continuă el, le-ai putea transforma în apartamente.

— Nici nu ne-a trecut prin cap chestia asta, i-am replicat.

Derek îl urmări pe Greg cum scoate bila neagră din gaură ș i o aș ază la locul ei.

— Ca să nu mai vorbim de pivniț ă, nu multe case au o asemenea pivniț ă...

Înconjură masa, iar Chas scoase un oftat citind ceva în ziar. Altă bilă roș ie căzu în gaură.

— Ai putea să faci ceva cu pivniț a aia.

— Ce adică? am întrebat, dar Derek dădu din umeri ș i lovi cu putere bila neagră.

Când în sfârș it Derek rată bila neagră, scoase un ș uierat ascuț it printre dinț i. Chas îș i înălț ă ochii din ziar ș i spuse:

— Patruș 'nouă.

— Mă duc ș i eu acasă, am zis, dar el se întoarse să ia o ț igară de la unul dintre ceilalț i jucători.

Apoi se duse în celălalt capăt al mesei, urmărindu-l pe Greg. Mi se făcuse rău. M-am sprijinit de un stâlp ș i mi-am pironit ochii în tavan. Avea grinzi de fier ș i, deasupra lor, am zărit în acoperiș niș te ochiuri de geam, mânjite cu o vopsea galben-maronie. Mi-am coborât privirea ș i am văzut că îi venise din nou rândul lui Derek. Mai avea doar câteva bile pe masă. Când a terminat, s-a apropiat de mine pe la spate ș i m-a prins de umăr:

— Facem o partidă?

I-am spus că nu ș i m-am eliberat din strânsoare.

— Mă duc acasă, am zis.

Derek se proț ăpise în faț a mea ș i rânjea. Îș i pusese capătul cel gros al tacului pe picior ș i-l tot balansa dintr-o parte în alta.

— Eș ti un ciudat, zise. De ce nu te relaxezi și tu un pic, de ce nu zâmbeș ti niciodată?

M-am sprijinit de stâlp. Simț eam cum mă apasă ceva greu și i întunecat și m-am uitat încă o dată spre tavan, ca și cum aș fi sperat să văd ce era.

Derek continuă să-și bălângăne tacul, apoi îi veni o idee. Inspiră zgomotos pe nas și strigă peste umăr:

— Hei, Chas, Greg! Ia ajutaț i-mă puț in să-l fac pe prăpăditul ăsta să râdă!

Îmi zâmbi și îmi făcu cu ochiul, ca și cum și eu ar fi trebuit să iau parte la gluma lui. Chas și Greg se iviră de-o parte și de alta a lui Derek, rămânând puț in în spatele său.

— Hai, făcu Derek, s-aud un răs zdravăn sau te spun soră-tii.

Cei trei se apropiară.

— Sau îl pun pe Greg să-ț i zică o glumă de-aia de-a lui.

Chas și Greg izbucniră în răs. Nu era unul care să nu vrea să fie de partea lui Derek.

— Căraț i-vă! am strigat.

— Ei, lăsaț i băiatul în pace, zise Chas și se îndepărtă.

Felul în care o zisese m-a făcut să plâng și i, ca sa le arăt că ăsta era ultimul lucru pe care aveam de gând să-l fac, m-am uitat fioros la Derek, fără să clilesc. Dar un ochi mi se umpluse deja de lacrimi și i, deș i am și ters imediat una care începuse să mi se prelingă pe obraz, mi-am dat seama că apucaseră s-o vadă. Greg îmi întinse mâna.

— N-am vrut, bătrâne, zise.

Nu i-am strâns mâna pentru că a mea era udă. Greg se îndepărtă și am rămas iar doar eu și Derek.

M-am întors și am pornit-o spre uș ă. Derek își puse tacul pe o masă și veni după mine. Mergeam atât de aproape unul de altul, încât ai fi zis că eram legaț i cu cătuș e.

— Eș ti exact ca soră-ta, exact ca ea, îmi zise.

Cum nu puteam să mă strecor pe lângă el, a trebuit să merg pe partea stângă, înspre teigheua cu ceai. Văzându-ne venind, bătrânul din spatele ei apucă ceainicul mare de oț el și umplu două ceș ti. Avea o voce foarte ascuț ită.

— Astea-s din partea casei, pentru alea patruș 'nouă de puncte.

Mi se adresase și i mie, așa că a trebuit să iau una dintre ceștii. Derek luă și i el una și i ne sprijinirăm de zid, unul în fața celuilalt. Preț de câteva minute păru că vrea să spună ceva, dar a rămas tăcut. Am încercat să-mi beau repede ceaiul, ceea ce m-a încălzit foarte tare și mi-a făcut rău. Sub cămașă, pielea mă mânca și i mă ustura, picioarele îmi transpiraseră și i îmi simțeam degetele lunecoase. Mi-am proptit capul de zid.

Greg și Chas ieșiseră pe altă ușă, iar ceilalți jucători se întorseseră la mesele lor. Am auzit-o pe doamna O prin zid vorbind încontinuu. Apoi m-am gândit că de fapt s-ar putea să fie radioul.

— Soră-ta e întotdeauna așa sau s-a întâmplat ceva și i eu nu și tu? mă întrebă Derek.

— Întotdeauna așa? am repetat imediat.

Îmi simțeam inima bătând, însă foarte încet. Derek reflectă iar câteva clipe. Se trase de pielea de sub bărbie, apoi își atinse acul de cravată.

— Să rămână între noi, înțelegi?

Am dat din cap.

— Spre exemplu, în după-amiaza asta. Trebăluia ceva, așa că m-am gândit să arunc o privire prin beciul vostru. Nu era nimic rău în chestia asta, dar ea s-a purtat foarte ciudat. Nu-i nimic acolo jos, nu?

Nu mi-am dat seama că îmi pusese o întrebare, așa că nu i-am răspuns. Dar el a repetat:

— Nu?

— Nu, nu, nimic, am zis. Nici eu nu prea cobor acolo, dar nu e nimic.

— Păi atunci de ce s-o fi supărat așa de tare?

Derek se uita țintă la mine ca și cum eu aș fi fost cel care se supăraseră.

— Așa-i ea mereu, i-am zis, ăsta-i felul Juliei.

Derek își coborî ochii un moment, apoi mă privi iar:

— Iar altă dată...

Dar domnul O ieși tocmai atunci din birou și i începu să vorbească cu Derek. Mi-am băut restul de ceai și i am plecat.

Acasă am găsit ușa din spate deschisă și i am intrat aproape neauzit. În bucătărie mirosea a ceva care fusese prăjit cu ceva

vreme în urmă. Aveam o senzație ciudată, ca și cum aș fi fost plecat vreo câteva luni și în absența mea s-ar fi întâmplat o groază de lucruri. Julie stătea la masa din living, pe care zăceau niște farfurii murdare și o tigaie. Părea foarte mult umită de sine. Tom și edea în poala ei cu degetul mare în gură și cu un șervet legat ca o bavețică în jurul gâtului. Se uita în gol cu o privire sticloasă, iar capul i se odihnea pe sânul Juliei. Nu dădea semne că m-ar fi văzut intrând, continua să-și sugă cu zgomot degetul. Julie își ținea o mână pe spatele lui. Îmi zâmbi, iar eu m-am agățat de clanț. Parcă mi se evaporaseră toate kilogramele și simțeam că încep să plutesc...

— Nu te mai mira așa, zise Julie, Tom vrea să fie bebeluș.

Își puse bărbia pe creștetul lui și începu să se legene ușor înaintea și-napoi.

— A fost un băiețel așa de obraznic în după-amiaza asta, continuă ea, vorbindu-i mai degrabă lui decât mie, încât a trebuit să avem o discuție lungă și am pus la punct o groază de lucruri.

Lui Tom i se închideau ochii. M-am așezat la masă aproape de Julie, dar în așa fel încât să nu văd chipul lui Tom. Am ciugulit felii de șuncă sleite din tigaie. Julie se legăna și îngâna încet un cântec pentru sufletul ei.

Tom adormise. Intenționasem să-i povestesc Juliei despre Derek, dar ea se ridică, ducându-l pe Tom în brațe, așa că am urmat-o în sus pe scări. Julie deschise ușura camerei cu piciorul. Adusese din pivniță vechiul nostru țe arc de alamă și îl pusese lângă patul ei. Era gata asamblat, cu una dintre laterale coborâtă. M-a deranjat să văd țearcul atât de aproape de pat. Am arătat înspre el și am zis:

— De ce nu l-ai pus în camera lui?

Julie se întoarse cu spatele la mine și îl așeză pe Tom în țearc. Stătea în fund, legănându-se încet cât Julie îi descheie cămașura. Avea ochii deschiși.

— El a vrut să-l pun aici, nu-i așa, iubire?

Tom dădu din cap și se strecură între cearșafuri. Julie se duse la fereastră și trase draperiile. Am făcut câțiva pași prin semiîntuneric și m-am postat la picioarele țearcului. Ea își făcu loc pe lângă mine, îl sărută pe Tom pe cap și ridică ușor laterala țearcului. Tom adormise aproape instantaneu.

— Ce băieț el cuminte, ș opti Julie, apoi mă luă de mână ș i
mă conduse afară din camera ei.

Capitolul nouă

Nu mult timp după ce Sue îmi citise din jurnalul ei am început să simt un anume miros al mâinilor mele. Era dulce și ușor putred, și venea mai degrabă de la degete decât de la palmă, ori poate dintre degete. Îmi amintea de carnea pe care o aruncasem la gunoi. Am încetat să mă mai masturbez. Oricum, nici nu prea îmi mai aduceam aminte. După ce mă spălam pe mâini, acestea miroseau doar a săpun, dar, dacă îmi întorceam capul într-o parte și îmi treceam mâna iute prin fața nasului, mirosul era același, cu tot parfumul săpunului. Am început să fac băi lungi după-amiaza, stând întins în cadă, perfect nemișcat, până se răcea apa. Mi-am tăiat unghiile, m-am spălat pe cap și mi-am pus niște haine curate. După o jumătate de oră mirosul revenea, atât de difuz de parcă ar fi fost doar amintirea unui miros. Julie și Sue au râs de noua mea înfățișare. Au spus că mă aranjam pentru o iubită secretă. Oricum, datorită noului meu aspect, Julie a devenit mai prietenoasă. Mi-a cumpărat două cămașuri de la solduri, aproape noi și care-mi veneau foarte bine. L-am chemat pe Tom și mi-am fluturat mâinile pe sub nasul lui. „Pute!”, a orăcăit cu vocea sa cea nouă de copilăș. Am luat micul dicționar medical și l-am deschis la „cancer”. Îmi închipuiam că începusem să putrezesc din pricina unei boli lente. M-am uitat în oglindă și am încercat să-mi adulmec respirația în palmele făcute căuș. Într-o seară a plouat în sfârșit, și încă din greu. Cineva îmi spusese odată că ploaia era apa cea mai curată din lume, așa că mi-am scos cămașa, pantofii și șosetele și m-am cocoșat pe bolovanii din grădină, cu brațele desfăcute. Sue a ieșit în ușa bucătăriei și, strigând pentru a acoperi răpăitul ploii, m-a întrebat ce făceam. Apoi a intrat și s-a întors cu Julie. M-au strigat și s-au pus pe hlizit, așa că le-am întors spatele.

La cină ne-am certat. Eu am spus că era prima dată când ploua de la moartea mamei. Julie și Sue au susținut că mai plouase de câteva ori de atunci. Le-am întrebat când anume, dar au răspuns că nu-și amintesc exact. Sue a declarat că era sigură că-și folosise umbrela deoarece aceasta se găsea acum în camera ei, iar Julie și i-a amintit zgomotul și tergătoarelor de la mașina lui Derek. Le-am spus că asta nu înseamnă nimic. S-au înfuriat, așa că m-am decis, foarte calm, să le întăresc și i mai mult. Julie m-a somat să dovedesc că nu plouase, iar eu i-am replicat că nu era nevoie, de vreme ce și tiam foarte bine că nu plouase. Surorile mele au oftat, exasperate. Când am rugat-o pe Sue să-mi dea zaharnița, m-a ignorat complet. Am dat roată mesei și i, tocmai când m-am întins după ea, Julie a luat-o și i a pus-o pe partea cealaltă a mesei, aproape de locul unde stătusem înainte. Am vrut să-i ard una zdravănă peste cap, dar Julie a țipat: „Numa-ncearcă!”, pe un ton atât de ascuțit, încât m-am tras înapoi tresărind, iar mâna a și ters doar creștetul lui Sue. Imediat mi-a ajuns iar la nări mirosul acela. M-am așezat, așteptând ca Julie sau Sue să mă acuze că trăsesem o bășină, dar fetele au început o discuție menită să mă excludă. Mi-am pus mâinile sub fund și i-am făcut cu ochiul lui Tom.

Tom s-a zgâit la mine cu gura pe jumătate deschisă și i-am zărit niște resturi de mâncare pe limbă. Se așezase lângă Julie. Cât timp ne certaserăm dacă plouase sau nu, se mânjise cu mâncare pe mutră. Acum aștepta ca Julie să-și aducă aminte de el, să-l și țeargă cu bavețica din jurul gâtului și să-i spună că avea voie să se scoale de la masă. Atunci s-ar fi putut vâri sub masă ca să ni se-ncurce printre picioare.

În alte două și șase smulgea bavețica de la gât și o zbughea afară să se joace cu prietenii lui și i nu se mai prostea până când nu intra din nou în casă și i dădea cu ochii de Julie. Când se juca iar de-a bebelușul, rareori scotea vreun cuvânt sau chiar vreun sunet. Pur și simplu îi pândea Juliei toate mișcărilor. Când îl cocoloșea, făcea ochii mari, gura i se pleoștea și i părea că se prăbușește în el însuși. Într-o seară, când Julie l-a luat în brațe să-l ducă sus, am spus:

— Copiii mici dau din picioare și chirăie când sunt duși la culcare.

Tom se zgâi la mine peste umărul Juliei, cu ochii și i gura îngustându-i-se dintr-o dată.

— Ba nu, zise el cuminte. Nu fac așa a mereu, și i se lăsă dus din cameră.

Erau absolut irezistibili așa a, împreună. M-am ținut după ei, fascinat, așa teptând să văd ce avea să se-ntâmplesse. Julie păru încântată că avea spectatori și i glumi pe chestia asta.

— Arăți așa a de serios, îmi zise o dată, de parcă ai asista la o înmormântare.

În seara următoare, când a venit vremea de culcare, i-am urmat la etaj și i m-am sprijinit de tocul ușii, în timp ce Julie îl dezbrăca pe Tom, care era cu spatele la mine. Julie îmi zâmbi și i mă rugă să-i aduc pijamaua lui Tom. Acesta se întoarse în țarc și i zbieră:

— Pleacă! Pleacă!

Julie zâmbi și i îi ciufuli părul:

— Ce-o să mă fac eu cu voi doi?

Dar eu am ieșit pe hol și i m-am lipit de perete, ascultând-o pe Julie cum îi citea o poveste. Când, în cele din urmă, a ieșit, nu s-a arătat surprinsă că mă găsea acolo. Ne-am dus în camera mea și i ne-am așezat pe pat. N-am aprins lumina. Mi-am dres glasul și i am spus că s-ar putea să nu fie o idee prea bună ca Tom să se prostească în continuare.

— E posibil să nu se mai poată opri.

Julie nu mi-a răspuns imediat. Puteam să jur că îmi zâmbea în întuneric. Îmi puse o mână pe genunchi și i zise:

— Cred că cineva e gelos.

Am râs amândoi, iar eu m-am întins pe pat. Am îndrăznit să o ating pe și ale cu vârfurile degetelor. Se înfioră și i mă strânse mai tare de genunchi. Apoi zise:

— Te gândești mult la mama?

— Da, dar tu? am și optit.

— Normal.

Nu mai era nimic de spus, dar voiam să vorbim mai departe.

— Crezi că am făcut ceea ce trebuia?

Julie își luă mâna de pe genunchiul meu. Tăcu atât de mult timp, încât m-am gândit că uitase întrebarea mea. I-am atins din nou spatele și i ea a răspuns imediat:

— Atunci am crezut că da, dar acum nu știi. Poate că n-ar fi trebuit să facem asta.

— Acum nu mai e nimic de făcut, am zis și i-am așa teptat să mă contrazic.

Am așa teptat să-și pună iar mâna pe genunchiul meu.

Mi-am plimbat degetul de-a lungul spinării ei și i-am întrebat ce oare se schimbase între noi. Băile mele contaseră atât de mult pentru ea?

— Nu, cred că nu, zise în cele din urmă, și i-își încrucișă brațele pe piept cu o fermitate care voia să spună că se simțea jignită.

Pentru o clipă ea era cea care conducea discuția, în următoarea tăcere, așa teptând să fie atacată. Simțeam că-mi pierd răbdarea.

— L-ai lăsat pe Derek să coboare în pivniță.

Acum totul se schimbase între noi. Julie traversă camera, aprinse lumina și se postă lângă ușă. Își scutură capul cu un gest nervos ca să alunge o șuviță de păr de pe frunte. M-am ridicat pe marginea patului și mi-am pus mâinile pe genunchi, acolo unde stătuseră ale ei.

— Ți-a zis asta când ai jucat biliard?

— Eu doar m-am uitat, n-am jucat.

— A găsit cheia și a coborât să arunce o privire, zise Julie.

— Trebuia să-l oprești.

Clătină din cap. Era ceva neobișnuit pentru ea să se apere, iar vocea îi era străină.

— Pur și simplu a pus mâna pe cheie. Nu e nimic de văzut acolo jos.

— Te-ai înfuriat foarte rău și i-ai vrea să știe de ce, i-am zis.

Pentru prima dată eram mai tare ca Julie într-o discuție. Am început să bat darabana cu mâinile și i-am simțit mirosul acela dulceag și putred.

Brusc, Julie zise:

— Să știi că nu m-am culcat cu el sau alte chestii de-astea.

Am continuat să bat din mâini fără să-mi ridic ochii. Apoi, triumfător, m-am oprit și i-am spus:

— Și ce-i cu asta?

Dar Julie ieși din cameră.

M-am întins peste masă și i l-am apucat pe Tom de bavețică, trăgându-l spre mine. Scoase un scâncet, apoi țipă. Julie își întrerupsese conversația și încercă să-mi descleșteze degetele. Sue se ridică.

— Ce faci? strigă Julie. Dă-i drumul!

Îl trăsesem pe Tom destul de mult peste masă și i, când i-am dat drumul, a căzut în brațele Juliei.

— Voiam să-l și terg la gură, am zis, văzând că erați atât de ocupate.

Tom își ascunse capul în poala Juliei și începu să se smiorcăie, imitând destul de bine plânsul unui bebeluș.

— De ce nu lași lumea în pace? făcu Sue. Ce-i cu tine?

Am ieșit în grădină. Ploaia încetase. Blocurile turn erau urâte de petele proaspete, dar bălăriile de pe maidan arătau cu mult mai verzi. M-am plimbat prin grădină așa cum dorise tata ca fiecare dintre noi să se plimbe, pe aleile micușe și coborând scările spre bazin. Scările abia se ghiceau sub buruieni, iar bazinul era doar o bucată rotundă de plastic murdar. Niște apă de ploaie se adunase pe fundul lui. Când am dat roată bazinului, am simțit ceva moale cedându-mi sub picior. Călcasem pe o broască. Zăcea pe o parte, cu unul din picioarele din spate în aer, zbatându-se în cercuri mici. Un lichid gros, verde, i se scurgea din stomac, iar săculețul de sub bărbie se umfla și se dezumfla iute. Se uita la mine cu un ochi holbat, trist, cumva neacuzator. Am îngenuncheat lângă ea și am cules de pe jos o piatră mare, plată. Acum părea că mă privește cerându-mi ajutorul. Am așteptat, sperând că-și va reveni sau va muri brusc. Dar săculețul cu aer se umplea și se golea parcă mai repede și broasca încerca zadarnic să-și recapete poziția folosindu-și celălalt picior dinapoi. Labele din față băteau aerul de parcă ar fi înnotat. Ochiul gălbui se pironise în al meu.

— Destul, am spus cu voce tare și am izbit capul cel mic și i verde.

Când am ridicat piatra, corpul broaștei se lipise de el, căzând apoi pe pământ. Am început să plâng. Am luat altă piatră și am săpat un șanț mic și adânc. Am împins stârvul înăuntru și i am văzut că unul dintre picioarele din spate îi tremura. L-am

acoperit iute și i am bătătorit pământul. Am auzit zgomotul unor pași în spatele meu, apoi vocea lui Derek.

— Ce-i cu tine?

Stătea acolo, cu picioarele depărtate, cu un pardesiu alb pe care-l ținea cu un deget peste umăr.

— Nimic, am zis.

Derek se apropie.

— Ce-ai ascuns acolo?

— Nimic.

Cu vârful ascuțit al pantofului său lustruit, Derek începu să scormonească în pământ.

— E o broască moartă, tocmai am îngropat-o.

Dar Derek săpă mai departe până dădu de corpul broașei, complet acoperit de noroi.

— Uite, îmi zise, n-a murit de tot.

Își înfipse în broască tocul pantofului, răsucindu-l, apoi o acoperi din nou cu pământ. Își folosea un singur picior, fără să-și dea jos pardesiu de pe umăr. Mirosea a parfum, a after-shave sau a apă de colonie. Am pornit mai departe prin grădină pe micuța alee care șerpuia în jurul stâncilor. Derek mă urmă îndeaproape și i am mers amândoi în cercuri mici, ca niște copii care se joacă.

— Julie e înăuntru, nu? mă întrebă.

I-am spus că îl ducea pe Tom la culcare și i mai târziu, când ne legănam unul lângă altul în vârful stâncilor, i-am comunicat:

— Mai nou doarme în camera ei.

Derek dădu scurt din cap ca și cum ar fi știut dinainte și iși atinse nodul de la cravată.

Ne-am uitat la casa noastră. Eram așa de aproape unul de altul, încât atunci când a vorbit i-am simțit răsuflarea mirosind a mentă.

— E un ciudat frățiorul ăsta al tău, nu? Vreau să spun, se îmbracă cu hainele alea de fată...

Îmi zâmbi, părând că aș teaptă să zâmbesc la rândul meu. În schimb, mi-am pus brațele pe piept și i am replicat:

— Și ce e ciudat în chestia asta?

Derek coborî de pe stânci pășind pe alei ca pe niș te trepte și când ajunse jos își împături îndelung pardesiul pe braț. Tuși, apoi zise:

— S-ar putea să-i dăuneze mai târziu, să și tii.

M-am dat jos de pe stânci și am pornit spre casa.

— Ce vrei să spui? l-am întrebat.

Ne opriserăm în fața ușii de la bucatărie. Derek privi înăuntru prin fereastră și nu-mi răspunse. Ușa de la living era deschisă și o vedeam pe Sue singură în cameră, citind o revistă.

Deodată, Derek spuse:

— Când au murit exact părinții voștri?

— Demult, am mormăit și am deschis ușa de la bucatărie.

Derek mă înșefăcă de braț.

— Stai puțin, zise. Julie mi-a zis că de curând.

Sue mă strigă din living. Mi-am eliberat mâna și am intrat. Derek îmi și opti să mă întorc, apoi l-am auzit și tergându-și conștientios picioarele înainte să intre în bucatărie.

Imediat ce Derek pătrunse în cameră, Sue lăsa revista din mână și alergă în bucatărie să-i facă o ceașcă de ceai. Îl trata ca pe o vedetă de cinema. Făcu doi-trei pași cu pardesiul împăturit atent, căutând un loc unde să-l pună. Sue îl privea din prag ca un iepure speriat. M-am așezat și m-am uitat la revista lui Sue. Derek își aranjă pardesiul pe podea, lângă un fotoliu, apoi se așeză și el.

— Julie e sus, cu Tom, spuse Sue din bucatărie.

Vocea îi tremura toată.

— Atunci o s-o aștept aici! strigă Derek.

Se așeză picior peste picior și se trase de mânecile cămășii, ca să iasă exact cât trebuie de sub costum. Am răsfoit revista fără să citesc ceva. Când a luat ceașca pe care i-o întindea Sue, Derek a zis: „Mulțumesc, Susan” cu o voce caraghioasă, iar ea a chicotit și s-a așezat cât mai departe de el. Tocmai își amesteca ceaiul, când se uită întă la mine și spuse:

— Miroase ciudat aici. Ai remarcat?

Am clătinat din cap, dar simțeam cum roșesc. Derek mă privi și sorbi din ceai. Își înălță capul și adulmecă zgomotos.

— Nu e un miros puternic, zise, dar e foarte straniu.

Sue se ridică și începu să turuie.

— E scurgerea de la bucătărie. Se înfundă foarte ușor și fiind vară... și tii...

Apoi, după o scurtă pauză, adăugă:

— E scurgerea.

Derek încuviințează din cap și se uită la mine. Sue se așează înapoi pe scaun și multă vreme niciunul dintre noi nu mai scoase vreo vorbă.

Nimeni n-o auzi pe Julie intrând în cameră și, când ea începu să vorbească, Derek tresări.

— Ce liniște e aici, spuse ea ușor.

Derek se ridică în picioare țepăn ca un soldat și zise foarte politicos:

— Bună seara, Julie.

Sue chicoti. Julie purta fusta de catifea și își legase părul la spate cu o panglică alba.

— Discutam despre scurgeri, zise Derek, și cu o mișcare rigidă a mâinii încercă să o îndrepte pe Julie spre fotoliul său, dar ea se așează pe brațul fotoliului meu.

— Scurgeri? zise ea, de parcă ar fi vorbit singură, dar nu păru dornică să afle mai multe.

— Și ce-ai mai făcut? întrebă Derek.

Sue chicoti din nou și toți ne-am întors să ne uităm la ea. Julie arătă spre pardesiul lui Derek.

— De ce nu-l agăț și undeva înainte să calce careva pe el?

Derek își puse pardesiul în poală și îl mângâie.

— Pis-pis, făcu el, dar nu răsă nimeni.

Sue o întrebă pe Julie dacă Tom adormise.

— Buștean, zise Julie.

Derek își scoase ceasul și se uită la el. Cu toții știam ce avea să spună.

— E un pic cam devreme, nu? Pentru Tom?

De data asta Sue avu o criză de râs. Își prinse fața în mâini și fugi împleticindu-se până în bucătărie. Am auzit-o deschizând ușă și ieșind în grădină. Julie era rece ca gheață.

— De fapt, zise, e un pic mai târziu ca de obicei, nu-i așa, Jack?

Am dat din cap, deși habar n-aveam cât era ceasul.

Julie îmi ciufuli părul.

— Nu observi ceva diferit la el? spuse ea către Derek.

— Curăț el și i frumוש el, răspunse el instantaneu.

Apoi, către mine:

— Vrei să suceș ti capul doamnelor, nu?

— Ah nu, zise ea, nu facem treburi de-astea pe-aici.

Derek răsese și îi scoase țigarile. Îi oferi una Juliei, dar ea îl refuză. Am rămas nemișcat pentru că nu voiam să-și mișc mîna. În același timp însă mi-am dat seama că arătam caraghios. Derek se lăsă în fotoliu și i pufăi din țigară, fără să-și ia o clipă ochii de la noi. Am auzit-o pe Sue deschizînd ușa a din spate, dar a rămas în bucătărie. Brusc, Derek zâmbi și m-am întrebat dacă, în spatele meu, Julie zâmbea și ea. S-au ridicat în același timp, fără vreo vorbă. Înainte să-și ia mîna de pe capul meu, Julie mă bătuse urel pe creștet.

Îndată ce urcară la etaj, Sue își făcu apariția și se așeză pe marginea fotoliului lui Derek. Scoase un răs nervos și zise:

— Și tu de unde vine mirosul ăsta.

— Nu de la mine.

Mă conduse în bucătărie și descuie ușa de la beci. Era, bineîntîeles, același miros, mi-am dat seama imediat, doar că devenise mai pregnant. Acum se desprinsese de mine. Era ceva dulce și, dincolo de acest miros, sau învăluindu-l, era un altul, mai insinuant, mai dulceag, de parcă cineva îmi vărâse un deget gras în fundul gâtului. Se ridica de jos, plutind peste treptele de ciment, prin întuneric. Am respirat pe gură.

— Hai, coboară. De-acum și tii ce e, zise Sue, aprinzînd lumina și înghiontindu-mă de la spate.

— Doar dacă vii și tu, am răspuns.

De-a lungul coridorului care pornea de la piciorul scării și ducea până în camera din spate se auzea un foșnet. Sue se întoarse în bucătărie și luă o lanternă mică de plastic de-a lui Tom. Era în formă de pește. Lumina îi pornea din gură și era foarte slabă.

— E lumină suficientă acolo. N-avem nevoie de asta.

Dar Sue mă îmboldea cu ea în spate.

— Hai, o să vezi, și uieră ea.

Ne-am oprit la piciorul scării și am aprins o altă serie de becuri. Sue își duse o batistă la nas, iar eu mi-am acoperit fața

cu poalele cămășii. Ușa a de la capătul culoarului era întredeschisă. Am auzit încă o dată foșnetul, venind de-acolo dinăuntru.

— Ș obolani, zise Sue.

Când am ajuns la ușă, camera s-a cufundat dintr-o dată în tăcere, și m-am oprit.

— Deschide ușa, îmi zise Sue prin batistă.

N-am făcut nicio mișcare, pentru că ușa se deschidea singură. Am scos un strigăt și m-am dat înapoi, când am văzut că sora mea împingea cu piciorul deasupra balamalei. Cufărul arăta de parcă ar fi fost izbit zdravăn. Mijlocul se curba în afară. Cementul era străbătut de o crăpătură lată pe alocuri de peste un centimetru. Sue mă forțase să mă uit înăuntru. Îmi dădu lanterna, arătându-mi cu degetul și spuse ceva ce n-am auzit. Plimbându-se de lumină de-a lungul crăpăturii, mi-am adus aminte de comandantul Hunt, care zburase o dată la joasă înălțime deasupra unei planete necunoscute. Mii de kilometri de deșert, încins de soare, străbătut doar de fisuri imense provocate de cutremure. Nu se vedea niciun deal sau vreun copac și nu era pic de apă. Nu bătea vântul, deoarece nu exista atmosferă. Zburaseră mai departe fără să aterizeze și nimeni nu scosese vreo vorbă ore întregi. Sue își luă batista de la gură și îmi și opti sălbatic:

— Ce mai aș teptei?

M-am aplecat peste crăpătură în locul unde era cea mai largă și am luminat-o. Am zărit ceva răsucit, gri-gălbui. Avea marginile negre și roase. Uitându-mă mai bine, lucrul acela s-a transformat într-un chip, un ochi, o bucată dintr-un nas și o gură neagră. Apoi imaginea s-a dezintegrat, devenind din nou o formă răsucită. Am crezut că o să leșin și i-am dat lanterna lui Sue. Dar senzația a trecut și am văzut-o pe Sue încovoiată peste cufăr. Ne-am întors pe coridor și am închis ușa în urma noastră.

— Ai văzut? m-a întrebat Sue. Cearșaful e rupt tot și poți să-i vezi cămășia de noapte sub el.

Pentru o clipă am fost foarte surescitat, de parcă am fi descoperit că mama era de fapt vie. O văzuserăm în cămășia de noapte, exact așa cum și era. Urcând scările, am zis:

— Mirosul nu mai e așa de rău o dată ce te-ai obișnuit cu el.

Sue scoase un sunet care părea deopotrivă un hohot de râs și un suspin și îi scăpă lanterna din mână. Auzeam iarăș și obolanii în spatele nostru. Trase adânc aer în piept și se aplecă să ridice lanterna.

— Trebuie să mai facem rost de ciment, spuse ea ridicându-se și vocea îi sună aproape normal.

În capul scării am dat peste Derek. Uitându-mă peste umărul lui, am zărit-o pe Julie stând în mijlocul bucătăriei. Derek ne bloca ieșirea din pivniță.

— Ei, nu prea și îți să păziți un secret, spuse pe un ton prietenos. Ce-ați ascuns acolo de miroase așa bine?

Am trecut pe lângă el fără să-i răspundem. Sue se opri la chiuvetă și bău niște apă dintr-o ceașcă de ceai. Sunetul lichidului scurgându-i-se în jos pe gât era foarte puternic.

— Nu e treaba ta, am spus.

M-am întors către Julie, sperând că va găsi ceva de spus. Se îndreptă spre Derek, care rămăsese în prag, și încercă să-l tragă delicat de braț.

— Hai să-ncuierăm ușura, zise, mirosul ăsta mă calcă pe nervi.

Dar Derek își eliberă mâna și spuse din nou pe același ton amical:

— Și totuși nu mi-ați spus ce e.

Își scutură mâneca hainei acolo de unde-l trăsesese Julie și ne zâmbi:

— Sunt foarte curios, după cum vedeți.

L-am privit întorcându-se și coborând scările. I-am auzit pașii oprindu-se la piciorul scării cât a bâjbâit după întrerupător, apoi continuând până în camera din capăt. L-am urmat jos, întâi Julie, apoi Sue și, în coadă, eu.

Derek își scoase o batistă bleu din buzunarul de la piept, o desfăcu și nu-și acoperi fața, ci o țină aproape de ea. Eram hotărât să nu mă protejez cu nimic și am început să respir iute printre dinți. Derek lovi ușor cuțitul cu pantoful. Surorile mele și cu mine stăteam în cerc în spatele lui, ca și cum am fi luat parte la o ceremonie. Își trecu degetul de-a lungul crăpăturii și trase cu ochiul înăuntru.

— Nu știu ce-o fi acolo, dar e putrezit rău.

— E un câine mort, spuse Julie brusc și i extrem de firesc, căț eua lui Jack.

Derek rânji.

— Ai promis că n-o să spui nimănui, am zis.

Julie ridică din umeri și i îmi răspunse:

— Nu mai contează.

Derek se aplecă peste cufăr.

— Aș a a vrut el s-o... s-o înmormânteze. A pus-o acolo când a murit și i a turnat ciment peste ea.

Derek smulse o bucată de ciment și i o răsuci în mână.

— N-ai făcut amestecul cum trebuie, zise, iar cufărul nu suportă toată greutatea asta.

— Miroase în toată casa, îmi spuse Julie, ar trebui să faci ceva cu ea.

Derek își i curăț ă atent mâna cu batista.

— Cred că e nevoie de o reînhumare, zise, în grădină. Lângă broasca ta.

M-am apropiat de cufăr și i l-am atins uș urel, aș a cum făcuse Derek.

— Nu vreau s-o mut, am spus ferm. Nu după atâta muncă.

Derek ne conduse afară din pivniț ă. O dată ajuns i sus, ne-am îndreptat cu toț ii spre living. Derek m-a întrebat cum se numea căț eua, iar eu i-am răspuns fără să stau pe gânduri:

— Cosmo.

Veni lângă mine și i-mi puse mâna pe umăr, zicând:

— Atunci va trebui să astupăm crăpătura cu ciment și i să sperăm că lada o să reziste.

În restul serii am stat fără să facem nimic. Derek a vorbit despre biliard. Târziu, pe când mă îndreptam spre camera mea, m-a anunț at:

— O să-ț i arăt cum să amesteci cimentul de data asta.

Eram deja pe scări când am auzit-o pe Julie spunând:

— Mai bine lasă-l să se descurce singur. Nu-i place să-i spui ce să facă.

Derek a zis ceva, dar nu l-am auzit, apoi a răs destul de mult timp.

Capitolul zece

Zilele călduroase reveniseră. Dimineată Julie se bronza pe stânci, de data asta fără să-și mai ia și radioul. Tom, care pentru prima oară după multe zile renunțase la hainele de fetiță, se juca prin grădină cu prietenul lui de la blocurile turn. Ori de câte ori se pregătea să facă ceva nemaipomenit de curajos, ca de pildă să sară peste o piatră, voia ca Julie să se uite la el:

— Julie, uite! Julie! Julie, ia uite! l-am auzit strigând toată dimineată.

M-am dus în bucătărie și m-am uitat la el. Julie stătea întinsă pe un prosop albastru și îl ignora complet. Avea pielea atât de bronzată, încât m-am gândit că nu i-ar mai trebui decât o zi până să devină complet neagră. În bucătărie erau câteva viespi, mișunând pe resturile împrăștiate pe podea. Afară, un nor de muște roia în jurul pubelelor care nu mai fuseseră golite de câteva săptămâni. Ne-am gândit că era vreo grevă a gunoierilor, dar nu auziserăm nimic despre așa ceva. Un pachet de unt se topise, transformându-se într-o băltoacă. Cu ochii pe fereastră, mi-am trecut un deget prin el, apoi l-am băgat în gură. Azi era prea cald ca să fac curat în bucătărie. Sue intră și îmi spuse că se atinsese deja un record: auzise la radio că era cea mai caldă zi din 1900 încoace.

— Julie ar trebui să aibă grijă, zise Sue și ieși să o avertizeze.

Dar nici Tom, nici prietenul lui și nici Julie nu păreau afectați de zăpușeală. Ea stătea perfect nemișcată, iar copiii se fugăreau prin grădină, aruncându-și tot felul de porecle.

După-amiază m-am dus împreună cu Julie pe la magazine să cumpărăm un sac de ciment. Tom ne-a însoțit. Mergea foarte aproape de Julie și se ținea de un colț al cămășii ei albe. La un moment dat a trebuit să mă adăpostesc la umbra unei stații

de autobuz, aproape doborât de arș iț ă. Julie se propti în faț a mea în plin soare, încercând să-mi facă vânt cu mâna.

— Ce-i cu tine? Pari atât de slăbit. Ce se-ntâmplă cu tine?

Mă privi cu subînț eles ș i amândoi am izbucnit în răs. Ne-am văzut imaginea reflectată în vitrina magazinului. Julie îș i puse mâinile într-ale mele ș i zise:

— Uite cât de palide sunt.

Mi-am tras mâinile ș i, intrând în magazin, începu să-mi vorbească sever ca unui copil.

— Zău că ar trebui să mai stai ș i tu la soare. O să-ț i facă bine.

Pe când ne întorceam acasă mi-am adus aminte că, nu de mult, Julie nu-mi vorbea niciodată decât dacă-i spuneam eu ceva. Acum îi povestea pe nerăsuflăte lui Tom despre circ ș i, la un moment dat, s-a lăsat în genunchi ș i i-a ș ters îngheț ata ș i mucii de pe buze cu un ș erveț el.

O dată ajuns i în faț a porț ii, m-am hotărât să nu intru în casă. Julie îmi luă sacul cu cinci kilograme de ciment, zicându-mi:

— Aș a, foarte bine, stai afară la soare.

Am pornit-o în sus pe strada din faț a casei. Brusc, mi-am dat seama cât de mult se schimbăse. Nici măcar nu mai putea fi numită o stradă, era un drumeag care străbătea un maidan aproape gol. Doar două case, în afară de a noastră, mai erau în picioare. În faț a mea, un grup de muncitori strânș i în jurul unui camion se pregăteau să plece acasă. Camionul a pornit exact în momentul în care am ajuns la câț iva paș i de el. În remorcă stăteau trei oameni, ț inându-se de gratiile prinse pe plafonul cabinei ș oferului. Unul dintre ei mă zări ș i dădu din cap în chip de salut. Apoi, când camionul coborî de pe bordură, făcu un semn spre casa noastră ș i ridică din umeri. Din casele din prefabricate nu mai rămăseseră decât planș eele de beton ale fundaț iilor. M-am aș ezat pe unul dintre ele. De-a lungul planș eelor se înș irau canelurile unde se îmbucaseră odată pereț ii. Acum în ele creș teau buruieni asemănătoare lăptucilor. Am mers de-a lungul liniei zidurilor, punând un picior în faț a celuilalt ș i gândindu-mă cât de ciudat era că o întreagă familie putea trăi în acest dreptunghi de beton. N-aș fi putut spune dacă aceasta era

casa pe care o vizitasem prima oară. Nu exista nimic care să le deosebească. Mi-am scos cămaș a și am aș ternut-o pe podeaua camerei celei mari. M-am întins pe spate, cu braț ele răș chirate, în bătaia soarelui. Imediat am simț it că mă înăbuș din cauza arș it ei, iar pielea mi s-a îmbrobonit de sudoare. Dar eram hotărât să nu mă miș c și i, în cele din urmă, am aț ipit.

Când m-am trezit, m-am întrebat de ce nu mă aflu în patul meu de acasă. M-a scuturat un fior și am pipăit în căutarea aș ternuturilor. M-am ridicat în picioare. Mă durea capul. Mi-am cules cămaș a de pe jos și am pornit alene spre casă, oprindu-mă la un moment dat să-mi admir pieptul și i braț ele care căpătaseră o culoare sângerie, cu atât mai intensă în lumina apusului. În faț a casei era parcată maș ina lui Derek. Intrând în bucătărie, am zărit uș a de la beci deschisă și am auzit niș te voci însoț ite de un râcâit.

Derek își i suflecuse mânecile și i, cu ajutorul unei mistrii, turna ciment în crăpătură. Julie stătea și i-l privea cu mâinile-n și olduri.

— Dau la sapă în locul tău, îmi spuse Derek când am intrat, dar era evident că îi plăcea ceea ce făcea.

Julie păru încântată că mă vedea, de parcă aș fi fost plecat ani de zile peste mări și i ț ări.

— Ia te uită, zise, zău că ai prins culoare. Arăț i minunat. Nu-i aș a că arată minunat?

Derek mormăi ceva, concentrat la munca lui. Deja mirosul se mai estompase. Fluiera printre dinț i netezind cimentul. Cum stătea cu spatele la noi, Julie îmi făcu cu ochiul, iar eu m-am prefăcut că eram gata să-i ard un și ut în fund. Simț ind ceva, Derek zise fără să se întoarcă:

— S-a-ntamplat ceva?

— Nu, nimic, am răspuns într-un glas și i am început să râdem.

Derek se apropie cu mistria în mână. Spre surprinderea mea, părea jignit.

— Poate c-ar fi mai bine s-o faci tu.

— A, nu, am zis, tu te pricepi mai bine decât mine.

Derek încercă să-mi vâre mistria în mâini.

— E câinele tău, zise, dacă e într-adevăr un câine.

— Derek! spuse Julie blând. Te rog s-o faci tu. Doar ai spus că o s-o faci.

Îl conduse înapoi la cufăr.

— Dacă o face Jack, o să crape iar și i o să miroasă în toată casa.

Derek înălț ă din umeri și se apucă iar de treabă. Julie îl mângâie pe umăr și îi luă haina care atârna de un cui. Și o puse pe mână și i o mângâie și pe aceasta.

— Pis-pis, și opti ea.

De data asta Derek nu luă în seamă chicotelile noastre. Își i termină treaba și se dădu câț iva pași i îndărăt.

— Bravo! făcu Julie.

Derek schiț ă o uș oară plecăciune și încercă s-o prindă de mână. Am spus ceva asemănător, dar el nu mi-a aruncat nicio privire. Sus, în bucătărie, l-am aș teptat să se spele pe mâini. Julie îi oferi un prosop și i, în timp ce se și tergea, încercă s-o tragă spre el. Dar Julie se apropie și i-mi puse o mână pe umăr, admirându-mi culoarea feț ei.

— Arăț i mult mai bine, zise, nu-i aș a?

Derek își i înnodea cravata cu miș cări iuț i, bruș te. Julie părea să-l joace cum voia ea. Își i aranjă mânecile și i apoi se întinse să-și i ia haina.

— Mie-mi pare că a cam exagerat, zise.

Se îndreptă către uș ă și i, pentru o clipă, am crezut că avea de gând să plece. În schimb, se aplecă, adună de pe jos un plic de ceai folosit și i, ț inându-l de un colț , îl aruncă în coș ul de gunoi. Julie umplu ceainicul cu apă, iar eu m-am dus în living să caut niș te ceș ti.

Când ceaiul a fost gata, l-am băut stând în picioare în bucătărie. Cu costumul pe el și cu cravata la gât, Derek părea că redevenise cel pe care-l și tiam. Se ț inea foarte drept, cu ceaș ca într-o mână și i farfuria în cealaltă. M-a întrebat despre și coală și i dacă aveam de gând să-mi iau o slujbă. Apoi a spus prudent:

— Probabil ț inea foarte mult la câinele ăla al tău.

Am dat din cap, aș teptând ca Julie să schimbe subiectul.

— Când ziceai c-a murit câinele? m-a întrebat Derek.

— Era o căț ea, am zis.

A urmat o pauză, apoi Derek, cam prost dispus, m-a întrebat din nou:

— În fine, când a murit cățeaua?

— Acum vreo două luni.

Derek se întoarse către Julie și i se uită la ea rugător. Ea zâmbi și i-i umplu ceașca.

— Ce rasă era? mă întrebă, părând că se adresează spațiului dintre mine și sora mea.

— A, făcu Julie, o corcitură.

— Dar mai mult labrador, am adăugat și i, brusc, din neant, mi s-a părut că un câine își ridică ochii dușii în fundul capului și i-i pironesește într-ai mei; am clătinat din cap.

— Te deranjează să vorbești despre asta? întrebă Derek.

— Nu.

— De unde îți-a venit ideea s-o pui în beci?

— Am vrut s-o conserv. Așa, ca egiptenii.

Derek dădu scurt din cap, ca și cum totul era clar de-acum.

Tocmai atunci Tom intră, alergă la Julie și i se agăță de picior. Ne-am schimbat poziția, lărgind puț în cercul. Derek încercă să-l mângâie pe cap, dar Tom îi dădu mâna la o parte, vărsându-i o parte din ceai pe podea. Derek se uită câteva clipe la băltoacele de pe jos, apoi zise:

— Tom, îți plăcea de Cosmo?

Ținându-se de piciorul Juliei, Tom se lăsă un pic pe spate ca să se uite la Derek și izbucni în râs ca la o glumă pe care o știa doar ei.

— Ți-aduci aminte de Cosmo, cățeaua noastră, îi zise Julie repede.

Tom dădu din cap.

— Da, Cosmo. Ți-a părut rău când a murit?

Tom se lăsă iar pe spate, de data asta uitându-se neclintit la sora lui.

— Te-am ținut în brațe și ai plâns, nu-ți mai aduci aminte?

— Ba da, și uieră el răutăcios.

Toți ochii noștri erau ațintiți asupra lui Tom.

— Am plâns, nu?

— Exact, și te-am dus în brațe la culcare, îți amintești?

Tom își rezemă capul de stomacul Juliei și își păru adâncit în gânduri. Nerăbdătoare să-l ia pe Tom de lângă Derek, Julie își puse ceașca ca jos și îl scoase pe Tom în grădină. Ieșind pe ușă, acesta spuse răspicat:

— O cățea! și îi răsă batjocoritor.

Derek își zornăi în buzunar cheile de la mașină. Julie îl fugărea pe Tom prin grădină. Ne-am uitat la ei. Julie fusese atât de frumoasă încercând să-l convingă pe Tom, încât m-a iritat faptul că trebuia să împart cu Derek plăcerea de a o privi. Fără să se întoarcă, Derek spuse melancolic:

— Tare-aș mai vrea ca voi... în sfârșit, să aveți și mai multă încredere în mine.

Am căscat. Nu vorbisem deloc cu Julie și cu Sue despre faza cu câinele. Nu fuseserăm deloc prudenți cu Derek. Deseori ceea ce era acolo în pivniță mă nici nu părea îndeajuns de real ca să ne ferim de el. De fapt, când nu coboram să ne uităm la cufăr, era ca și cum totul ar fi fost un vis. Derek își scoase ceasul.

— Am o partidă. Ne vedem mai încolo, probabil.

Ieșind în grădină și o strigă pe Julie, care se opri doar o clipă din joaca ei cu Tom, atât cât să-i facă semn cu mâna și să-i trimită o bezea. El așteptă un moment înainte să plece, dar ea îi întorsese deja spatele.

Am urcat în camera mea, mi-am scos pantofii și șosetele și m-am întins pe pat. Prin fereastră zăream un pătrat de cer de un albastru spălăcit, fără vreo urmă de nor. După câteva zeci de secunde m-am săltat în capul oaselor și m-am uitat împrejur. Pe podea zăceau cutii goale de Coca-Cola, rufe murdare, ambalaje de la cartofii prăjiți cu pește, câteva umerășe de sârmă, o cutie în care fuseseră odată benzi de cauciuc. M-am ridicat în picioare și am privit locul unde stătusem, cearsăful mototolit care căpătase o culoare gri-gălbuie, plin de pete mari cu margini distincte. M-a cuprins o senzație de sufocare. Tot ceea ce vedeam îmi amintea de mine însumi. Am deschis ușile de la și fonier și am aruncat înăuntru toate resturile de pe podea. Am tras așternuturile, păturile și pernele de pe pat și le-am înghesuit acolo. Am smuls de pe pereți pozele pe care le decupasem din reviste. Sub pat am dat peste farfurii și cești acoperite de un mucegai verzui. Am luat toate obiectele și le-am pus în și fonier până când camera a

rămas complet goală. Am deș urubat până ș i becul ș i abajurul lămpii. Apoi mi-am scos hainele, le-am azvârlit înăuntru ș i am închis uș île. Camera era pustie ca o celulă. M-am întins la loc pe pat ș i am privit peticul de cer până am adormit.

Când m-am trezit, era întuneric ș i se făcuse frig. Cu ochii închiș i, am pipăit după aș ternuturi. Îmi aminteam vag că adormisem într-una dintre casele din prefabricate. Mă mai aflam încă acolo? Habar n-aveam cum de ajunseseam să zac gol-puș că pe o saltea goală. Cineva plângea. Eu eram acela? M-am sculat să închid fereastra ș i mi-am amintit dintr-o dată că mama murise cu mult timp în urmă. Brusc, totul se limpezi. M-am întins la loc tremurând ș i trăgând cu urechea. Plânsetul era slab ș i neîntrerupt ca un murmur ș i venea din camera de alături. Avea ceva liniș titor, ș i o vreme am ascultat doar acest sunet. Nu mă interesa nimic altceva. M-am oprit din tremurat, am închis ochii ș i imediat, ca un spectacol care tot întârzia să înceapă înainte de a mă fi aș ezat, prin faț a ochilor mi-au dansat un ș ir de imagini. Am deschis brusc ochii ș i am zărit aceleaș i imagini întipărite în beznă. M-am întrebat de ce oare trebuia să dorm atât de mult. Am văzut o plajă plină de oameni într-o după-amiază fierbinte. Era vremea să mergem spre casă. Mama ș i tata mergeau în faț a mea, ducând ș e zlonguri ș i un maldăr de prosoape. Nu reuș eam să-i ajung din urmă. Pietricelele rotunde îmi răneau picioarele. În mână ț ineam un băț cu o moriș că la capăt. Plângeam pentru că eram obosit ș i voiam să fiu dus în braț e. Părinț ii mei s-au oprit să mă aș tepte dar, când am ajuns la doar câț iva paș i de ei, s-au întors ș i au pornit din nou. Plânsul mi s-a transformat într-un lung geamăt ș i ceilalț i copii s-au oprit din joacă să se uite la mine. Am aruncat moriș ca pe jos ș i, când cineva a ridicat-o ș i mi-a oferit-o, am scuturat din cap ș i mi-am înteț it gemetele. Mama i-a dat ș e zlongul tatălui meu ș i s-a îndreptat spre mine. M-a luat în braț e ș i m-am trezit dintr-o dată uitându-mă peste umărul ei la o fetiț ă care ț ine în mână moriș ca ș i mă privea fix. Briza făcea să se învârtească aripile ei strălucitoare ș i eu mi-o doream cu disperare, dar fetiț a rămăsese deja mult în urmă ș i noi ne aflam acum pe trotuar, iar pasul mamei răsuna ritmic. Am continuat să plâng în tăcere, dar mama nu părea să observe.

De data aceasta am deschis ochii și i m-am trezit de-a binelea. Cu fereastra închisă, aerul din cămăruț a mea se încinsese, devenind înăbușător. În camera vecină Tom încă mai plângea. M-am ridicat și i m-am prăbușit amețit peste și ifonier. L-am deschis și i am orbecăit după hainele mele. Becul se rostogoli și i se sparse în bucăți. Am și uierat o înjurătură. Simțeam că mă sufoc din cauza întunericului și i a lipsei de aer, așa că am renunțat să mai cotrobăi. Am pornit-o către ușă, cu mâinile întinse și cu fața schimonosită. M-am oprit pe culoar, așa teptând ca ochii să mi se obișnuiască cu lumina. Jos Julie și i Sue stăteau de vorbă. Când deschisesem ușa de la camera mea, Tom tăcuse pentru moment, dar acum o luase de la capăt, un plâns forțat, neconvingător, pe care Julie nici nu l-ar fi băgat în seamă. Ușa de la camera ei era deschisă și i am pășit încet înăuntru. Încăperea era luminată de un bec foarte slab și i Tom nu mă observă de la bun început. Dăduse din picioare până împinsese păturile și i așa ternuturile la capătul țarcului și i stătea cu fața-n sus, gol-pușcă, cu ochii-n tavan. Sunetele pe care le scotea aduceau cu o melodie monotonă. Uneori părea că uită că plângea și i se cufunda în tăcere, apoi își aducea aminte și i o lua de la început, mai tare. Timp de cinci minute și i mai bine am rămas în spatele lui, ascultându-l. Își pusese o mână sub cap, iar cu cealaltă se trăgea de penis, ținându-l între degetul mare și i arătător.

— Hei! am strigat.

Tom își dădu capul pe spate și i se uită la mine, deloc surprins. Apoi își pironi ochii în tavan, reluându-și vaietele. M-am aplecat peste țarc și i m-am răstit la el:

— Ce ai? De ce nu taci odată din gură?

Tom începu să plângă de-a binelea, cu sughituri și i lacrimile-i picurau pe cearșaf.

— Aș teaptă tu, am zis și i am încercat să cobor una dintre lateralele țarcului.

Dar din cauza beznei nu reușeam să trag piedica. Fratele meu trase o porție zdravănă de aer în piept și i se puse pe țipat. Îmi venea greu să mă concentrez. Am lovit siguranța cu pumnul, m-am apucat de barele verticale și i le-am zgâlțâit până când

Ț arcul a început să se legene. Tom izbucni în râs, ceva cedă și laterală căzu. Strigă cu vocea sa de bebeluș :

— Încă o dată! Vreau să mai faci o dată!

M-am aș ezat la picioarele ț arcului pe mormanul de cearș afuri și i pături. Am privit unul la altul și i imediat m-a întrebat cu vocea lui obiș nuită:

— De ce eș ti în pielea goală?

— Pentru că mi-e cald, am zis.

Dădu din cap.

— Și mie mi-e cald.

Se lăsă pe spate cu mâinile sub cap, arătând acum mai degrabă ca unul care face plajă decât ca un copilaș .

— De-aia plângeai? Pentru că ț i-era cald?

Se gândi o clipă înainte să dea din cap.

— Dacă plângi, ț i-e și i mai cald, am zis.

— Vreau să vină Julie sus. A spus că o să vină sus să mă vadă.

— De ce vrei să vină sus?

— Pentru că vreau să vină sus.

— Dar de ce?

Tom plescăi exasperat din limbă.

— Pentru că vreau să vină!

Mi-am încruciș at braț ele pe piept. Mi se făcuse chef să-l chestionez pe Tom.

— Îț i mai aminteș ti de mami?

Tom deschise un pic gura și dădu din cap.

— Nu ț i-e dor de ea?

— E moartă, răspunse Tom indignat.

M-am întins în ț arc. Tom se dădu la o parte ca să-mi pot întinde picioarele.

— Chiar și i-aș a, n-ai vrea să vină ea să te vadă în locul Juliei?

— Am fost în camera ei, se făli Tom. Și tiu unde ț ine Julie cheia.

Nici nu mă mai gândisem la camera ei încuiată. Nu mi-o mai puteam închipui altundeva decât în pivniț ă.

— Ce-ai căutat acolo? l-am întrebat.

— Nimic.

— Și ce-i acolo înăuntru?

În vocea lui Tom tremură un scâncet vag.

— Julie a aruncat totul. Toate lucrurile lui mami.

— Ce treabă aveai tu cu lucrurile lui mami?

Tom mă privi ca și cum n-ar fi înțeles întrebarea mea.

— Te-ai jucat cu lucrurile ei?

Tom dădu din cap, și ugingându-și buzele așa cum făcea Julie.

— Ne-am gătit și alte chestii.

— Tu și cu Julie?

Tom chicoti.

— Eu și cu Michael, prostule!

Michael era prietenul lui de la blocurile turn.

— V-ați îmbrăcat cu hainele lui mami?

— Uneori eram mami și tati, alteori Julie și cu tine, alteori Julie și Derek.

— Ce făceați când erați cu Julie și cu mine?

Din nou Tom se uită la mine fără să priceapă.

— Vreau să spun, ce *făceați*?

— Ne jucam, atâta tot, zise Tom nehotărât.

Din pricina felului în care îi cădea lumina pe față și a faptului că ascundea niște secrete, Tom părea un bătrânel micuț și înțelept, culcat la picioarele mele. M-am întrebat dacă credea în rai.

— Și tii unde e mami acum?

Tom se uită în tavan, apoi răspunse:

— În pivniță.

— Ce vrei să spui? am și optit.

— În pivniță. În cutăru' ăla și sub toată chestia aia.

— Cine ți-a zis asta?

— Derek mi-a zis. Mi-a zis că tu ai pus-o acolo.

Tom se întoarse pe o parte și își puse degetul nu chiar în gură, dar foarte aproape de ea. L-am scuturat de gleznă.

— Când ți-a zis asta?

Tom clătină din cap. Nu știa niciodată dacă ceva se întâmplase ieri sau săptămâna trecută.

— Și ce altceva ți-a mai spus Derek?

Tom se ridică în fund și rânji:

— Mi-a zis că tot spui că acolo e un câine.

Pufni în răs:

— Un câine!

Tom se acoperi cu un colț de cearșaf și se răsuci iar pe o parte. Își vârî degetul între buze, dar nu-și închise ochii. Mi-am pus o pernă la spate. Îmi plăcea aici în patul lui Tom. Nu-mi păsa nici cât negru sub unghie de ceea ce auzisem, aveam chef să ridic laterala și arcului și să rămân aici toată noaptea. Ultima oară când dormisem aici fusesem supravegheat și bibilit. Când aveam patru ani, credeam că mama era cea care ticluia visele pe care le aveam noaptea. Dacă mă întreba dimineața ce am visat, așa cum se întâmpla uneori, nu făcea altceva decât să verifice dacă spuneam adevărul. Îi dădusem și arcul lui Sue cu mult înainte de asta, pe când aveam vreo doi ani, dar acum îmi părea extrem de familiar – mirosul lui sărat și umed, dispunerea gratiilor, plăcerea de a fi întemnițat cu gingașie. Se scurse multă vreme. Ochii lui Tom se deschiseră brusc, apoi se închiseră la loc. Își băgă degetul mai adânc în gură. Nu voiam încă să adorm.

— Mă strivești, mă strivești.

Mă lovi ușor cu picioarele pe sub așternut.

— Mă strivești și în patul meu, mă...

Vocea îi se stinse, ochii îi se închiseră și respirația îi deveni profundă. L-am privit un minut-două, când un zgomot slab mă făcu să-mi dau seama că eram la rândul meu privit de cineva aflat în pragul camerei.

— Ia te uită, spuse Julie traversând camera. Pur și simplu uită-te la voi.

Îmi arse un pumn în umăr și își puse mâna la gură ca să-și înăbușe râsul.

— Doi copilași goi-puși că!

Ridică laterala și își puse coatele pe marginea ei, zâmbindu-mi încântată. Își adunase părul în creștetul capului, iar și uviți ele lungi și subțiri se încolăceau după urechile de care atârnavă cercei din mărgelile de sticlă colorată.

— Scumpii de voi.

Mă mângâie pe cap. Bluza ei albă de bumbac era descheiată până în locul în care începeau să se bombeze sânii, iar pielea îi căpătase o nuanță maronie, mată. Încercă să-și țuguie buzele, dar nu izbuti din pricina zâmbetului. Parfumul ei dulce, pătrunzător, mă învălui și am rămas pironit locului, rânjind

prosteș te și uitându-mă țintă în ochii ei. M-am gândit să-mi bag un deget în gură și mi-am ridicat mâna.

— Aș a, mă încurajă ea, nu-ți fie frică.

Gustul searbăd al pielii mele mă făcu să-mi vin în fire.

— Vreau să ies, am zis și i, când am îngenuncheat, Julie arătă printre bare.

— Ia uite! S-a făcut mare! râse ea și se prefăcu că vrea să mă înș fac.

M-am cățărât peste margine și i, în timp ce Julie îl învelea pe Tom cu o pătură, am pornit-o spre ușă, regretând deja că pusese capăt scenei. Julie mă prinse de mână, trăgându-mă către pat.

— Nu pleca, zise. Vreau să vorbesc cu tine.

Ne-am așezat față-n față. Ochii Juliei erau strălucitori, aproape sălbatici.

— Arăți foarte drăguț aș a, dezbrăcat, spuse. Rozaliu și alb ca o înghețată.

Îmi atinse brațul ars de soare.

— Te doare?

Am clătinat din cap și i-am zis:

— Ce ne facem cu hainele tale?

Se dezbracă iute. Când hainele ei se adunară pe pat într-o grămăjoară, arătă cu capul spre Tom și zise:

— Ce părere ai? Nu crezi că-i fericit?

— Ba da, am răspuns, și i-am povestit tot ceea ce-mi spusese Tom.

Julie căscă gura, prefăcându-se surprinsă.

— Derek și tie de când hăul. N-am prea reușit să păstrăm secretul. Ceea ce-l roade e că nu i l-am spus și i lui.

Chicoti cu mâna la gură.

— Se simte lăsat pe dinafară când îi tot spunem că e vorba de un câine.

Se apropie mai mult de mine și își puse mâinile de-a curmezișul pieptului.

— Vrea să facă parte din familie, și tii, să facă pe tăticul cel mare și tare. Mă calcă pe nervi.

I-am atins brațul aș a cum îl atinsese ea pe al meu.

— Din moment ce știe, am zis, putem de-acum să-i spunem. Mă simt cam prost să-i tot dau înainte cu câinele.

Julie clătină din cap și îmi prinse degetele într-ale ei.

— Vrea să preia el frâiele. Vorbește te întruna cum o să se mute cu noi.

Își îndreptă spatele, scoțându-și pieptul înainte.

— „Trebuie să aibă cineva grijă de voi.”

Am prins-o de cealaltă mână și ne-am așezat în așază a fel încât genunchii ni s-au atins.

Din țarcul lipit de pat, Tom murmură în somn și înghițește cu zgomot. Vocea Juliei se transformase într-o șoaptă.

— Locuiești te cu mama lui într-o căsuță ăă. Am fost la ei. Îl strigă „Găgăuț ăă” și i-l pune să se spele pe mâini înainte să-și bea ceaiul.

Julie își eliberă mâinile și mi le puse pe obraji. Aruncă o privire între picioarele mele.

— Mi-a spus că îi calcă cincisprezece cămășuri pe săptămână.

— E ceva, am zis.

Julie mă trase de față până când buzele îmi ieșiră în afară ca ciocul unei păsări.

— Așază arătai tot timpul, făcu ea, și i-acum arătești așază.

Își eliberă strânsoarea. Nu voiam să ne oprim.

— N-ai mai alergat de mult, am spus.

Julie își întinse un picior și mi-l puse peste genunchi. Amândoi ne-am uitat drăgăstos la el. I-am luat talpa în mâini.

— Poate la iarnă, zise Julie.

— Te duci la școală săptămâna viitoare?

Făcu semn că nu.

— Dar tu?

— Nu.

Ne-am luat în brațe. Mâinile și picioarele ni s-au încurcat în așază hal, încât ne-am prăbușit pe pat. Ne-am petrecut brațele pe după gât, lipindu-ne fețele una de alta. O bună bucată de vreme am vorbit despre noi.

— Ce ciudat, zise Julie, am pierdut complet noțiunea timpului. Mi se pare că n-a fost niciodată altfel. Nici nu mai ținem minte cum era când trăia mamă și nu-mi pot închipui că se va

mai schimba vreodată ceva. Totul pare bătut în cuie și i nu mă mai tem de nimic.

Am zis:

— Doar când cobor în beci mi se pare că dorm. Săptămâni întregi trec fără să-mi dau seama, și dacă mă întrebi ce s-a întâmplat acum trei zile, n-aș și ti să-ți spun.

Am vorbit despre demolările de pe strada noastră și despre cum ar fi dacă ne-ar dărâma casa.

— Va veni cineva să scormonească pe aici, am spus, și i tot ce va găsi vor fi niște cărămizi sparte zăcând în iarba înaltă.

Julie închise ochii și i își încrucișă picioarele peste coapsa mea. Brațul mi se odihnea pe sânul ei și i-am simțit inima bătând.

— N-ar mai conta, murmură ea, nu?

Se mișcă puț în câte puț în până când sânii ei mari și albi îmi ajunseră la nivelul feței ei. I-am atins un sfârc cu vârful degetului. Era tare și ridat. Julie îl prinse între degete și îl frecă ușor. Apoi mi-l vârî între buze.

— Hai, și opti ea.

M-am simțit ușor ca un fulg, plutind nestingherit prin spațiu. Când am luat sfârceul lui Julie în gură, mi-a trecut un fior prin trup și am auzit o voce tristă venind din celălalt capăt al camerei:

— Asta chiar că pune capac la toate.

Am încercat să mă eliberez.

Dar Julie își strânse brațele în jurul gâtului meu. Trupul ei îl masca pe Derek. Sprijinindu-se într-un cot, se răsuci să se uite la el.

— Da? întrebă ea bland. Of, Doamne!

Dar inima îi bubuia să-i spargă pieptul. Derek vorbi iar și i vocea lui răsună mai aproape.

— De când ți ine chestia asta?

Eram bucuros că nu-i zăream chipul.

— De secole, făcu Julie.

Derek scoase un suspin de surpriză sau de furie. Mi-l închipuiam stând drept ca o scândură, cu mâinile în buzunare. De data aceasta glasul îi era gros și inegal.

— Și niciodată... niciodată nu m-ai lăsat să mă apropii de tine.

Îș i drese vocea cu zgomot ș i urmă o tăcere scurtă.

— De ce nu mi-ai spus de la început?

Am simț it-o pe Julie ridicând din umeri. Apoi spuse:

— De fapt, nici nu-i treaba ta.

— Dacă mi-ai fi spus, zise Derek, aș fi întins-o, te-aș fi lăsat în pace.

— Tipic! făcu Julie.

Derek se înfurie. Cuvintele sale răsunară în cameră.

— E ceva pervers, strigă el, doar e *fratele* tău.

— Derek, vorbeș te mai încet, zise Julie ferm, o să-l trezeș ti pe Tom.

— Pervers! repetă Derek ș i uș a camerei se trânti.

Julie sări din pat, încuie uș a ș i se sprijini de ea. Am aș teptat să auzim maș ina lui Derek demarând, dar în afara respiraț iei lui Tom nu se mai desluș ea vreun alt zgomot. Julie îmi zâmbi. Se duse la fereastră ș i dădu puț in draperiile la o parte. Derek stătuse atât de puț in în cameră, încât începu să ni se pară că totul se petrecuse doar în imaginaț ia noastră.

— Probabil e la parter, îmi spuse Julie cuibărindu-se din nou lângă mine, i se jeleș te lui Sue.

Am tăcut câteva clipe, aș teptând să se stingă ecourile vocii lui Derek. Apoi Julie îmi puse palma pe burtă.

— Uite ce alb eș ti faț ă de mâna mea.

I-am luat mâna ș i am măsurat-o cu a mea. Erau identice. Ne-am ridicat în capul oaselor ș i ne-am comparat liniile din palmă, care erau însă complet diferite. Am început să ne cercetăm îndelung trupurile. Stând pe spate, unul lângă altul, ne-am comparat tălpile. Degetele ei erau mai lungi decât ale mele ș i mai subț iri. Ne-am măsurat braț ele, picioarele, gâturile ș i limbile, dar niciuna dintre acestea nu era aș a de asemănătoare ca buricele noastre, aceeaș i fantă îngusta, acelaș i model al pliurilor dinăuntru. Am ț inut-o aș a până când m-am trezit cu degetele în gura Juliei, numărându-i dinț ii, ș i atunci am izbucnit în răs.

M-am rostogolit pe spate ș i Julie, încă râzând, s-a aș ezat peste mine, mi-a apucat penisul ș i l-a împins în ea. A făcut totul foarte repede ș i am tăcut brusc, incapabili să ne uităm unul la celălalt. Julie îș i ț inu respiraț ia. Era ceva moale în calea mea

și, când am crescut înăuntrul ei, a cedat și i am pătruns adânc în ea. Scoase un suspin ușor, se aplecă și mă sărută delicat pe gură. Apoi se ridică puțin și se lăsă iar să cadă. Am simțit un fior rece în stomac și i am suspinat la rândul meu. În cele din urmă, ne-am uitat unul la altul. Julie zâmbi și i spuse:

— E simplu.

M-am ridicat puțin și mi-am apăsat fața de sâni ei. Își apucă iar un sfârc între degete, căutându-mi gura. Când l-am supt și un fior identic a străbătut trupul surorii mele, am auzit și i am simțit o pulsație profundă, o izbitură puternică, înfundată și rară care părea că izvorăște din străfundul casei, zguduind-o. M-am lăsat pe spate și Julie se ghemui. Ne-am mișcat ușor, în ritmul loviturilor, până când acestea părură că ne împing înainte și înapoi. La un moment dat am privit într-o parte și i am zărit fața lui Tom printre barele țarcului. M-am gândit că ne urmărește, dar, când m-am uitat a doua oară, am văzut că avea ochii închiși. Mi i-am închis și eu pe ai mei. Apoi Julie vru să se rostogolească pe spate. Nu era ușor. Îmi prinse piciorul sub ea. Așternuturile ne stăteau în drum. Am încercat să ne întoarcem pe o parte și era cât pe-acți să cădem din pat, așa că ne-am rostogolit la loc. Părul Juliei se prinse între cotul meu și pernă și ea strigă:

— Au!

Am început să chicotim și i am uitat ce aveam de gând să facem. Curând zăceam unul lângă altul, ascultând bubuiturile ritmice, care acum continuau mai lent decât înainte.

Apoi am auzit-o pe Sue strigând-o pe Julie și împingând în ușă. Când Julie îi deschise, Sue își aruncă brațele după gâtul Juliei și o îmbrățișă. Julie o conduse pe Sue spre pat și i aceasta se așeză între noi, tremurând și strângându-și buzele. Am luat-o de mână.

— O face bucată, i spuse în cele din urmă, a găsit barosul ăla și i o face bucată.

Am ascultat. Izbiturile nu mai păreau atât de puternice și uneori între lovituri erau pauze. Julie se ridică, încuie ușă și rămase lângă ea. O vreme n-am mai auzit nimic. Apoi, pe aleea din față au răsunat niște pași. Julie se duse la fereastră.

— Se urcă în mașină.

A urmat încă o pauză până când motorul a pornit și mașina a demarat. Scrâșnetul cauciucurilor a semănat cu un țipăt. Julie trase draperiile, se așeză lângă Sue și o prinse de cealaltă mână. Am stat așa, toți trei unul lângă altul pe marginea patului. Mult timp nimeni n-a scos o vorbă. Apoi, ca și cum ne-am fi trezit din somn, am început să vorbim în șoaptă despre mama. Am discutat despre boala ei și despre cum a fost când am coborât-o pe scări și când Tom a încercat să se suie în pat lângă ea. Le-am amintit de ziua în care ne bătuserăm cu perne. Sue și Julie uitaseră complet de ea. Ne-am adus aminte de o vacanță la țară înainte de a se fi născut Tom și ne-am întrebat ce ar fi zis mama despre Derek. Am căzut de acord că l-ar fi trimis la plimbare. Nu eram triști, ci emoționați și înfiorați. Am continuat să sporovăim în șoaptă până când unul dintre noi a zis: „Șșș!” Am vorbit despre cum îmi sărbătorisem ziua lângă patul mamei și despre cum stătuse Julie în mâini. Am pus-o să mai facă o dată. A dat un șut câtorva haine care-i stăteau în cale și s-a sprijinit în mâini. Picioarele ei bronzate se înălțau drepte în aer, vibrând ușor, și, când a terminat, Sue și cu mine am aplaudat încet. Zgomotul a două sau trei mașini trăgând în fața casei, ușile trântite și pașii grăbiți ai câtorva oameni pe aleea din fața l-au trezit pe Tom. Printr-o crăpătură a draperiei, o lumină albastră rotitoare dansa pe perete. Tom s-a ridicat și s-a uitat la ea, clipind din ochi. Ne-am strâns în jurul țarcului, iar Julie s-a aplecat și l-a sărutat.

— Ei, a spus, ce somnic dulce!